

Dư Vị Trà Chiều

Contents

Dư Vị Trà Chiều	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	14
3. Chương 3	26
4. Chương 4	35
5. Chương 5	48
6. Chương 6	58
7. Chương 7	72
8. Chương 8	81
9. Chương 9	90
10. Chương 10	101

Dư Vị Trà Chiều

Giới thiệu

Nguồn: truyenky.vn Dịch: Dennis Q. Hạ Dạ Huân và Tiểu Tuyền, một người là ngôi sao nổi tiếng có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-vi-tra-chieu>

1. Chương 1

Buổi họp báo ra mắt album mới nhất “Người bước đi trong đêm” của Hạ Dạ Huân.

Những quả bong bóng màu hồng màu xanh lam và những chiếc nơ bướm lấp lánh khiến cả hội trường trở nên diễm lệ như trong mộng ảo, giống hệt cảnh thần tiên trong truyện cổ Alice vậy.

Một bức ảnh cực lớn.

Ánh mắt lạnh lẽo, khóe môi băng giá, tất cả tạo nên một vẻ mặt nếu bảo là đang cười thì chi bằng nói là đang giấu cợt thì đúng hơn, sóng mũi vừa cao vừa thẳng, khiến người ta nhìn thấy sẽ không nén được thở dài “A!” một tiếng.

Đó chính là siêu sao thần tượng lúc ấy đang nổi tiếng đến độ nhà nhà hay biết người người hâm mộ – “ảnh ngọc” của Hạ Dạ Huân.

Phóng viên nhà báo chen chúc chật ních cả căn phòng lớn, họ giương cao “súng ống đạn dược” trong tay (máy ảnh, máy quay phim, máy ảnh kỹ thuật số, micro, bút ghi âm...) chĩa thẳng về phía Hạ Dạ Huân đang đứng trên sân khấu, chỉ sợ một phút lơ là sẽ để lọt mất một câu nói, một biểu cảm của anh. Phải biết là, mỗi một tin tức mới, một bức ảnh mới của Hạ Dạ Huân đều là cây hái ra tiền, quyết định trực tiếp đến số lượng tiêu thụ báo và tạp chí các loại. Thế nên, các nhà đài, nhà báo, tạp chí đều phái vua nhà báo năng động mạnh mẽ nhất của họ đến để hoàn thành nhiệm vụ phỏng vấn “khó khăn” lần này!

Nói rằng “khó khăn”, là vì Hạ Dạ Huân trước giờ luôn thờ ơ hờ hững, không chịu hợp tác với cánh nhà báo phóng viên, muốn moi tin gì “sốt dẻo nóng bỏng” gì từ miệng anh, chính là sự khiêu chiến cao nhất đối với họ.

Giống như bây giờ, nhà sản xuất Nguyên Hà Chính của “Người bước đi trong đêm” đang thao thao bất tuyệt giới thiệu những bài hát trong album, mày mắt hơn hờ, hứng chí vung vẩy hai tay, Hạ Dạ Huân lại lạnh lẽo như người băng, gương mặt tuần tú đeo đôi kính râm màu xanh đen lấp lánh không hề lộ ra chút biểu cảm gì để cánh nhà báo phát huy năng lực của mình.

“Anh ta nhất định là đang ngủ gục!”

Tiểu Tuyền cố kiễng chân lên cao, nói với Cao Kiều đứng cạnh mình với vẻ dương dương đắc ý.

Cao Kiều đẩy đẩy máy quay phim trên vai, phản bác lại: “Đúng rồi, người ta mang kính râm mà cô cũng thấy được, chắc cô có siêu năng lực thật!”

Tiểu Tuyền cau mày lại, nhìn chằm chằm Hạ Dạ Huân với vẻ bất mãn: “Anh đang nghi ngờ trực giác của em à? Anh hoài nghi trực giác của em chính là hoài nghi nhân cách của em, trực giác của em có bao giờ...”

“Suyt!” Cao Kiều nhìn lên phía trước, “Thời gian phỏng vấn bắt đầu rồi, cẩn thận không giành hỏi được câu nào bây giờ!”

Thật không hiểu nổi, sếp vốn sáng suốt giỏi giang sao lại thích cái con bé còn cả lông tơ vàng thế này! Không, sai rồi, phải là con nhóc lông đỏ mới đúng. Mái tóc đỏ quạch của cô nàng thật bắt mắt, đi đến đâu cũng trở thành tiêu điểm khiến người khác há hốc mồm, tròn tròn mắt, được xưng tụng danh hiệu “ngọn lửa tiểu ma nữ” quả không sai.

Tiểu Tuyền liếc mắt nhìn về phía gương mặt nhìn nghiêng vẻ thờ ơ của anh chàng, trong lòng thầm nhủ: “Khinh thường tôi hả, dám khinh thường Tiểu Tuyền – thiên hậu phóng viên giải trí nhật báo mạnh nhất, tiềm lực to nhất của ‘Tuần san Quất Tử’ hả? Xem ra, không để anh biết được thực lực của tôi, thì anh sẽ không cam tâm tình nguyện hợp tác với tôi đây mà.”

Được...

Cô hít thở thật sâu, điều chỉnh lại tâm trạng của mình, giây phút chuẩn bị...

Chiêu khổ nhục kế của Ngọn lửa tiểu ma nữ!

“Bây giờ có thể bắt đầu phỏng vấn được rồi. Người thứ nhất...”

Bảo La đứng dậy, ánh mắt lướt một vòng tứ phía, nhìn xuống một rừng cánh tay đưa lên biểu thị ý muốn được phỏng vấn, vẻ mặt đầy mong mỏi chờ đợi được ngón tay của anh ta chỉ vào của đám đông bên dưới.

Lựa chọn để ai được phỏng vấn là chuyện rất quan trọng. Phải chọn những phóng viên chính thức của báo đài có danh tiếng nổi như cồn, địa vị cao ngất, chẳng hạn đài Đông Hoàng, những câu hỏi được họ nêu ra thường là đều đúng trọng tâm, không phát sinh ra những lộn xộn rắc rối; tuyệt đối tuyệt đối không thể để phóng viên các báo như “Tuần san Quất Tử” hoặc “Tuần san Bạo” có được cơ hội để phỏng vấn, bọn họ

thường xuyên không kiêng nể gì ai, sắc bén chua cay, toàn hỏi những chuyện kinh thiên động địa mà lại còn hỏi dai, nếu chọc giận Hạ Dạ Huân vốn nóng tính cộc cằn, e rằng nơi này sẽ biến thành bình địa mất.

Bảo La nhanh chóng đảo mắt tìm kiếm phóng viên mang biểu tượng của đài Đông Hoàng trong đám phóng viên nhà báo bên dưới, nhưng phải tìm cho được họ trong đám người chen chúc ken đặc dưới kia, hình như là nhiệm vụ bất khả thi.

Trong lúc tìm kiếm...

Đột nhiên, một mái đầu màu đỏ đập vào mắt anh!

Nóng bỏng như một ngọn đuốc, một mái tóc màu đỏ lấp lánh tươi rói chói mắt như một ngọn lửa! Những người nhuộm tóc dưới đó rất nhiều, màu nào cũng có, kể lẫn lộn trong ngành giải trí như anh đã thấy nhiều rồi. Nhưng, màu đỏ đẹp như thế, ánh lên lấp lánh như thế, thì lại là lần đầu tiên được nhìn thấy.

Bảo La ngẩn ra, ánh mắt trượt theo mái tóc ấy nhìn xuống...

Một khuôn mặt nhỏ thanh khiết, cùng một đôi mắt to lấp lánh tinh nhanh, tròn mắt đen trắng rõ ràng như thủy tinh.

Điện, quang, thạch, hỏa!

Đôi mắt ấy khê chớp.

Với nét đẹp của cánh bướm lay động, với sự nhẹ nhàng của chuồn chuồn đậu mặt nước, với tốc độ mỗi giây hai mươi lần – đôi mắt hướng về anh khê chớp nhẹ!

Thêm vào đó là nụ cười rạng rỡ như ánh nắng mùa hạ!

Chương 1-2

...

Bảo La đột ngột dờ ra ngay tại đó, thần thờ nhìn thiếu nữ ấy, miệng mấp máy:

“Cô...”

Thiếu nữ tóc đỏ lập tức chớp ngay khoảnh khắc lạc thần của anh, nói to:

“Cám ơn anh đã cho tôi có cơ hội được phỏng vấn! Tôi là Tiểu Tuyền của tuần san Quát Tử!”

Tiểu Tuyền của tuần san Quát Tử?

Cánh phóng viên rộ lên xì xầm.

Bao ánh nhìn đổ ky, ngưỡng mộ lẫn nghi ngờ bắn về phía cô thiếu nữ tóc đỏ đang đứng sừng sững một cách kiêu ngạo, đầu ngẩng cao ấy! Cô chính là Ngọn Lửa Tiểu Ma Nữ Tiểu Tuyền – người trong vòng một tháng ngắn ngủi đã tốc hành xộc vào và hé lộ ba mươi tám vụ scandal, hai mươi sáu vụ bí mật đời tư, tiến hành phỏng vấn chuyên đề với mười chín ngôi sao đang nổi tiếng lúc ấy!

Khoảnh khắc này, bao nhiêu ánh đèn lấp lánh đều tụ hội vào người Tiểu Tuyền.

Cô kiêu hãnh ngẩng cao đầu.

Kiêu ngạo đón nhận sự “sùng bái” của mọi người dành cho mình.

Muốn thành công thì phải trả giá! Đặc biệt khi là một phóng viên báo lá cải mới vào nghề, cô đã phải khổ sở thu thập bao nhiêu tư liệu, cố gắng học hỏi đủ mọi loại tuyệt chiêu, cuối cùng đã có thể bước ra hành tẩu giang hồ, hơn nữa lại còn nổi lên rất nhanh chóng!

Tư liệu trích ngang:

Tuyệt chiêu khổ nhục kế thứ nhất của Ngọn Lửa Tiểu Ma Nữ” – tóc đỏ lóa mắt!

Không thể là màu đỏ đậm, đỏ rượu, bắt buộc phải đỏ đến mức khiến người ta kinh ngạc, đỏ đến mức chói cả mắt, văng cả đầu. Như thế, dù là lẫn trong đám nhà báo phóng viên cũng có thể được người dẫn chương

trình chú ý đến, đoạt được cơ hội để đặt câu hỏi, nếu không thì với chiều cao và tướng mạo khiêm tốn của mình, cô tất sẽ bị chìm ngấm trong đám người.

Tuyệt chiêu khổ nhục kế thứ hai của Ngọn Lửa Tiểu Ma Nữ – chớp mắt!

Đừng coi thường chiêu này, tuy người người đều biết chớp mắt, nhưng biết chớp một cách tao nhã, nhanh chóng, chớp mắt để khiến người ta phải choáng váng xây xẩm mất đi lý trí, thì rất ư là khó khăn. Tiểu Tuyền đã luyện tập suốt cả tuần trước tấm gương trong nhà vệ sinh mới luyện đến cảnh giới cao nhất khiến người người mê đắm, thất thần như thế. Ha ha, chỉ cần có thể ru ngủ người ta khoảng mười giây, thì cơ hội của cô đã đến chắc rồi!

Bảo La nghiêng răng kèn kẹt, đau lòng nhức óc!

Anh kén cá chọn canh thế nào mà lại vẫn lọt vào tay tuần san Quất Tử thế này? Lần này toi rồi, không hiểu được cô gái tinh quái kỳ quặc này sẽ nêu ra câu hỏi móc họng thế nào đây. Scandal của Hạ Dạ Huân? Xu hướng tình dục của Hạ Dạ Huân? Hạ Dạ Huân có từng đụng đến phẫu thuật thẩm mỹ hay không?... Trời ơi, chỉ mới nghĩ đến ánh mắt lạnh lẽo như tảng băng vạn năm của Hạ Dạ Huân thôi là anh đã thấy rùng mình kinh sợ rồi.

Hội trường im phăng phắc.

Tiểu Tuyền mỉm cười vẻ thân thiện.

Biểu tượng của tuần san Quất Tử lấp lánh trên ngực áo cô.

Mọi người nín thở.

Trán Bảo La túa mồ hôi lạnh.

Hạ Dạ Huân lại nhếch một nụ cười giấu cợt, tung chiêu ra đi, tóm lại cô đừng hòng moi được tin tức “hot” gì ở tôi.

“Xin hỏi...”

Hàm răng trắng ngần của Tiểu Tuyền cũng đang lấp lánh ánh sáng, nụ cười thân thiện đáng yêu biết bao.

Mọi người hít một hơi, hồi hộp lắng nghe.

Tiểu Tuyền mỉm cười: “... Lúc này anh ngủ gục phải không?”.

Choáng!

Cánh nhà báo đổ rạp hết một dãy!

Cao Kiều đỏ khốc đỏ cười, máy quay phim đeo trên vai tuột xuống, suýt chút nữa là rơi xuống đất.

Đó chính là —

Câu hỏi “nóng bỏng tay” được nêu ra khiến quần chúng “ngiên ngả” mà phóng viên Tiểu Tuyền của tuần san Quất Tử đã thốt lên khi giành được quyền phỏng vấn trong buổi họp báo mới nhất của ngôi sao nổi tiếng nhất, vũ trụ vô địch – Hạ Dạ Huân.

Chương 1-3

Ở tòa nhà văn phòng Tập đoàn Quất Tử.

Được thiết kế với phong cách thời thượng kết hợp với tông màu cam ấm áp, trong thành phố bê tông cốt thép này rõ ràng là cuốn hút ánh mắt người khác một cách đặc biệt, những tin tức nóng bỏng nhất, ác liệt nhất của toàn thế giới không ngừng tuôn ra từ tòa nhà này. Tập đoàn Quất Tử có mục tiêu là tấn công vào ngành giải trí chuyên nghiệp, dưới trướng có ba thương hiệu lớn nhất – tuần san Quất Tử, nhật báo Quất Tử và tin mới Quất Tử.

Mười một giờ sáng.

Trong tòa nhà Quất Tử, phòng tin tức giải trí nơi có ánh mặt trời đủ đầy nhất, tầm nhìn thoáng đãng nhất, một thiếu nữ tóc đỏ đang ngồi dựa dẫm trên chiếc salon bằng da bò quý giá chỉ dùng để tiếp đón khách quý với tư thế rất thoải mái tự nhiên, đón nhận những ánh mắt tán thưởng khen ngợi với vẻ đắc ý.

Tay trái đưa ra...

Mỹ Sa, người mới trong bộ phận xuất bản, rất cung kính và ngưỡng mộ đặt lên một tờ tuần san Quất Tử mới xuất bản nóng hổi trong tuần này, trên bìa là bức ảnh tuyệt đẹp của Hạ Dạ Huân, phối hợp vào đó là hàng tít chói mắt – “Hoàng tử ngủ gục tuyệt thế, trong mộng vẫn có một mối tình!”

Mỹ Sa xúc động nắm chặt lấy tay Tiểu Tuyền:

“Đầu bảng! Tin tức lần này đã góp phần giúp cho Tiểu Tuyền chiếm vị trí đầu bảng liên tiếp trong ba tuần rồi!”

Tay phải đưa ra...

Thạch Cảnh, người mới của bộ phận điều tra, vội vã đặt lên đó bảng đồ thống kê lượng phát hành tuần san của các tuần, đồng thời kích động giải thích:

“Tính đến mười giờ ba mươi phút sáng nay, lượng phát hành tuần san Quất Tử với ảnh bìa là Tiểu Tuyền đã vượt qua năm mươi vạn bản, nhiều hơn lượng tiêu thụ của tuần san Bạo đứng thứ hai những sáu mươi mốt phần trăm!”

“Thắng lợi!”

Tất cả những người mới của các bộ phận đều vây xung quanh thiếu nữ tóc đỏ, hoan hô, nhảy nhót!

Tiểu Tuyền là thần tượng của họ!

Mọi người vào tuần san Quất Tử cùng một thời gian, vì kinh nghiệm còn mỏng nên công việc cơ bản hiện nay vẫn chỉ là những loại sơ đẳng nhất như pha trà rót nước, dọn dẹp vệ sinh. Chỉ riêng Tiểu Tuyền, giống như một ngôi sao vụt lóe sáng, nhanh chóng mở ra cục diện mới trong bộ phận tin tức giải trí, với thành tích công việc siêu việt, thù lao nhảy lên ba bậc, trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người. Đến ngay cả lúc dẫn đám bạn bè cùng vào làm chung với mình đi đường cũng có thể ưỡn thẳng ngực ngẩng cao đầu, giảm thiểu khá nhiều sự kỳ thị của các bậc tiền bối.

Tiểu Tuyền ngồi thẳng dậy, mỉm cười, nụ cười rất có khí chất:

“Các chị em, làm phiền một chút.”

Mọi người đang hoan hô bỗng dừng im phăng phắc, động tác dừng giữa không trung, đợi cô tiếp tục.

Tiểu Tuyền thở dài vẻ bất lực: “Bên ngoài trời rất nóng, tôi chạy ra ngoài cả buổi sáng khát đến nỗi môi khô nứt nẻ cả ra đây, có thể nhường đường một chút, cho em gái nhỏ này đi rót chút nước uống được không?”

Ừng một tiếng.

Mọi người tản ra.

Ừng thêm một tiếng.

Mọi người bắt đầu vây quanh trở lại.

“Tiểu Tuyền, co-ca!” “Tiểu Tuyền, nước khoáng nè!” “Tiểu Tuyền, sữa chua!” “Tiểu Tuyền, nước trái cây!” “Tiểu Tuyền, lục trà!” “Tiểu Tuyền, đá bào!”

...

Ghê gớm quá, lại còn có thể biến ra một cốc đá bào đậu đỏ hơi lạnh bốc nghi ngút nữa chứ.

Tiểu Tuyền lim dim nuốt một muỗng lớn, cổ họng mát lạnh xuống tận tim gan, thoải mái quá, ngon quá đi mất...

Người cống hiến món đá bào đậu đỏ là Lý Huệ cùng tổ tin tức giải trí, cô nàng cười ngọt ngào tiến lại gần Tiểu Tuyền đang thấp đầu cúi ăn, dè dặt hỏi:

“Tiểu Tuyền, mình có thể hỏi cậu một câu này được không?”

Tiểu Tuyền nuốt xuống một ngụm đá bào, lúng búng nói:

“Hỏi đi.”

“Mình không rõ là, tại sao cậu lại hỏi Hạ Dạ Huân có phải đang ngủ gục không? Tại sao không hỏi những vấn đề sâu kín nóng bỏng giật gân hơn nữa?”

Tiểu Tuyền phồng hai má, cười híp mắt:

“Ồ, nếu là cậu, cậu sẽ hỏi gì?”

Lý Huệ ngẫm nghĩ: “Câu hỏi bình thường nhất, chắc là bình luận của anh ấy về album mới nhất Người bước đi trong đêm... có điều...” Tay cô co lại thành nắm đấm. “... Mình sẽ hỏi, Nguyệt Sa Anh và Thanh Thủy Lãng rốt cuộc ai mới là người mà anh ấy đang quen!”

Mỹ Sa nhẹ nhàng ve vuốt ảnh của Hạ Dạ Huân trên bìa với vẻ mê mẩn:

“Mình muốn biết, anh có phải là đẹp trai bẩm sinh như thế hay không?”

Thạch Cảnh chen vào một câu:

“Anh ấy có kỳ thị với tình yêu đồng giới hay không?”

“Anh ấy thích hoa gì?”

“Hình tượng nữ giới hoàn hảo nhất trong mắt anh ấy là thế nào?”

“Anh ấy thực đang thầm thương trộm nhớ ngôi sao Hàn Quốc Kim Hee Ji?”

...

Ok! Đá bào đậu đỏ đã được tiêu diệt hết!

Tiểu Tuyền đặt chiếc cốc rỗng không xuống, thỏa mãn dựa ngửa vào salon thỏ dài một cách hạnh phúc, vươn thẳng ngón tay trở ra, lắc lắc một cách kiên định trước sáu đôi mắt đang mở thao láo mong chờ được giải đáp:

“Sai!”

“...” Mọi người há hốc mồm.

Tiểu Tuyền nhắm mắt lại, cười vẻ thông dong: “Thứ nhất, những bình luận nhận xét của anh ấy về album mới đều đã được in trên những tư liệu tuyên truyền cho công ty âm nhạc rồi, nhà báo phóng viên nào cũng có thể dễ dàng có được nó. Thế nên, câu hỏi này không có giá trị lớn nào cả!”

Phải rồi!

Mọi người gật đầu.

“Thứ hai, scandal này, yêu đơn phương này, xu hướng tình dục này, tiêu chuẩn bạn gái này... tất cả đều là những câu hỏi cực kỳ hay. Nhưng...” Tiểu Tuyền nhìn họ cười. “Anh ta có trả lời mình không?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Tiểu Tuyền lắc đầu: “Hạ Dạ Huân là phái đối kháng nổi tiếng, tất nhiên anh ta sẽ không để ý đến tôi, nên tôi hỏi những vấn đề đó thì căn bản là chỉ tự làm khó mình thôi. Và chỉ với một câu trả lời không liên quan đến vấn đề chính của anh ta thôi là có thể đánh bại tôi rồi!”

Có lý!

“Thế nhưng, nếu tôi hỏi một vấn đề khiến anh ta không ngờ tới, nhất thời anh ta sẽ không đoán ra dụng ý của tôi, trong lúc mơ hồ sẽ ngoan ngoãn nhảy vào hố bẫy mà tôi đã thiết kế sẵn...”

“Bẫy á?” Mọi người kinh ngạc kêu lên.

Tiểu Tuyền cười lạnh lùng:

“Đúng, hổ bầy. Lúc mở hộp báo mà ngủ gục ấy, từ đó có thể viết ra rất nhiều phiên bản! Chẳng hạn như, anh ta không tôn trọng phóng viên, trong mắt anh ta chẳng coi ai ra gì, tự cho mình là giỏi giang; hoặc như, sức khỏe anh ta giảm sút, không có tinh thần làm việc, có phải là liên quan đến chuyện Thanh Thủy Lãng sáng sớm hôm kia mới về đến nhà hay không; hay là, anh ta bất mãn với công ty, cho rằng việc chế tác album mới có vấn đề, chất lượng không cao, cho nên mới tức giận ngủ gục để biểu thị sự phản kháng của mình...”

Mọi người đã nghe đến đờ người ra, cảm thấy từng đợt lạnh buốt trong tim. Thì ra, chỉ là một vấn đề về giấc ngủ nhỏ xíu thôi, cũng có thể có nhiều hàm nghĩa “kinh khủng” đến như vậy...

Lý Huệ rụt rè giơ tay: “VẬY... sao cậu không viết như thế?”

Tiểu Tuyền nhún mày, trừng mắt với cô nàng:

“Ngốc! Tiểu Tuyền đây chẳng lẽ chỉ định dạo chơi một ngày trong làng giải trí này ư? Thả dây dài để câu cá to, xây dựng tốt mối quan hệ với Hạ Dạ Huân, mới có thể moi móc thêm nhiều sự tình bí ẩn chứ! Cho nên tôi mới tha cho anh ta lần này, chỉ mời chuyên gia về Tâm lý học và chuyên gia Mệnh lý phân tích xem người ngủ gục ở nơi công cộng có đặc trưng tâm lý, đặc điểm tính cách thế nào, hình mẫu người tình trong mộng, xu hướng phát triển sự nghiệp v.v... Rồi sau đó kết hợp với những sự việc, những từng trải, scandal trước kia của Hạ Dạ Huân để làm một bản tổng hợp suy luận, chắc chắn sẽ là một tiêu đề “hot” nhất, thu hút quan tâm của vô số độc giả!”

“Woah!” Mọi người kinh ngạc kêu lên. “Có thể phân tích ra nhiều đến thế ư?”

Tiểu Tuyền cười rất thoải mái:

“Chỉ cần đưa tiền thì xuất bản một quyển sách cũng được nữa là...”

Chương 1-4

Ánh dương màu vàng cam xuyên qua khung cửa sổ lớn chạm đất để chiếu vào bên trong.

Bóng Tiểu Tuyền trên chiếc salon da bò càng trở nên vĩ đại hơn trong mắt mọi người, cô giống như một vầng hào quang chói lọi, phát ra ánh sáng huy hoàng quý giá vô cùng.

“Tiểu Tuyền, sắp gọi cậu kìa!”

Có người đang đứng ở cửa gọi.

Tiểu Tuyền mỉm cười đứng dậy, rời khỏi đám người đang chờ dẫn ngõ nghếch, lòng thầm nghĩ, mình thật là không thành thật, quên bằng mắt chưa nói với bọn họ, thực ra cô hỏi Hạ Dạ Huân câu đó, nguyên nhân chủ yếu là muốn chứng minh...

Anh ta thực sự đang ngủ gục!

Trực giác của Ngọn Lửa Tiểu Ma Nữ tuyệt đối không thể có sai sót được!

* * *

Trong văn phòng vô cùng tráng lệ.

Những món đồ cổ và bức họa giá cả trên trời đã trang điểm cho Tập đoàn Quất Tử một thanh thế phi phàm, một chiếc bàn rộng có hình dáng đơn giản màu cam do một nhà thiết kế lừng lẫy ở Ý đích thân chế tạo được đặt gần cửa sổ, tất cả ánh nắng đều tập trung trên người cô gái trẻ vận bộ kỳ bào kiểu Trung Hoa màu đen đang ngồi phía trước bàn làm việc.

Tiểu Tuyền nhìn người phụ nữ ngồi ngược ánh sáng ấy một cách vô cùng ngưỡng mộ, đó là sếp của cô...

Người sáng lập tuần san Quất Tử – Chung Vô Nhan!

Chung Vô Nhan là một truyền kỳ!

Cô ta xuất thân bản hàn, nghe nói còn chưa học hết tiểu học, năm chín tuổi cha mẹ đều mất cả, sinh sống nhờ nghề thu nhặt bao thuốc lá trên đường phố, về sau dành dụm được ít tiền liền kinh doanh quán bar, từ đó luôn gặt hái được thành công. Mười năm về trước, Chung Vô Nhan quyết định tiến quân vào ngành giải

trí. Cô sáng lập nên tuần san Quất Tử, gia nhập đoàn quân paparazzi vô cùng thành công tại nước ngoài, to gan lớn mật vạch ra những bí mật của thế giới giải trí, vô số scandal bí mật xấu xa về giới chính trị một cách dữ dội, nhanh chóng hấp dẫn sự chú ý của mọi người, danh tiếng của tuần san Quất Tử bùng nổ và thành công vang dội!

Hiện nay, Tập đoàn Quất Tử đã ngồi vững vàng ở vị trí đầu bảng của báo và tạp chí về thể loại lá cải, trở thành mục tiêu chủ yếu để cánh nhà báo khác thi đua và tranh đấu hòng đoạt lại ngôi vị đó.

Chung Vô Nhan ngẩng lên, gương mặt trắng ngần thanh tú có một vết sẹo nhạt màu, giống như vết dao cắt, nhưng lại không thể nhìn thấy rõ lắm. Cô nhìn Tiểu Tuyền vừa bước vào một cái, nói ngắn gọn:

“Ngồi.”

Tiểu Tuyền ngồi xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm vào vết sẹo trên mặt cô ta như mê muội, vết sẹo bí ẩn nhưng đẹp đẽ, chắc chắn ẩn dưới đó là một câu chuyện vô cùng rung động lòng người đầy mà.

A, không đúng, cô nhớ hình như mình đã từng nhìn qua vết thương do dao gây ra kiểu như vậy, là ai nhỉ? Tóm lại là ai đây? Cô túm lấy tóc mình, khổ sở suy nghĩ.

Chung Vô Nhan đặt cây bút trong tay xuống, dựa lưng vào chiếc ghế bằng gỗ đàn hương màu tím, quan sát cô:

“Cô rất thích hợp để làm phóng viên giải trí!”

Tiểu Tuyền mắt sáng rõ: “Cám ơn sếp đã khen ngợi!”.

“Cô nhìn chằm chằm vào vết thương trên mặt tôi, muốn khám phá xem quá khứ của tôi chứ gì. Cô có một hứng thú thiên bẩm không thể khống chế được đối với tất cả những bí mật và ẩn tình, mỗi lần vạch ra một lớp mặt nạ ngụy trang của người khác, cô luôn có được một khoái cảm như thể tìm ra châu báu vậy.”

Tiểu Tuyền cười khan:

“Hà hà, lòng hiếu kỳ của tôi mạnh hơn người khác một chút. Nhưng đừng nói như thể tôi quá ác độc như thể chứ!”

Chung Vô Nhan hơi mỉm cười: “Cô chẳng ác độc chút nào cả”.

Tiểu Tuyền thở phào.

Thân người Chung Vô Nhan hơi nghiêng về phía trước, nhìn trừng trừng vào đôi mắt Tiểu Tuyền:

“Cô phải – ác – độc hơn! Nhẫn tâm hơn! Trơ trẽn hơn! Lạnh lùng hơn!”

Tiểu Tuyền hịt hơi, ho sặc sụa một lúc.

“Tuyệt đối không được từ bi mềm yếu!” Chung Vô Nhan ném tờ tuần san Quất Tử có hình bìa Hạ Dạ Huân đến. “Bài viết này khẩu khí quá mềm mỏng, độ châm chích không đủ. Rõ ràng cô có rất nhiều lựa chọn có thể làm chấn động độc giả mạnh hơn, dẫn đến một làn sóng bão táp mới trong làng tin tức giải trí. Nhưng, cô lại nhẹ nhàng thả cho nó trôi qua!”

“Tôi...” Gì thế này, nếu không hay thì sao cô còn giật tít tin đó để làm gì?

“Giật tít tin đó không phải do nó hay, mà vì chẳng có tin gì hay hơn nó.” Chung Vô Nhan hừ một tiếng lạnh lùng. “Số báo tuần này bán rất chạy, là do các phóng viên khác đều ngu ngốc hết, đến cả chút scandal xấu xí cho ra hồn cũng không viết nổi.”

Tiểu Tuyền thè lưỡi. Woa, một bà sếp ghê gớm thật, biết đọc cả suy nghĩ của người khác.

Chung Vô Nhan cười lạnh: “Làm nhà báo, chỉ có vô tình vô nghĩa mới có thể thành công được. Cô rất thông minh, cũng rất có năng khiếu, tôi vô cùng hài lòng về cô, muốn cho cô cơ hội phát triển, thế nên đừng để tôi thất vọng”.

“Vâng.” Tiểu Tuyền cúi đầu.

“Từ nay về sau, tin tức gì về Hạ Dạ Huân sẽ do cô phụ trách, trong vòng một tháng phải làm cho ra ngô ra khoai, đánh bóng thương hiệu Ngọn Lửa Tiểu Ma Nữ của tuần san Quất Tử!”

“Vâng!” Tiểu Tuyền hươ hươ nắm đấm biểu thị quyết tâm.

Ánh nắng từ sau lưng Chung Vô Nhan tỏa vào, nhưng dù chìm giữa ánh sáng ấy thì cô ta vẫn không hề có chút rạng rỡ nào, cả người tựa hồ đang ở một nơi tăm tối mênh mang vô tận.

Tiểu Tuyền đợi một lúc thì thấy cô ta bắt đầu vùi đầu vào đống văn kiện, hình như quên cả mình đang đứng đó, liền nhẹ nhàng đứng dậy, khẽ nói:

“Thưa sếp, nếu không còn việc gì thì tôi đi đây.”

Chung Vô Nhan dùng bút phê duyệt trên văn kiện, không nhìn cô:

“Tôi đã thông báo cho phòng nhân sự tăng lương thêm mười phần trăm cho cô rồi!”

“Cám ơn sếp!” Tiểu Tuyền không kìm được niềm vui sướng, tăng lương rồi, khả năng của cô lại được nhìn nhận nữa.

“Cô vẫn còn là sinh viên của Học viện Quang Du đúng không, còn hơn tháng nữa mới kết thúc nghỉ hè, nếu cô muốn thì sau khi vào học lại, nơi đây vẫn sẽ hoan nghênh cô tiếp tục đảm nhiệm chức vụ này.” Chung Vô Nhan gấp tập văn kiện lại.

Tiểu Tuyền ứ ớ. Trời ơi, lúc đầu để tranh giành cơ hội được làm việc tại tuần san Quất Tử, cô đã điền rất nhiều thông tin giả, không ngờ...

Tiểu Tuyền khẽ khàng dè dặt đóng cánh cửa phòng của Tổng biên tập lại.

Cuối cùng...

Vuốt vuốt ngực, thở ra một hơi thật dài.

Một người phụ nữ quả là đáng sợ...

Chương 1-5

Chiều thứ Bảy. Bầu trời trong xanh, ánh nắng rực rỡ khiến người ta cảm thấy thật dễ chịu, làn gió nhẹ nhàng mang theo hơi nước mát lạnh, nhẹ nhàng vờn đùa tâm trạng vui vẻ của mọi người.

Trung tâm kinh doanh vàng bạc đá quý.

Chú chó nhỏ lông xù cổ đeo chuông, ting ting tang tang chạy theo sau chủ của nó, những thiếu nữ với nụ cười thanh thoát đáng yêu như tiếng chuông bạc, những tấm poster quảng cáo lớn mời gọi ánh nhìn của mọi người, mấy quả bong bóng màu hồng thoát khỏi tay những đứa bé, nhẹ nhàng bay vút lên bầu trời xanh, cửa kính của những chiếc máy bán nước tự động lấp lánh ánh sáng trong trẻo...

Trong quán nước lộ thiên.

Một chàng trai trẻ mặc áo sơ mi trắng, quần jeans xanh đang yên lặng ngồi dưới bóng râm của cây dù to sọc xanh trắng, trên chiếc bàn nhỏ tinh tế có một cốc nước cam đã uống hết một nửa. Gương mặt chàng trai khôi ngô tuấn tú, mái tóc đen nhánh mềm mại hơi xoăn, ánh mắt anh mơ màng, đáy mắt tựa hồ tuôn chảy ánh hào quang màu tím violet, lộ ra đôi chút nét trẻ con khó có thể nhận ra.

Nước cam đã bị bỏ quên lâu rồi.

Chàng trai không biết đang nghĩ những gì, khóe môi thoáng nét cô độc, vẻ mặt có phần đau buồn.

Không khí như xem chàng trai là trung tâm, trong phạm vi một kilomet, nhảy múa lung linh một vòng sáng tựa hồ như men say, khiến hơi thở con người cũng dần chậm lại.

Một cảnh tượng đẹp biết bao.

Nhưng, cứ có một người muốn chui vào để phá hoại nó!

Một người đàn ông khoảng chừng ba mươi tuổi mặc bộ âu phục cao quý, vẻ mặt cao ngạo kéo chiếc ghế gỗ cạnh chàng trai ấy rồi ngồi xuống, đôi mắt nhìn chăm chăm vào anh, giọng nói trầm trầm nhưng mê hoặc:

“Chào cậu...”

Chàng trai không đếm xỉa đến anh ta.

“Tôi có thể biết tên cậu được không?”

“Tránh ra!” Chàng trai cau mày.

“Từ khi nhìn thấy cậu lần đầu tiên...” Người đàn ông kích động muốn nắm lấy tay chàng trai. “... tôi đã bị cậu thu hút rồi...”

Chàng trai vợ lấy cốc nước.

“Soạt!”

Nước cam hắt đầy lên mặt người đàn ông đó.

Người đàn ông đã gặp nhiều, nhưng trơ trên như thế lại hiếm thấy.

Sắc mặt gã đàn ông cứ xanh mét rồi tái nhợt, bước vào tình huống đã hai mươi mấy năm, với ngoại hình và uy thế gia tộc của gã, bao giờ cũng thành công hơn người, làm sao lại có thể ném trải cảm giác thất bại thê thảm này. Chàng trai xinh đẹp này, mới nhìn đã biết là dạng ấy, giả vờ cái gì chứ. Có điều, cậu ấy thật sự xinh đẹp đến mức muốn chảy cả nước dãi, ôi chao, hình như gã quên khai báo mình là ai, thảo nào chàng ấy phớt lờ là phải.

Gã đàn ông cố hết sức để giữ phong độ, móc ra một chiếc khăn tay lau mặt, rồi ho một tiếng:

“Khụ, tôi xin giới thiệu, tôi là công tử đời thứ tám của gia tộc họ Trần...”

“Bốp!”

Cốc thủy tinh đập mạnh vào trán gã đàn ông mặc âu phục, máu tươi bắt đầu chảy ra!

Chàng trai dùng khăn giấy lau lau những ngón tay dài mảnh, như thể chê bai cốc thủy tinh đã làm bẩn tay vậy.

“Mày!” Gã đàn ông then quá hóa giận, thái dương rỉ máu khiến gương mặt gã ta vô cùng khủng khiếp. “Dám đánh bốn công tử ta hả, đi, đến đồn cảnh sát với ông đây, ông muốn kiện mày đã cố ý gây thương tích cho người khác!”

Gã tóm chặt cánh tay chàng trai, vết máu dây bẩn cả chiếc áo trắng sạch sẽ.

“Buông tôi ra!”

Chàng trai cố sức hất gã ra nhưng không được, lại chê gã bẩn nên không muốn nắm lấy tay gã đẩy ra, trong phút chốc, gương mặt tuấn tú đã đỏ bừng lên vì phẫn nộ.

Lúc này, cạnh họ đã tụm năm tụm ba những người qua đường, đang hiếu kỳ quan sát, chỉ chỉ trỏ trỏ, không hiểu nổi hai người họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Gã đàn ông lớn giọng **** mắng chàng trai:

“Cái thứ này ra đây bán thân, tôi đã nói tôi không có hứng với cậu, tại sao cậu còn đeo bám tôi không chịu buông thả! Cậu tưởng dùng bạo lực là sẽ khiến tôi thấy hứng thú với cậu à? Không để cho pháp luật trừng trị cậu thì không biết cậu còn dám dỗi bao nhiêu người lương thiện nữa đây!”

Woa! Thật sự là không ngờ...

Mọi người vây xung quanh liếc mắt nhìn, chẳng trách chàng trai ấy tuấn tú khôi ngô đến vậy.

Chàng trai tức muốn lộn ruột: “Anh!”

Gã đàn ông lạnh lẽo hừ một tiếng: “Dám làm thì phải dám nhận”.

“Anh!”

Chàng trai như muốn nổ tung đến nơi!

Bỗng nhiên, phía ngoài vòng người vang lên một tiếng hét:

“Ai đang bắt nạt bạn trai của tôi thế hả?”

Đám người soạt một tiếng tách ra hai bên, một cô gái trẻ tóc đỏ mắt tròn giận dữ đang sải từng bước dài đến, bàn tay như gọng kìm gỡ bỏ tay gã đàn ông đang túm lấy chàng trai ra!

Gã đàn ông đau đến mức kêu thét lên, cúi đầu xuống nhìn, chỉ thấy trên mu bàn tay đã bị cô gái khoét cho thành bốn vết móng tay vừa sâu lại còn rỉ máu!

“Con nhỏ này...” Gã tóm lấy cô gái tóc đỏ.

Cô gái tóc đỏ hất toẹt tay hắn ra, giận dữ:

“Anh dám nói bạn trai tôi đeo bám anh hả?”

“Cậu ta...”

“Nếu anh ấy đeo theo anh, thì tôi là cái gì hả?” Cô gái chỉ vào mũi gã, gầm lên: “Chúng tôi đang hẹn hò nhau ở đây, tôi vừa mới đi vệ sinh có một chút mà anh ấy đã đeo bám anh được sao? Anh là đồ khốn kiếp nói bậy mà không biết ngượng! Rõ ràng là anh quấy rối, dụ dỗ bạn trai tôi, không đạt được mục đích nên quay lại cắn người, chẳng lẽ anh là chó hả!”

Mọi người cười ầm.

Sắc mặt gã đàn ông xám ngoét như gan lợn, không thể nào tìm ra cơ hội phản kích dưới tràng **** rửa như liên thanh của cô gái.

Cô gái tiếp tục mắng:

“Đi, đi đến đồn cảnh sát! Tôi phải tố cáo anh quấy rối tình dục người khác!”

“Cô có chứng cứ gì!” Gã đàn ông đã bắt đầu hoảng lên, ban nãy gã chỉ dọa dẫm chàng trai thôi, đời nào dám động chạm đến cảnh sát thật.

Cô gái ngửa mặt lên trời cười một tràng dài.

Sau đó...

Trùng mắt nhìn gã!

“Đừng có tưởng tôi không biết anh là ai, công tử đời thứ tám của gia tộc họ Trần chuyên về kinh doanh bất động sản – Trần Gia Mông.”

Gã đàn ông ngạo mạn liếc nhìn vẻ thách thức: “Xem như cô biết điều”.

Cô gái hừ mũi một tiếng, cười lạnh lẽo, bảo:

“Năm anh mười một tuổi vì mắc tội khiêu dâm bạn trai học cùng lớp nên đã bị nhà trường đuổi học, năm mười sáu tuổi bị pháp luật tuyên án tội danh quấy rối tình dục nhưng được tạm hoãn thi hành án hai năm, năm hai mươi ba tuổi vì đánh ghen tranh giành người tình nam mà bị đánh trọng thương, tháng Ba năm nay bức ảnh anh và người tình nam giới thân mật quá mức trong xe bị tuần san Quất Tử đăng lên ngay trang đầu!”

“Cô...” Gã đàn ông run bắn người.

“Sao nào?” Cô gái ưỡn ngực lên, cười nhạo gã. “Không thì chúng ta cùng đến đồn cảnh sát kiểm tra thử, xem tôi có nói sai chỗ nào không?”

Phụt!

Đám người vây xung quanh nhỏ mấy bãi nước bọt vào gã đàn ông đang toát mồ hôi lạnh.

Xu hướng tình dục thế nào là chuyện riêng của mỗi người, nhưng quấy rối không thành lại quay ngược lại cắn người ta, sỉ nhục vu khống người ta, quả thực là quá trắng tráo vô sỉ!

Cuối cùng...

Gã đàn ông mặt mũi tái mét, nhục nhã lủi đi như một con chuột cống.

Mọi người dần dần tản mác.

Chương 1-6

Dưới bóng râm cây dù sọc xanh trắng.

Cô gái tóc đỏ đưa tay phải ra cho chàng trai:

“Chào anh, tôi là Tiểu Tuyền.”

Chàng trai trầm tư, hỏi với vẻ nghi ngờ: “Cô quen tôi sao?”. Tại sao cứ có cảm giác đã gặp cô ấy rồi, đặc biệt là mái tóc đỏ kia, cảm thấy thật quen thuộc.

Tiểu Tuyền nghiêng đầu cười cười:

“Tôi phải quen biết anh sao?”

Bàn tay cô đưa ra dừng lại giữa chừng, không hề buông xuống.

Chàng trai nhìn chăm chú, hồi lâu sau, dần dần đưa tay lên, nắm lấy tay cô gái:

“Cô có thể gọi tôi là – Huân.”

Tiểu Tuyền nắm chặt tay chàng trai, sự ấm áp truyền thẳng đến trái tim anh:

“Huân, rất vui được biết anh, sau này chúng ta đã là bạn bè rồi!”

“Bạn?” Huân lặp lại, cười ngây thơ như một đứa trẻ. “Đơn giản thế thôi đã là bạn bè rồi sao?”

Nụ cười Tiểu Tuyền rạng rỡ như ánh nắng:

“Đúng thế, tứ hải giai huynh đệ, tôi anh có duyên gặp gỡ, đương nhiên phải là bạn rồi.”

“Vậy bạn bè phải làm gì?”

“Mua quần áo!” Tiểu Tuyền kéo anh đi.

“Tại sao phải mua quần áo?”

“Ngốc!” Tiểu Tuyền vừa đi vừa nói: “Áo anh bị cái bàn tay bẩn thỉu kia làm ô uế cả rồi, anh không thấy xấu xí thì tôi cũng thấy buồn nôn, mau thay nó ra thôi!”

“Ồ.”

* * *

Hoàng hôn.

Ráng chiều nhuộm đỏ trời.

Tiểu Tuyền và Huân ngồi trên bậc thang đá ở hải cảng, mỗi người một cốc trà sữa trân châu, ánh mắt hướng ra phía đại dương xa xa trong ánh chiều tà.

“Tại sao lại giúp tôi?”

“Tôi có một người bạn, cô ấy nói với tôi rằng, làm người phải nên giữa đường bất bình rút đao tương trợ. Cô ấy sống rất vui vẻ, tôi nghĩ nếu mình có thể làm thế được thì cũng sẽ vui vẻ như cô ấy thôi.”

“Bạn của cô rất thú vị.”

“Đúng thế!” Tiểu Tuyền hút một ngụm trà sữa. “Tiếc là cô ấy đã rời khỏi đây, tôi thấy rất nhớ.”

“Tôi không có bạn!” Huân chậm rãi nói. Chẳng ai muốn làm bạn với anh, mọi người đều nhìn anh bằng ánh mắt kỳ quái.

“Tôi sắp giận rồi đấy!”

“...”

“Vừa nãy còn nói chúng ta là bạn, sao anh đã nuốt lời nhanh thế?” Tiểu Tuyền hậm hực cắn mạnh viên trân châu trong trà sữa. “Anh cứ thế thì tôi sẽ không đếm xỉa đến anh nữa đâu!”

“Nhưng... thực sự là chỉ đơn giản thế... đã có thể là bạn à?”

“Bạn bè, chứ có phải người yêu đâu, suy nghĩ phức tạp thế để làm gì, chẳng lẽ còn phải chích máu ăn thề ư? Có cần giết một con gà không?” Tiểu Tuyền liếc xéo. “Làm ơn đi, nam tử hán đại trượng phu, không muốn làm bạn với tôi thì cứ nói rõ, tôi tuyệt đối không đeo bám dai dẳng!”

“Không phải...”

“Không phải là được rồi!” Tiểu Tuyền cười. “Anh nghĩ xem, có người bạn như tôi cũng tốt mà, nếu ai bắt nạt anh, tôi có thể ra mặt hộ, lại còn có thể giúp anh chọn quần áo nữa chứ!”

Huân cúi xuống nhìn chiếc sơ mi tím trên người, nhớ đến khí thế quét sạch quân thù lúc cô bước vào cửa hàng quần áo. Cô ra lệnh thẳng cho các cô gái bán hàng, mang hết những chiếc áo màu tím của cửa hàng ra, sau đó chọn ra một cái trong số đó, bắt anh mặc vào, thời gian từ lúc vào cửa hàng đến khi ra khỏi đó tổng cộng chưa đến mười lăm phút.

Tiểu Tuyền chống cằm quan sát anh, nói với vẻ hài lòng: “Đôi mắt anh có màu tím violet, phối thêm áo màu tím đậm, nhìn xinh đẹp như một viên đá quý ấy”.

Huân chau mày: “Đừng nói tôi xinh đẹp”. Anh rất ghét hai chữ này.

“Nhưng anh thật sự rất xinh đẹp mà!” Tiểu Tuyền sờ sờ mũi, thấy anh không vui thì nói: “Được rồi, anh không thích thì sau này tôi không nói nữa là được chứ gì!”

“Cám ơn.”

Tiểu Tuyền khoát khoát tay, tiếp tục uống trà sữa trân châu.

Tịch dương dần dần khuất dạng trên mặt biển.

Ráng chiều tỏa trên bóng hai người ngồi bên bờ biển như một bức tranh sơn dầu, thật rực rỡ nổi bật.

Huân nhìn cô: “Sao cô lại biết nhiều về gã đàn ông đó thế?”.

Tiểu Tuyền cười vui vẻ:

“Ai bảo hần xui xẻo làm chi? Vừa hay tôi là phóng viên, nắm trong tay nhuyển như cháo tất cả tư liệu riêng về những người “nổi tiếng”, đó là do nghề nghiệp hun đúc nên.” Muốn trở thành một phóng viên thành công, bắt buộc phải nỗ lực cần cù, thực hiện đủ những bước cơ bản. Vẫn chưa bảo cho Huân biết, đến Trần Gia Mông có mấy người tình, vị trí biệt thự ở đâu, nhãn hiệu của chiếc xe mới mua, thích hộp đêm nào... cô đều biết rõ mồn một.

Huân kinh ngạc: “Cô là phóng viên?”.

“Đúng vậy.”

“Về mảng nào?”

“Phóng viên giải trí.” Tiểu Tuyền cười: “Lại bị xưng tụng là phóng viên buôn dưa”. Khó nghe nhất là bị gọi “đám chó săn”.

Huân trừng trừng nhìn cô, đồng tử màu violet dần dần co nhỏ lại. À, thảo nào anh thấy cô quen quen, mái tóc đỏ của cô ấy đặc biệt thế... thì ra cô là...

Tiểu Tuyền cau mày:

“Sao vậy, anh kỳ thị nghề nghiệp của tôi à?”

Huân đã không nói nổi lời nào.

Chỉ cười khổ.

“Này, vẻ mặt của anh quái lạ thế.” Tiểu Tuyền đẩy đẩy anh. “Nói gì đi chứ!”

Trong ráng chiều rực rỡ bên bờ biển.

“Tiểu Tuyền, trước kia cô đã từng biết tôi chưa?”

Cô nắm lấy tóc, suy nghĩ:

“Tôi phải biết anh à?”

Anh nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng, nụ cười nở ra như gió ấm áp:

“Phải, hôm nay chúng ta mới quen nhau, từ hôm nay sẽ là bạn bè!”

“Ừ! Là bạn!” Tiểu Tuyền cười như hoa trong gió xuân.

Tiểu Tuyền uống cạn trà sữa trên châu của mình, rồi “giúp” Huân uống hết cốc trà sữa của anh.

Sau đó.

Thời khắc chia tay cũng đã đến.

“Tôi phải đi rồi!” Tiểu Tuyền tỏ ra lưu luyến. “Buổi tối tôi còn phải đi phỏng vấn một nhân vật rất khó tính.” Trong buổi họp mặt fan club của ngôi sao “hot” nhất Hạ Dạ Huân, cô nhất định phải nắm chặt cơ hội mới được.

Ánh mắt của Huân rất quái lạ.

“Anh không chúc tôi may mắn sao?” Tiểu Tuyền lên tiếng hỏi với vẻ ngờ vực.

Huân khẽ ho một tiếng:

“Chúc may mắn.”

“Cám ơn!” Tiểu Tuyền hươ hươ nắm đấm. “Tôi chắc chắn sẽ may mắn lắm đây! Tôi là Ngọn Lửa Tiểu Ma Nữ Tiểu Tuyền, phóng viên siêu giỏi giang, đẳng cấp nhất của tuần san Quất Tử!”

Huân có vẻ như ngẩn ra.

Thế là, bắt đầu ở bờ biển hôm ấy, trong ký ức của Huân đã có một cô gái thích uống trà sữa trên châu và tràn đầy sức sống.

2. Chương 2

* * *

Lên taxi rồi, nhìn theo bóng dáng Huân mỗi lúc một xa.

Tiểu Tuyền ngoảnh mặt lại.

Cuối cùng...

Không giữ nổi cơ thịt trên mặt...

Thỏa sức cười to...

“Ha ha ha ha ha ha...”

Chú tài xế phía trước sắc mặt tái xanh, không rõ nếu lái thẳng đến bệnh viện tâm thần thì có được hay không.

Tiểu Tuyền vừa cười điên dại vừa làm dấu tay “thắng lợi”!

Tư liệu trích ngang:

Chiêu khổ nhục kế thứ ba của Ngọn Lửa Tiểu Ma Nữ – diễn xuất cực siêu!

Cần phải có một ánh mắt trong sáng, nụ cười ngây thơ, tính cách cương trực thẳng thắn và vẻ mặt thuần khiết đến mức có thể đoạt được cả giải Oscar. Chiêu này ấy mà, phải có năng khiếu bẩm sinh, chứ không phải chỉ dựa vào khổ luyện mà có thể thành thực được.

Trong lòng vẫn có một câu hỏi nhỏ nhỏ...

Có khi nào hơi hơi không được tốt cho lắm?

Trả lời...

Chắc là không tính đâu, cô đâu có nói dối, chỉ là người khác có thể sẽ hiểu nhầm thôi mà.

Một giọng nói ác độc lướt ngang bên tai:

“Làm phóng viên, chỉ có vô tình vô nghĩa mới có thể thành công!

Chương 2-1

Chiêu thức thắng lợi chắc chắn siêu cấp của Ngọn Lửa Tiểu Ma Nữ – nỗ lực!

Edison từng nói, thiên tài là do chín mươi chín phần trăm nỗ lực cộng thêm một phần trăm năng khiếu bẩm sinh. Để trở thành một phóng viên giải trí thiên tài vô tiền khoáng hậu, Tiểu Tuyền đã dùng hết sức lực bản thân để trả giá cho cái chín mươi chín phần trăm nỗ lực ấy!

Buổi họp mặt fan club của Hạ Dạ Huân được tổ chức ở sảnh khách sạn Giả Nhật, thời gian cho phép phóng viên tham gia là tám giờ tối, nhưng đúng sáu giờ ba mươi Tiểu Tuyền đã có mặt rồi, cứ dịu dàng ngọt nhạt với những người tổ chức fan club, cuối cùng, ha ha, đã vào được khu vực dành cho phóng viên đầu tiên, chiếm đóng được vị trí quan sát chụp hình tuyệt nhất!

Ống kính máy ảnh, máy quay phim không hề bị che lấp, tầm mắt được mở rộng thoải mái.

Cao Kiêu cười, ngồi ở hàng đầu vẫn là tốt nhất, trước kia cứ chụp đi chụp lại sau mấy cái đầu ló nhỏ của phóng viên báo đài khác, thế nào cũng bị chụp nhầm. Con bé non nớt này cũng thật là bản lĩnh quá, bảo anh ở nhà nghỉ ngơi, tự mình chạy đến chiếm hai vị trí tuyệt nhất cho cả hai.

Anh ta đưa cho cô một chiếc hamburger:

“Tiểu Tuyền, ăn một chút đi.”

Tiểu Tuyền cảm kích nước mắt lưng tròng:

“Cám ơn tiền bối Cao Kiêu.” Mở giấy gói ra, ngọam một miếng to, a, thơm quá, đang đói bụng quá chừng. Nỗ lực phấn đấu cuối cùng cũng được đền đáp, xem ra, thái độ của tiền bối Cao Kiêu với cô đã được cải thiện rồi, thắng lợi!

(Ngọn Lửa Tiểu Ma Nữ đặc ý: khi có một người hợp tác luôn khen ngợi bạn, dựa dẫm vào bạn, thì khi làm việc bạn sẽ thấy tâm trạng vui vẻ, thoải mái hơn.)

Dưới ánh đèn mờ.

Âm nhạc với tiết tấu mạnh mẽ bắt đầu vang lên.

Những vòng ánh sáng tập trung thành một đường màu xanh, chính giữa sân khấu dần dần nâng lên một bóng người tuấn tú, trong vầng sáng màu xanh ấy, đường nét trên gương mặt người đó khiến mọi người có cảm giác ngệt thở.

Các fan bắt đầu kêu thét!

Những cây cổ vũ dạ quang vẫy vẫy điên cuồng.

“Hạ Dạ Huân!”

“Hạ Dạ Huân!”

“Hạ Dạ Huân!”

...

Tiếng gào thét đan vào nhau tạo thành một tần sóng mãnh liệt như lửa, như thủy triều đang dâng cao nhấn chìm cả nơi họp fan club này!

Một đường ánh sáng lóa mắt đột ngột phát sáng, giống như pháo hoa bung xòe trong đêm tối!

Hạ Dạ Huân!

Trong ánh sáng lóa mắt ấy, anh ôm một cây đàn guitar màu bạc, lạnh lùng đứng giữa sân khấu, bóng dáng cao ráo đẹp đẽ hệt như vị hoàng tử trong truyền thuyết khiến người ta mê đắm; nhân thần của anh rất lạnh đậm, lạnh lẽo sâu thẳm như băng hà dưới những tầng băng lạnh lẽo; khóe môi anh có một thoáng giễu cợt, tàn khốc và tà ác, như một con dao găm chí mạng nhất, đâm mạnh vào trái tim non nớt của tất cả thiếu nữ trên thế gian, dòng máu yêu thương say đắm thơm tho của tuổi trẻ chảy tràn dưới chân anh biến thành một con sông lớn.

“Hạ Dạ Huân, em yêu anh...”

Một cô gái thét lên bằng tất cả sức lực của mình, có lẽ khí lực đã bị hao mòn nhiều quá chăng, mà tiếp sau đó cô nàng đã ngất đi~~~~, những nhân viên ở đó đã phải khó khăn vất vả lắm mới khiêng cô nàng ra khỏi đám fan cuồng chen lấn dữ dội kia.

Ôi, tiếc quá đi mất, lãng phí cả một tấm vé vào cửa đắt như vậy. Tiểu Tuyền vừa ghi hình lại, vừa thàn than tiếc cho cô nàng kia. Cho dù gào thét để Hạ Dạ Huân nghe thì cũng có ích gì đâu, tiếng lòng như xé gan xé ruột của cô chỉ sợ không bằng một con muỗi bay vo ve bên tai anh ta nữa là...

Hạ Dạ Huân đã hát tổng cộng năm bài.

Tiểu Tuyền ngắm anh đứng dưới ánh đèn màu chớp nháy như tuyết bay đầy trời, ngẩn ngơ. Ôi, không ngờ rằng, anh ta hát “thật sự” hay như vậy.

Cô đã nghe và nghiên cứu kỹ lưỡng tất cả các album của anh đến ba lần, tuy hay thật đấy, nhưng cô không hề để tâm đến. Bởi kỹ thuật thu âm hiện nay quả thực quá phát triển, một con lợn kêu ừ ừ cũng có thể tạo nên một hiệu quả âm thanh như kiểu giọng ca thiên nhiên trầm ấm vậy.

Cô đã từng có n lần nghe được giọng hát thật của các ngôi sao ca nhạc ở phòng thu studio, từng kinh qua cảm giác kinh khủng đến rợn cả da gà. Có một lần còn ghê gớm hơn nữa, mái tóc đỏ của cô bị chấn động đến mức dựng đứng cả lên, cố gắng nén nhịn và nhảy xổ ra ngoài, nôn ọe tới tận cả nửa tiếng đồng hồ, lòng cảm thán rằng cô nàng ca sĩ ngọc nữ kia không hát nhạc nền cho phim kinh dị thì quả là lãng phí. Thế nhưng, đợt khi đĩa CD mới của ca sĩ ngọc nữ kia ra để mua về nhà nghe thử, giọng hát lại trở nên tràn đầy tình cảm lạ thường. Haizzz, những bậc thầy về thu âm kia có đôi tay kỳ diệu biến điệu phụ thành thịt gà như thế nào kia chứ.

Cô cứ ngỡ Hạ Dạ Huân cũng là được “gia công” mà thành. Không thể trách cô có suy nghĩ như vậy được, thực sự là do vẻ bề ngoài của anh quá xuất sắc. Mà trong thế giới giải trí, tướng mạo và tài nghệ trước giờ luôn là hai khái niệm hoàn toàn tương phản nhau.

Chương 2-2

Đêm nay, nghe được giọng hát của Hạ Dạ Huân ở một khoảng cách gần như thế, căn bản không thể có kỹ thuật gì để chỉnh sửa, thế nên mới khiến cô sửng sờ kinh ngạc như vậy.

Có acapella có pop.

Tiếng hát của anh có thể tĩnh lặng như hoa quỳnh nở trong đêm, có thể tuyệt đẹp như cầu vồng sau mưa trên đỉnh núi cao ngất.

Có những bài hát sôi nổi, vũ điệu cuồng nhiệt.

Trong tích tắc anh bộc phát hết toàn bộ những nhiệt tình, có thể khiến khán đài trở thành núi lửa phun trào.

Tiểu Tuyền xoay xoay cây bút trong tay, bỗng nhiên cảm thấy Hạ Dạ Huân có thể nổi tiếng đến mức này trong ngành giải trí, dường như không chỉ do có một vẻ bề ngoài xuất chúng, xem ra, cô đã có phần coi thường anh ta rồi.

Không nén được nghe đến xuất thần...

Anh là một người bước đi trong đêm

Không sao

Không đèn

Chẳng ai thêm quan tâm nụ cười của anh

Gương mặt dần cứng lại

Rồi dần lạnh lẽo như băng

Người yêu ơi

Anh đi tìm đôi mắt của em

Hãy cho anh một phương hướng

Anh muốn làm một đứa bé con bên cạnh em

Cười cho em nghe

Khóc cho em nghe

Anh muốn ngủ yên bên cạnh em

Không đắp chăn

Đợi em đắp lại cho anh

Anh muốn làm rất nhiều chuyện xấu

Em chỉ tức giận

Bảo với anh như thế không hay

Nhưng anh đành chịu thua

Bên cạnh em

Anh muốn trở thành đứa trẻ

Ngoan ngoan nghe lời

Để em yêu anh

Mãi mãi không rời xa

Người yêu ơi

Đừng buông anh ra

Đừng để anh trở lại là người bước đi trong đêm

...

Hạ Dạ Huân trầm giọng hát, nhìn về hướng của cô, ánh mắt sâu thẳm mà kỳ lạ, dường như có đóa hoa lửa vụt lóe.

Tim Tiểu Tuyền nhảy lên “thịch” một cái!

Wow, ma lực của thần tượng quả nhiên không bình thường chút nào, đến cả Tiểu Tuyền đã gặp qua quá nhiều tuấn nam mỹ nữ mà cũng có phần bồi hồi, phân tâm.

“Tách tách!”

“Tách tách!”

...

Đèn flash chớp liên tục, cánh phóng viên dần dần nắm bắt lấy ánh mắt này của Hạ Dạ Huân, phóng viên của “Tuần san Bạo” thở dài tán dương: “Hình bìa ngày mai có rồi đây, thần thái của Huân quả thực nổi bật quá!”

“Hệt như đang nhìn người yêu ấy...”

“Tôi sắp ngất xỉu mất thôi...”

Mười giờ tối.

Buổi họp mặt fan club của Hạ Dạ Huân kết thúc.

Cuộc chiến bao vây của cánh phóng viên lập tức mở màn!

Ở cổng ra, các nhà báo phóng viên của mọi báo đài đã chuẩn bị sẵn sàng tươm tất, máy quay video đã mở, máy chụp hình đã sẵn, micro cầm chắc trong tay, bày ra một thế trận tường thép, hoàn toàn lấp kín lối ra của Hạ Dạ Huân! Chỉ cần anh bước ra một bước thôi, sẽ sử dụng ngay “lưới người” để tóm bắt, giam chặt “con cá” là anh, không trả lời phỏng vấn thì đừng có hòng mà rời khỏi đây!

Bảo vệ? Bảo vệ là cái thá gì chứ? Muốn đánh phóng viên hả? Chỉ cần có người nào dám động thủ thôi, tiêu đề ngày mai sẽ là – “Hạ Dạ Huân ngầm cho phép bảo vệ đánh nhau với phóng viên”!

Thoát ra khỏi con đường này đã bỏ chạy ư? Nực cười, cánh phóng viên giải trí thân kinh bách chiến như họ làm sao không nghĩ đến chuyện này cơ chứ? BMW của Hạ Dạ Huân, xe riêng của công ty Mỹ Hoàng đã sớm có phóng viên canh chờ sẵn ở đó, muốn dùng biện pháp này để chuồn thì cũng quá bằng khó như lên trời.

Ha ha, cánh phóng viên thâm đắc ý, cho là Hạ Dạ Huân cậu bản lĩnh vô song, cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của chúng tôi đâu.

“Hạ Dạ Huân ra rồi!”

Kèn hiệu chiến đấu đã vang lên!

Cánh phóng viên mất lớp lấp lánh ánh sáng nhào đến bên Hạ Dạ Huân gương mặt lộ rõ nét mệt mỏi.

Các vệ sĩ cố gắng bảo vệ Hạ Dạ Huân, dùng sức mạnh muốn đẩy đám người đang nhắm nhe bao vây công kích, bắt lực một nổi là đám phóng viên này người nào cũng thân kinh bách chiến cả, bước chân và thân pháp mạnh mẽ như lửa. Các vệ sĩ mới gạt ra được một kẻ hở nhỏ, họ lại bao vây từ một phía khác, như giọt thủy ngân chảy tràn, công lực liên kết khiến các vận động viên NBA cũng phải tự cảm thấy hổ thẹn!

“Hôm qua có phải Nguyệt Sa Anh đến phòng thu âm đợi anh?”

“Anh và Thanh Thủy Lãng chính thức chia tay rồi sao?”

“Người mới của RBS – Cung Mỹ Huệ tự nhận đã yêu thâm anh rất mãnh liệt, anh có ý kiến gì không?”

“Trong giới có người đồn rằng anh đồng tính luyến ái, công ty Mỹ Hoàng ra sức nâng đỡ cậu có liên quan gì đến chuyện này không?”

“Ông chủ công ty Mỹ Hoàng Andas có phải đã từng có cử chỉ quấy rối tình dục anh?”

...

Từng vấn đề sắc bén châm chích tập trung hết về phía Hạ Dạ Huân hệt như quả bom phát nổ.

Trong vòng vây kềm kẹp.

Ánh mắt Hạ Dạ Huân càng lúc càng lạnh, anh lạnh lùng nhìn khuôn mặt từng phóng viên đang hứng chí đến mức không thể kiềm chế nổi, đứng thẳng người, nhả ra một chữ đầy vẻ chán ghét:

“Cút!”

Sắc mặt cánh nhà báo tái xanh.

Thằng nhóc hay lắm, tưởng mình nổi tiếng quá rồi thì coi thường được họ chắc? Có ngôi sao nào mà không do nhà báo nâng đỡ để nổi tiếng đâu? Một cây bút trong tay họ, cũng có thể khiến một người trở nên vụt sáng, cũng có thể trong tích tắc cho một ngôi sao rơi xuống vực thẳm! Dám đắc tội với họ một cách thẳng thừng không nể mặt ai thế này, không muốn tiếp tục ở lại trong ngành giải trí này rồi có phải không?

Cánh phóng viên nghiêng răng.

Đáng ghét nhất là Hạ Dạ Huân giống như một quả trứng gà không hề bị nứt, họ chẳng thể nào ngửi được mùi ung thối nào cả, muốn viết ra một scandal để cậu ta rơi xuống địa ngục cũng rất khó khăn.

Quản lý Bảo La của Hạ Dạ Huân chúi chúi mồ hôi lạnh ứa ra trên trán, cười khan với cánh nhà báo mấy tiếng:

“Ha ha, mấy hôm nay công việc của cậu ấy khá căng thẳng, tâm trạng có phần bức bối, xin mọi người đừng để ý đến những lời cậu ấy nói, xin hãy rộng lượng, xin hãy thứ lỗi, trẻ con không hiểu chuyện...”

“Các người cút hết cho tôi!”

Hạ Dạ Huân lại gầm lên tức giận.

Bảo La hai chân mềm nhũn, ngất xỉu.

Sắc mặt cánh nhà báo đã biến thành xanh xám thê thảm. Thế bao vây càng thêm chặt chẽ. Muốn chạy? Trừ phi đạp lên xác chúng tôi thôi! Nếu không moi ra được tin nào cho ngày mai, coi như chúng tôi đã vô dụng quá rồi!

“Nguyệt Sa Anh và Thanh Thủy Lăng, kỹ thuật trên giường của ai tốt hơn?”

“Andas có hài lòng về cơ thể của anh không?”

“Nghe nói anh có ý muốn chụp hình ‘cấp ba’?”

...

Hạ Dạ Huân bị đám phóng viên xô trái đẩy phải, càng nêu ra những câu hỏi mang tính sỉ nhục nặng nề hơn như sấm sét nổ vang trời khiến thái dương anh gân xanh hằn rõ, anh co chặt nắm tay, như thể giấy sau sẽ đâm họ thật mạnh vậy!

Đám phóng viên trở nên hứng chí!

Tốt, Hạ Dạ Huân sắp nổi điên rồi, đánh chúng tôi đi, mau đánh chúng tôi! Chỉ cần nắm tay anh hươ ra, chúng tôi sẽ kiện anh ra tòa! Trong một tháng trời ngày nào cũng sẽ có tin tức mới được đăng tải, chúng tôi sẽ cắn anh thật chặt, không cần cho anh rơi cả một lớp da ra thì chúng tôi sẽ không buông đâu!

Đêm, như ngưng đọng lại.

Nắm tay Hạ Dạ Huân kêu lên “rắc rắc”...

Cánh phóng viên tiếp tục hỏi những vấn đề mang tính khiêu khích để cố tình chọc giận anh...

Trong ánh mắt Hạ Dạ Huân lóe lên ánh chớp trước khi bão đến.

Nụ cười gian xảo phủ trên khóe môi đám phóng viên giải trí...

Khoảnh khắc ấy...

Đột nhiên...

Tiếng gầm rú của một chiếc mô-tô phân khối lớn phá vỡ bóng đêm, âm ỉ, cuồng loạn lao về phía này!

Một âm thanh ken két có thể chọc thủng màng nhĩ người nghe!

Thêm tiếng rú ga cực lớn!

Đèn pha chói mắt như ban ngày!

Tiếng ồn cộng thêm thể cường phong sấm sét chồm đến phía cánh phóng viên đang đứng xúm xít!

Nguy hiểm!

Trong hoảng loạn, cánh phóng viên không còn để ý gì đến những thứ khác, lao vút về hai bên nhanh như điện chớp để tránh! Đời tư là vốn quý, tin tức giá càng cao, nhưng tính mạng nguy hiểm, hai thứ đều vái chào!

Trong hỗn loạn...

Chiếc mô-tô đột ngột phanh lại, dừng trước mặt Hạ Dạ Huân sắc mảy ử đột, người lái xe đội mũ phản quang màu bạc vươn tay phải ra, chớp lấy tay anh, vận sức kéo thật mạnh, hét to một tiếng:

“Đi!”

Hạ Dạ Huân không kịp nghĩ ngợi gì, bèn bay người lên xe của người đó!

Trong sắc đêm mệnh mang.

Chiếc xe mô-tô gầm rú lao vút đi, biến mất ở đầu phố.

Đám phóng viên vẫn chưa kịp hoàn hồn đã nhanh tay giương máy ảnh lên định chụp hình, nhưng lại tức đến thổ huyết khi phát hiện ra đến cả luồng khói xanh thải ra từ chiếc xe máy của họ cũng đã mất dạng tự khi nào!

Chương 2-3

Trên đỉnh núi.

Ánh sao rải rác, chỉ có vài ngôi, lấp lánh lấp lánh.

Ánh trăng tinh khiết như một chiếc đĩa bạc.

Chiếc mũ bảo hiểm màu bạc đã được gỡ xuống, một mái tóc đỏ rực rõ xuất hiện, phát sáng dưới ánh trăng.

“Kích thích thật! Nguy hiểm quá!”

Tiểu Tuyền ôm lấy ngực, cười rũ rượi.

Hạ Dạ Huân đánh mặt lại, ánh mắt kỳ quái nhìn cô chăm chăm.

Tiểu Tuyền vừa cười vừa hươ hươ tay: “Cám ơn anh đã phối hợp nhé, lỡ như anh lại trở chứng, sống chết cũng không chịu lên xe, thì kế hoạch tác chiến hoàn hảo của tôi cũng thành thảm bại mất thôi”.

Hạ Dạ Huân vẫn không nói gì.

Cô ngoẹo đầu, chồm đến gần anh, chớp chớp mắt: “Này, chắc anh không phải là bị dọa cho chết khiếp đấy chứ, sao im lặng mãi thế... Anh cũng không hỏi thử xem tại sao tôi làm thế nữa ư? Anh không tò mò à?”.

Mặt anh méo mó đến độ giống như một người không thích làm việc nhà mà phải rửa bát vậy:

“Nguy hiểm quá!”

Cô mở to mắt, cười phì ra: “Wow, cuối cùng anh cũng nói chuyện với tôi rồi kia đấy, tôi cứ tưởng anh lạnh như tảng băng nghìn năm chứ, nói một câu sẽ mất mạng anh hay sao”.

Gương mặt anh lập tức lại trở nên vừa xấu vừa lạnh.

Dưới ánh trăng.

Tiểu Tuyền dựa vào chiếc mô tô, cười hì hì: “Đừng thế nữa mà, chỉ nói đùa thôi”. Cô vỗ vỗ chiếc xe màu bạc phía dưới mông mình, lại cười. “Chẳng nguy hiểm chút nào cả, tôi chỉ bỏ bộ phận giảm tiếng đi thôi,

âm thanh nghe ra thì có vẻ rất khủng khiếp, nhưng thực ra tốc độ lao đến không hề nhanh, lúc nào cũng có thể phanh lại, không đâm vào ai được đâu.”

Tư liệu trích ngang:

Chiêu khổ nhục kế thứ tư của Ngọn Lửa Tiểu Ma Nữ – tuyệt chiêu xe bay!!!

Trong mọi trường hợp bao vây sẵn đuổi, sự tinh nhạy và tốc độ của mô tô không một công cụ nào khác có thể đua tranh được! Luyện thành tuyệt chiêu xe bay, ngoài việc phải can đảm như siêu nhân và luyện tập bền bỉ ra, không thể thiếu được sự chỉ dạy của các “sư phụ” xuất sắc!

Hạ Dạ Huân trừng mắt:

“Tại sao lại làm thế?”

Cô cười rất gian tà:

“Muốn cứu anh mà, thấy anh bị bao nhiêu là phóng viên bao vây công kích, cô độc không ai trợ giúp, giữa hai hàng lông mày tuấn tú lạnh lùng có một sự phẫn nộ khiến bao người xót thương. Đột nhiên lòng thương hương tiếc ngọc của tôi trỗi dậy, thế là hy sinh cứu “mỹ”, không rõ “công tử gặp nạn” có lấy thân ra trả ơn hay không?”

“Tiểu Tuyền!”

Anh không nhịn nổi nữa, to giọng quát cô.

Cô cũng sờ:

“Hả? Tôi có nói cho anh biết tên tôi đâu? Sao anh lại biết tôi là Tiểu Tuyền?”

Hạ Dạ Huân trốn tránh ánh mắt của cô:

“Cô... có đăng ký tên trong buổi họp báo.”

Tiểu Tuyền vỡ lẽ: “Thế à”. Sau đó, cô cười rất là mờ ám. “Họp báo phóng viên hỗn độn một đám, sao lại nhớ tôi kỹ thế, có phải anh đối với tôi...” Thực sự rất thích chọc ghẹo anh, một Hạ Dạ Huân lạnh lùng, một Hạ Dạ Huân thờ ơ, gương mặt anh hơi hơi có sắc hồng thật khiến người ta rung động quá.

Anh có vẻ tức giận: “Không được nói bậy!”.

“Ôi...” Cô bịt miệng mình, làm ra vẻ ngoan hiền thực nữ.

“Tóc... tóc của cô rất bắt mắt!” Anh ho một tiếng, đỏ mặt giải thích.

Cô mỉm cười, chỉ chỉ mái tóc đỏ của mình, gật đầu về thỏa mãn.

Không ổn rồi, sắp chịu không nổi nữa rồi, cô cố nhịn cười đến mức bị nội thương rồi. Anh chàng Hạ Dạ Huân này sao mà đáng yêu thế không biết, có lẽ là hoàn toàn khác xa với những biểu hiện thường ngày của anh ấy nhỉ.

Từ đỉnh núi phóng mắt nhìn thật xa.

Đền duốc vạn nhà, lấp lánh như biển sao.

Tiểu Tuyền cười rất dễ thương, đôi mắt còn đẹp hơn cả biển sao ấy.

Hạ Dạ Huân nhìn cô.

Trong đầu bỗng thấy nóng ran lên, nhịp tim hẫng mất mấy phách, anh cảm thấy gương mặt mình trở nên nóng ran, lòng bàn tay dường như lấm tấm mồ hôi, hơi thở dần dần loạn nhịp.

Anh lặng lẽ hít một hơi, đôi mắt như có ánh sáng vụt lóe: “Cô chỉ vì muốn giúp tôi thôi à?”.

Tiểu Tuyền chỉ chỉ vào miệng mình – Có thể nói được chứ?

Anh trừng mắt với cô.

Cô không dám đùa nữa, vội vã cười về nịnh nọt:

“Đúng rồi, tôi chỉ muốn giúp anh thôi mà. Anh thấy đấy, bọn họ cứ đeo bám làm khó anh, hỏi anh toàn những vấn đề tạp nham ngớ ngẩn, chẳng trách anh nổi nóng, nếu là tôi thì tôi cũng tức điên lên.”

Nét nhăn giữa hai hàng lông mày của Hạ Dạ Huân như được gió xuân ấm áp phất qua.

Đôi mắt cô đang cười: “Tôi cũng là phóng viên, nhưng tôi sẽ không hỏi những câu vô duyên như thế. Chọc giận anh, sau này làm sao hợp tác được nữa?”

Bỗng nhiên anh lại thấy có phần không vui.

“Đương nhiên, dù gì tôi cũng là một phóng viên giải trí, cho nên...” Cô cười cười vẻ ngại ngùng. “Đục khoét và sáng tạo ra tin tức là trách nhiệm nghề nghiệp của tôi, cho nên, hơ hơ...”

Hệt như đang biểu diễn ảo thuật...

Cô nhanh như cắt giương lên một chiếc máy ảnh, cách một tiếng, bấm vào nút chụp hình Hạ Dạ Huân.

Hạ Dạ Huân sững sờ tức giận!

Tiểu Tuyền nhanh nhay thu máy ảnh về, đề máy xe mô tô, gầm rú vọt nhanh, trong chớp mắt đã cách Hạ Dạ Huân đang nổi điên tới hơn năm mét!

Tay cô đặt trên tay ga, gào lớn lên với anh:

“Xin lỗi nhé! Người trong giang hồ, không thể làm chủ được mình mà! Xin anh thứ lỗi cho tôi!”

“Cô thật dễ tiện!”

Hạ Dạ Huân hét lên tức giận với cô phóng viên “trơ trẽn” kia.

Trên đỉnh núi trắng sáng sao thưa.

Chiếc mô tô đang nổ máy ầm ầm, nhưng Tiểu Tuyền lại không bỏ đi.

Cô hét lại từ phía xa xa:

“Tôi chỉ cần một mẩu tin thôi mà, tựa đề đại khái là “Trong vòng vây của phóng viên, Hạ Dạ Huân đã thoát được một cách thần kỳ”. Không phải scandal, cũng không phải tin gì xấu xa, chỉ là một mẩu tin mới đơn giản thôi, tôi thật sự không có ý làm hỏng hình tượng của anh!”

“Vậy tại sao cô lại chụp hình tôi?”

“Làm ơn đi, có phải hình sex đâu, anh căng thẳng cái gì!” Tiểu Tuyền cau mặt. “Ảnh của anh đâu đâu mà chẳng có, tôi chỉ cần một tấm để chứng minh anh đã đến đỉnh núi này thôi, để bài viết của tôi thêm phần đặc sắc.”

Anh trầm ngâm không nói.

Cảm giác bị người ta lợi dụng khiến anh thấy toàn thân lạnh toát.

Nhìn Hạ Dạ Huân cô độc đứng dưới ánh trăng bạc, trong lòng Tiểu Tuyền có chút không nhẫn tâm.

Cô đặt máy ảnh vào cốp xe khóa lại, rồi chậm rãi bước từng bước hướng về phía anh.

Đứng cạnh anh, cô ngẩng lên, liếc nhìn, dè dặt hỏi: “Này, giận rồi à?”. Cô bĩu môi. “Chỉ là một tấm hình thôi mà, xem như là món quà anh tặng tôi vì đã giúp anh thoát khỏi vòng vây không được sao?”

Anh lạnh lùng nói: “Cô giúp tôi thoát khỏi đó, chẳng qua chỉ vì muốn có một tin độc quyền, chứ đời nào muốn giúp tôi”.

Ồi, anh ta trở nên thông minh rồi à?

Tiểu Tuyền cúi đầu làm ra vẻ cam chịu:

“Phải, là do tôi muốn có tin, nhưng, tôi có *** hại anh không? Tôi chỉ muốn đứng vững trong cái tuần san Quất Tử phóng viên nhiều như kiến ấy thôi. Anh không hiểu đâu, một phóng viên nhỏ bé như tôi, muốn sinh tồn trong đó là khó khăn biết bao nhiêu, nếu không moi ra được tin tức nào, tôi sẽ bị đuổi việc mất!”

Cô nói mãi nói mãi, nước mắt từng giọt rơi xuống.

“Thực ra, tôi có thể viết tin mới mà không cần nói cho anh biết. Nhưng, tôi không muốn anh nhìn thấy từ trên mặt báo, như thế, tôi sẽ cảm thấy mình lừa gạt anh, anh sẽ khó chịu! Tự tôi nói cho anh biết kế hoạch của mình, là do hy vọng anh sẽ ưng thuận, tôi không muốn lừa anh!”

Hạ Dạ Huân trầm tư hồi lâu: “Nếu tôi không đồng ý thì sao...”.

Tiểu Tuyền hoảng hốt nắm lấy tay anh: “Tôi xin anh đấy, tin này đâu có làm tổn hại đến anh, nhưng nó lại rất quan trọng với tôi, xin anh, giúp tôi có được không?”.

Cô túm lấy tay anh, lắc qua lắc lại.

“Giúp tôi với, tôi sẽ cảm kích anh lắm!”

Bàn tay cô nóng hổi, bùng bùng như mặt trời.

Cuối cùng...

Hạ Dạ Huân đã gật đầu khe khẽ.

Ánh sao đang chớp mắt.

Tiểu Tuyền cũng đang chớp mắt.

Tư liệu trích ngang:

Tuyên chiêu khổ nhục kế thứ năm của Ngọn Lửa Tiểu Ma Nữ – nước mắt và van nài!

Chiêu này có một ma lực thần kỳ, đặc biệt thích hợp để sử dụng trước những người mặt lạnh mà tim nóng, không tin thì thử là biết ngay!

Chương 2-4...

Ngày hôm sau.

Tin tức “hot” nhất của tuần san Quất Tử.

“Trong vòng vây trùng trùng của phóng viên, chiếc mô tô bí ẩn đã giúp Hạ Dạ Huân thoát thân một cách ly kỳ!”

Cộng thêm một bức ảnh màu độc quyền!

Đám nhân viên mới vây chặt lấy Tiểu Tuyền vừa bước ra khỏi văn phòng của sếp lớn, hứng chí nhao nhao cả lên:

“Tiểu Tuyền, cậu lợi hại thật đó, mấy phóng viên báo khác chỉ viết có mấy chữ tường thuật khô không khô, còn cậu lại biến ra cả hình được nữa! Rõ ràng như đang quay phim ấy, thần kỳ quá đi mất!”

“Nhìn bức này này, Hạ Dạ Huân tay chạm tay với người lái xe mô tô màu bạc... A, dường như tôi có thể nhìn thấy hoa lửa đang tí tách giữa hai người họ!”

“Bức này! Bức này! Hạ Dạ Huân ôm lấy eo người đó, vẻ mặt anh ấy trong bóng đêm có một nét đẹp ma mị... A, họ có giống một đôi tình nhân đang bỏ trốn không?”

“Còn có một tấm tuyệt nhất nữa này! Trên đỉnh núi, giữa trời sao, ánh mắt Hạ Dạ Huân dịu dàng rung động lòng người, giống như đang nhìn người yêu đầu vậy. Ôi, tim của tôi, tại sao chỉ nhìn anh thôi mà đã mê đắm mị mị cả rồi >_<”

“Hạ Dạ Huân trước nay lạnh lùng thế mà lại có biểu hiện tình cảm thế này sao? Mà cậu kiếm đâu được những tấm ảnh này thế?”

Đám nhân viên mới mắt thao láo nhìn cô.

“Nói bọn tôi nghe có được không, sao cậu lại làm được thế?”

Tiểu Tuyền nhướn nhướn mày, ngồi xuống salon, cười cười:

“Rất đơn giản.”

Đám nhân viên mới đồng tai lên.

“Tôi biết được rằng giờ phút đó sẽ có một chiếc mô tô phân khối lớn xuất hiện, đón Hạ Dạ Huân chạy mất, vậy nên trước khi sự việc xảy ra đã nhờ Cao Kiều phục một bên, chuẩn bị sẵn sàng máy ảnh để chụp cảnh tượng đặc sắc đó. Còn những phóng viên khác do sự việc quá đột ngột, phản ứng không kịp, thế nên đã đánh mất thời cơ.” Cô vất chéo chân, cười rất đắc ý.

Lý Huệ giơ tay hỏi:

“Tại sao cậu lại biết lúc ấy sẽ có một chiếc mô tô xuất hiện?”

Đúng rồi, sao cô biết được?

Tiểu Tuyền ho một tiếng, đứng vụt dậy:

“Hà hà, trực giác! Trực giác của tôi mách bảo sẽ phát sinh những gì.”

Trực giác?

Câu trả lời kiểu gì thế này!

Đám nhân viên mới đứng phắt dậy, tức giận nhìn cô.

Tiểu Tuyền chớp lấy túi xách chạy ra ngoài, quăng lại một câu:

“Trực giác của tôi mách bảo, các bạn đang tức giận! Để trừng phạt tôi không nói đúng sự thật, tôi ra ngoài làm việc đây!”

Cô vừa chạy vừa lè lưỡi.

Đành chịu thôi, nếu bị người khác phát hiện cô chính là người đã cứu thoát Hạ Dạ Huân, moi ra được tin tức “hot” độc quyền, cô chắc chắn sẽ trở thành phản đồ và kẻ thù công khai của cánh phóng viên!

Tha thứ cho cô, người trong giang hồ, có lúc đành phải nói dối thôi.

* * *

Trong phòng thu âm của Hạ Dạ Huân.

Dõi mắt nhìn Hạ Dạ Huân đang hát thử phía bên kia tấm kính, trợ lý thu âm Thanh Sơn nghiêng đầu nhìn Bảo La một cách kỳ lạ:

“Có thấy dạo gần đây Huân có vẻ đặc biệt không?”

Bảo La dựa vào tường, sờ sờ cằm:

“Cậu cũng có cảm giác đó à?”

“Ừ, gần đây cậu ta hình như trở nên...” Thanh Sơn nghĩ ngợi. “... nhân tính hóa rất nhiều.”

“Chính xác, không còn làm mặt lạnh như núi băng cả ngày nữa, trong đôi mắt hình như có tình cảm nhiều hơn.”

“Lại còn ngẩn ngơ xuất thần nữa.”

“Đặc biệt là ngồi ngẩn ra với cái di động mà cậu ta mới mua.”

Hai người đàn ông cười lên hết các mụ già nhiều chuyện.

“Cậu thử nghĩ xem, có phải cậu ta yêu ai rồi không?” Thanh Sơn to gan đoán mò.

“Yêu à?” Bảo La mở to mắt nhìn Hạ Dạ Huân đang hát trước micro, chậm rãi nói: “Cậu nói vậy khiến tôi thấy cũng có vẻ giống lắm.”

“Chàng thiếu niên tương tự...”

“Cậu ta cũng nên yêu một lần xem sao.”

“Không biết có phải tình yêu đầu đời không nhỉ.” Thanh Sơn cười trộm.

Bảo La cũng cười: “Ai mà biết được, hỏi thì cậu ta không nói”.

“Không đâu...” Thanh Sơn càng nghĩ càng thấy thích thú. “Huân chắc vẫn chưa yêu đương gì.”

Cầm Bảo La như muốn rớt xuống:

“Chưa từng yêu? Huân?” Trời ạ, thần tượng siêu “hot” Hạ Dạ Huân có khả năng chưa yêu đương? Thế thì các cô thiếu nữ dưới gầm trời này sẽ kêu thét đến bất tỉnh mất!

“Im lặng!” Một tiếng quát tháo.

Người phụ trách ghi âm siêu đẳng nhất của công ty Mỹ Hoàng – Thạch Uyên – không chịu nổi hai gã đàn ông cứ vo ve như muỗi như thế, liệu có đạo đức nghề nghiệp chút nào không?

Thanh Sơn, Bảo La vội vã cúi gầm đầu xuống.

Thạch Uyên trừng mắt nhìn họ một cái, quay người đi tiếp tục thu âm.

Bỗng nhiên.

Văng đến tiếng chuông điện thoại réo rắt.

Thạch Uyên nổi trận lôi đình: “Điện thoại của ai?”. Lúc thu âm không cho phép mang di động vào, đó là kỷ luật mà ai ai cũng biết. Dám to gan quấy rối quá trình thu âm, giết không tha!

Thanh Sơn, Bảo La hoảng hốt mồ mẫm túi áo mình, cuống đến nổi trán vã mồ hôi:

“Không phải... không phải của tôi...”

Rõ ràng là tắt máy rồi, hơn nữa tiếng nhạc chuông cũng khác của họ mà.

“... Của tôi.” Tiếng Hạ Dạ Huân văng đến từ phía bên kia tấm kính.

Giữa các ngón tay thon dài của anh là một chiếc di động màu xám bạc, áp vào bên tai, khoe môi nở nụ cười, giọng nói dịu dàng:

“... Ủ... Tôi rảnh... được...”

Thanh Sơn, Bảo La đưa mắt nhìn nhau.

Hạ Dạ Huân thường ngày tuy tính tình khó ưa, nhưng lúc làm việc thường rất nghiêm túc, nghe điện thoại khi thu âm càng là điều chưa hề xảy ra.

“... Biết rồi... nửa tiếng sau gặp... được...”

Hạ Dạ Huân gấp máy lại, nhắm mắt, hít một hơi sâu. Chưa từng biết được rằng, không khí trong căn phòng thu âm khép kín cũng thanh tân như thế này.

Hạ Dạ Huân mở cửa bước ra.

Ánh hào quang hạnh phúc đang bao phủ lấy anh, nụ cười nhảy nhót giữa đôi lông mày và khoe môi, anh rạng rỡ vui tươi như một thể phát quang, Thanh Sơn, Bảo La bị chấn động đến mức quên cả thở.

Anh bước đến trước mặt Thạch Uyên, cúi gập người:

“Tiền bối...”

Thạch Uyên khoát tay, ngắt lời:

“Hôm nay cũng mệt rồi, thu âm đến đây thôi!”

Hạ Dạ Huân lại cúi người một lần nữa, rồi rời khỏi phòng thu âm.

Thanh Sơn, Bảo La đờ đẫn nhìn Thạch Uyên phân biệt đối xử quá lớn như thế.

Thạch Uyên đứng dậy, nhìn theo hướng Hạ Dạ Huân biến mất, cười hà hà lắm bầm:

“Yêu rồi chứ gì? Được thôi, cũng là lúc nên yêu một lần rồi nhỉ.”

Đã là người theo dõi thế giới giải trí này hai mươi mấy năm rồi, một người theo nghệ thuật vừa có tư chất tốt lại vừa trong sáng giữ mình như Hạ Dạ Huân có thể xem là hiếm như lông chim phượng vỹ, thật sự mong rằng cậu ta sẽ được hạnh phúc.

Bảo La hồi lâu sau mới định thần lại, vụt chạy đuổi theo như điên:

“Huân! Cậu không được đi! Buổi chiều đài truyền hình có thông báo!”

3. Chương 3

Mặt trời mùa hè nóng nực đến mức như muốn đốt cháy da người.

Đứng vào giữa trưa.

Rất hiếm người qua lại trên quảng trường, những cô gái che đủ mọi loại ô đi nắng màu sắc sặc sỡ, những chàng trai cố gắng đi bên dưới bóng râm, mọi người đều gấp gáp, sợ hãi ánh nắng ngạo nghệ đang phun ra lửa phía trên đầu.

Bên hồ nước phun nhạc ở trung tâm quảng trường.

Chỉ có một chàng trai.

Trong tay anh đang cầm một ly trà sữa trân châu.

Nước hồ phun lên vui vẻ nhảy múa, rơi xuống, bắn lên vô số những bụi nước màu bạc.

Chàng trai đã đợi lâu lắm rồi.

Ly trà sữa trân châu vốn mát lạnh đã bắt đầu ấm nóng.

Ánh mặt trời nóng bỏng phủ chụp người anh, chiếc áo lụa màu tím đã hơi ẩm ướt, đôi mắt màu violet dần dần ẩm đậm.

“Huân!”

Cuối cùng, phía xa xa, một cô gái tóc đỏ như ngọn lửa chạy đến với tốc độ của vận động viên chạy một trăm mét.

Đôi mắt chàng trai vụt sáng rực.

Bên hồ nước.

Tiểu Tuyền chạy đến trước mặt Huân, há hốc miệng thở hổn hển, mồ hôi trên mặt cô nhỏ xuống tí tách, cô chụp lấy cánh tay anh, lắp bắp:

“Xin lỗi... xin lỗi... tôi đến trễ...”

Huân đỡ lấy cô, dịu dàng lắc đầu:

“Không sao, tôi cũng mới tới thôi.” Chỉ có mỗi hai tiếng đồng hồ thôi mà, đứng vào khoảnh khắc nhìn thấy cô, mọi thứ đã không nghĩ gì được nữa.

Cô cố gắng hít thở, cười vể hời lỗi với anh.

Đột nhiên, cô chau mày.

Khuôn mặt Huân bị ánh nắng chiếu đến đỏ rực, nhìn như sắp bị lột da.

Cô vội vơ lấy chiếc ô màu xanh tảo ra khỏi túi, căng ra che trên đầu anh, luôn miệng than vãn khổ sở:

“Ôi trời, anh không thể tìm chỗ nào mát hơn hay sao? Bị phơi nắng như thế, đỏ hết cả rồi đây này! Ngốc quá!”

Huân sờ sờ mặt mình, cười:

“Vẫn rất ổn mà, tôi không thấy gì cả.” Chỉ vì đã hẹn nhau ở bên hồ nước, sợ cô không tìm thấy anh thôi.

Nhìn thấy gương mặt mồ hôi đầm đìa của cô, anh đưa ra một gói khăn giấy, lại nhớ đến ly nước trong tay mình. Anh lắc lắc trà sữa, bỗng phát hiện ra đá trong ly đã tan chảy, không còn lạnh nữa.

Tiểu Tuyền lau mồ hôi, để ý thấy vẻ mặt anh có phần ủ rũ:

“Huân, chuyện gì vậy?”

Huân đặt ly trà sữa xuống, mỉm cười:

“Không có gì. Trà sữa hết lạnh rồi, tôi đi mua cho cô ly khác.”

Tiểu Tuyền nhanh nhẹn chớp lấy, giữ tay anh lại, uống ừng ực liền mấy ngụm to, ngửa cổ lên rồi thở ra đầy sung sướng:

“A, tôi sắp khát chết rồi đây, đúng là nước giải khát cứu mạng!” Cô lại cười. “Có biết là khi trời quá nóng mà uống ngay nước lạnh thì sẽ không tốt cho cổ họng không, âm ẩm một chút là tốt nhất!”

Tay cô vẫn nắm chặt tay anh, Huân thở thốt xuất thần, không nói nổi câu nào.

“Chúng ta đi đâu đây?”

Dưới tán ô màu xanh táo, Tiểu Tuyền cười toe toét.

Huân che ô cho cô: “Cô muốn đi đâu?”.

“Anh ăn cơm chưa?” Thấy da anh bị nắng cháy đến vậy, chắc chắn là đã đợi cô lâu lắm rồi. Tiểu Tuyền đảo mắt, nói với vẻ đáng thương: “Tôi vẫn chưa ăn cơm, chúng ta đi ăn chút gì đó được không?”.

Bụng Huân bỗng ục ục khe khẽ.

Hai người cười nghiêng ngả.

* * *

Quán ăn của Ý.

Tiểu Tuyền dùng nĩa xĩa món mì trong đĩa, nhìn Huân ngồi đối diện đang ăn một cách tao nhã, nói:

“Sáng nay tôi tham dự họp báo của Nguyệt Sa Anh, vốn thông báo là bắt đầu lúc chín giờ, khoảng bốn mươi phút là xong, nên tôi mới hẹn anh, thấy thời gian cũng thư thả. Ai biết được Nguyệt Sa Anh lại trễ hẹn đến ba tiếng đồng hồ, làm chúng tôi đợi mòn mỏi. Di động của anh lại hết pin nữa.”

Huân hơi ngẩn ra:

“Có lẽ cô ta bận việc nên đến trễ.”

Tiểu Tuyền cười nửa miệng:

“Phải rồi, xưa nay đều giải thích thế mà. Các ngôi sao để phóng viên phải đợi là chuyện thường, có gì phải oán thán? Ai bảo chúng tôi sống nhờ vào các ngôi sao, đương nhiên phải chịu đựng người ta rồi.”

Huân cúi đầu ăn.

Tiểu Tuyền chống cằm, nói với vẻ không vui:

“Tại sao quan hệ giữa các ngôi sao và cánh phóng viên nhà báo lại ác liệt như thế chứ? Mọi người phải nên cá giúp nước, nước giúp cá mới phải chứ. Nếu không có sự lăng xê của giới truyền thông, các ngôi sao làm sao có thể “hot” đến mức nhà nhà đều biết; không có ngôi sao, cánh phóng viên giải trí cũng không có cơm mà ăn. Các tiền bối có nói, trước kia mối quan hệ giữa họ và các ngôi sao đều rất tốt, các ngôi sao có lúc còn mời họ về nhà, đích thân xuống bếp nấu vài món ăn. Nhưng hiện nay, có một số ngôi sao, nhìn thấy phóng viên là cứ như thấy kẻ thù không bằng, đau khổ quá...”

“Bọn họ quá ưa thích khoét sâu vào đời tư của người khác.” Huân đặt dao nĩa xuống. “Họ không thích tin tức, chỉ thích tin xấu.” Cho dù là những thị phi scandal không có thật, đám chó săn tin đó cũng sẽ chồm đến, xào nấu để mùi thối bốc lên tận trời.

Tiểu Tuyền cắn một sợi mì, nhai rồi nhai.

Nhưng chỉ có scandal tin xấu mới nổ tung được, lượng tiêu thụ của báo đài tạp chí mới tăng cao được, sếp mới hài lòng được. Vậy nên trong giới có một câu nói thế này...

Những thứ khác đặt hai bên, scandal bày chính giữa.

Cô cười cười: “Các ngôi sao mới nổi đều rất thích phóng viên, dù là scandal, chỉ cần có thể lên báo, họ đã đập đầu lạy tạ rồi, ngược lại rất sợ phóng viên không để tâm đến họ, một thời gian dài không có tin gì mới để bùng nổ”. Tiếp đó, lại xịu mặt: “Nhưng chỉ cần bọn họ nổi lên là lập tức trở mặt vô tình, không còn nhớ khi xưa từng leo đèo theo sau phóng viên để van xin, kiêu đến mức như thế họ là cha mẹ chúng tôi vậy, đúng là khiến mọi người phẫn nộ!”.

Huân có phần tò mò:

“Cô làm nghề này được bao lâu rồi?”

“Hơn một tháng.”

“Thế sao lại cảm khái như vậy?”

“Nghe các tiền bối nói đó thôi!” Tiểu Tuyền dùng nĩa xĩa đi xĩa lại trong đĩa, buồn bực tiếp lời: “Nghe ra thì rất tàn khốc, giang hồ hiểm ác mà, tôi thân là một phóng viên thiên tài thế hệ mới, bắt buộc phải hiểu rõ nội tình trong nghề nhiều hơn nữa”. Vừa nói, cô vừa lắc đầu, chỉnh đốn lại tinh thần. “Thôi không nói đến những chuyện không vui nữa, anh cũng đâu có hứng thú nghe.”

Cô không biết rằng, thực ra Huân đã rất “hứng thú”, rất nhẩn nại rồi.

Chương 3-2

Trong nhà hàng sang trọng.

Tiếng dương cầm du dương lãng mạn thánh thót.

Tiểu Tuyền ngậm nĩa vào miệng, cười hi hi liếc nhìn Huân: “Này, chúng ta quen nhau đã được một thời gian rồi, nhưng mà, hình như tôi vẫn chưa hiểu rõ anh lắm”.

Trong ánh mắt Huân lướt qua một thoáng căng thẳng: “Tôi...”.

Tệ quá, nếu để cô ấy biết thân phận của anh, có khi nào cô sẽ cảm thấy anh đang lừa gạt cô không?

“Anh thích màu gì nhất?”

Phù...

Thì ra là kiểu “hiếu” này. Huân thở phào một hơi.

“Màu tím.”

...

... Bên bờ biển... Tiểu Tuyền chống cằm quan sát anh, nói với vẻ hài lòng: “Mắt của anh có ánh sáng màu tím violet, phối thêm áo màu tím đậm, nhìn có vẻ xinh đẹp như ngọc thạch ấy...”.

...

“Bình thường anh thích làm gì nhất?”

“Nhìn mọi người qua lại.”

Tiểu Tuyền kinh ngạc nhìn anh, cô nghĩ anh sẽ đáp là “ngủ”. Công việc của anh sắp xếp dày đặc như thế, hề có thời gian rảnh là nằm lẩn ra ngủ bù mới là bình thường chứ.

“Tại sao?” Cô truy hỏi.

“Ngắm những người đi đường tấp nập, trong lòng cảm thấy rất thỏa mãn, không còn thấy trống trải nữa.” Ánh mắt Huân dần tối lại. Không ai tin được rằng, anh là một đứa trẻ cô độc và nhút nhát.

“Thế nên, lần đầu tiên khi tôi nhìn thấy anh, anh chỉ ngồi ở đó ngắm mọi người qua lại trước mặt mình một cách xuất thần?” Tiểu Tuyền vươn tay ra, khẽ khàng phủ lên mu bàn tay thon dài của anh, hạ giọng nói: “Anh cảm thấy cô độc sao?”. Giọng nói của cô nhẹ nhàng như gió xuân vờn nhẹ trên mặt hồ.

Lòng bàn tay cô vẫn nóng bỏng.

Xuyên qua mu bàn tay anh, hâm nóng trái tim anh.

Đôi mắt anh thoáng hiện ánh sáng tuyệt đẹp, mặc cho cô phủ lấy tay mình:

“Không, cô là bạn của tôi.”

Trái tim Tiểu Tuyền chợt thất lại.

Trời ơi, lừa gạt một người “bạn” toàn tâm toàn ý tin tưởng ở cô, có khi nào cô sẽ gặp quả báo không? Cô cắn chặt răng, tư tưởng đang đấu tranh một cách dữ dội. Một giọng nói ác độc lướt qua:

“Làm phóng viên, chỉ có vô tình vô nghĩa mới có thể thành công!”

Cô rút tay lại, cười vẻ “ngây thơ trong sáng”:

“Đúng đó, chúng ta là bạn, người có bạn bè sao lại cô độc được? Có điều, đã là bạn thì chúng ta càng phải hiểu về nhau hơn.”

Cô cười rạng rỡ giải thích.

Sau đó, tiếp tục hỏi dồn dập...

“Anh có thích hoa không? Hoa gì?”

“Anh thích nghe bài hát của ai nhất?”

“Anh thích xem bộ phim nào nhất?”

“Anh có thích vật nuôi không?”

“Anh thích bộ phận nào trên cơ thể mình nhất?”

“Anh có ý kiến gì về việc phẫu thuật thẩm mỹ?”

“Anh có từng yêu một ngôi sao nào chưa?”

...

...

Cuối cùng.

Tiểu Tuyền gấp sổ lại, hộp một ngụm nước, “cố gắng” giải thích trước Huân đang mỗi lúc một trầm mặc:

“Anh đừng hiểu lầm, tôi phỏng vấn ngôi sao mãi sắp thành bệnh nghề nghiệp mất rồi, cứ vô thức nêu ra một đống câu hỏi thế đấy. Hì hì, anh không giận chứ?”

Gương mặt cô rạng rỡ nụ cười.

Ánh mắt Huân nhìn cô rất kỳ lạ, một lúc lâu sau mới trầm giọng đáp:

“Không.”

“Tốt quá.” Tiểu Tuyền khoái chỉ hươu nắm tay. “Vậy anh có thể trả lời thêm một câu hỏi nữa không?”

Huân đã không nói nổi lời nào nữa.

“Mẫu người yêu lý tưởng của anh là gì?”

Ra khỏi nhà hàng.

Tiểu Tuyền liếc nhìn anh, nói nhanh: “Đợi tôi một chút!”. Sau đó chạy mất hút như một cơn gió.

Huân đứng tại chỗ.

Kể qua người lại.

Bỗng nhiên, một bầy con gái sững sờ dừng chân quan sát anh: “Nhìn kìa, anh ấy có giống Hạ Dạ Huân không?”.

“Cảm thấy như không giống lắm...”

“Hạ Dạ Huân vừa lạnh vừa ác...”

“Anh ấy có vẻ giống anh hàng xóm đẹp trai hơn...”

“Đôi mắt màu tím kìa...”

“Cứ lấp lánh đẹp ghê...”

“Dáng vẻ hình như hơi giống...”

“Sống mũi vừa thẳng vừa cao...”

“Đôi môi vừa mỏng vừa gợi cảm...”

Đám con gái càng nhìn càng thấy giống, nhao nhao vây lấy anh: “Hạ Dạ Huân! Hạ Dạ Huân! Anh chính là Hạ Dạ Huân, đúng không?”.

Huân cảm ghét cảm giác bị người khác vây quanh chỉ trở như động vật trong sở thú, gương mặt bắt đầu lạnh dần, vẻ mặt nóng nảy hẳn.

“Không phải.”

“Wow, giận rồi kìa, dáng vẻ tức giận càng lúc càng giống Hạ Dạ Huân!” Đám con gái khoái chí vỗ tay. Bọn họ bắt đầu nín kẻo, vây kín không cho anh đi. “Anh chính là Hạ Dạ Huân! Chúng em là fan của anh! Ký tên cho chúng em đi! Chúng em rất yêu, rất yêu anh!”

“Tránh ra!”

“Hạ Dạ Huân! Hạ Dạ Huân!”

Đám con gái kêu gào.

Chương 3-3

“Em về rồi đây!”

Lúc này, Tiểu Tuyền lại như một cơn gió, múa may tay chân chạy về bên cạnh anh.

Đôi mắt cô lóng lánh nhìn đám con gái mặt mũi hừng hực, kéo tay anh, trên gương mặt rạng rỡ là nụ cười tươi rói:

“Bạn tôi đẹp trai đó chứ, Hạ Dạ Huân là gì nào, anh ấy còn đẹp trai hơn Hạ Dạ Huân gấp trăm, gấp vạn lần!”

Đám con gái có vẻ ngỡ vực.

Tiểu Tuyền tiếp tục nói một cách kiêu hãnh: “Không chừng một ngày nào đó, anh ấy cũng sẽ tiến quân vào thế giới giải trí, chắc chắn sẽ nổi tiếng hơn cả Hạ Dạ Huân!”. Cô cười híp mắt đưa tay ra. “Nhân lúc anh ấy vẫn còn chưa nổi tiếng, chỉ bằng để anh ấy ký tên cho các bạn đi, một chữ ký một nghìn tệ, tương lai anh ấy trở thành thiên vương rồi, bán sang tay cũng kiếm được khối tiền đấy! Sao nào? Đưa tiền đây!”

Đám con gái nhìn nhau, môi bĩu dài thượt, rồi lườm cô mấy cái, bỏ đi đầy vẻ mặt hững.

Tiểu Tuyền buông tay anh ra, nhìn theo bóng dáng thất vọng của họ, cười:

“Không cần cố gắng giải thích làm gì, càng nói mình không phải thì họ càng chắc chắn là anh. Khéo léo uyển chuyển một chút, bọn họ sẽ tự động bỏ cuộc ngay thôi.” Con người, đúng là loại động vật thú vị.

“...”

“Sống trên thế giới này, bắt buộc phải nắm vững nhiều kỹ xảo, không thể cứ cúi gằm đầu đi thẳng là có thể thành công. Có lúc phải linh hoạt một chút, đường này không thông thì đi đường khác.”

Huân lắc đầu:

“Tôi rất cố chấp, nếu đã nhận rõ một đường rồi thì sẽ đi đến cùng.” Dù cho có gặp nhiều khó khăn, đụng chạm đến toạc đầu chảy máu, anh cũng không bao giờ vứt bỏ nguyên tắc của mình.

Tiểu Tuyền cười vui vẻ hơn:

“Vây là tốt quá, chúng ta cùng bổ sung cho nhau, cương nhu hòa lẫn, thiên hạ vô địch!”

Huân cũng cười.

Như vậy là cô đã có thêm thông tin. Chà, quả nhiên là một người cơ hội.

“Cho anh này!”

Tiểu Tuyền đưa thẳng tay ra, trong lòng bàn tay là một tuýp thuốc bôi màu trắng cỡ lớn.

“Gì vậy?” Cô chạy đi mất là để mua thứ này?

“Thuốc bôi chữa trị vết bỏng nắng.” Cô dúm nó vào tay anh. “Lúc về bôi nó lên mặt, lên cổ, cánh tay, bôi dày một chút nhé, hôm nay anh phơi nắng nhiều quá.”

Huân nắm tuýp thuốc, trái tim thoáng thấy mãn nguyện. Thì ra là vì nguyên nhân này, nên cô mới một mình chạy đi mua, sợ anh lại bị bỏng nắng.

“Một ngày ba lần, đừng quên đó!” Tiểu Tuyền tiếp tục dặn dò: “Dùng nước rửa sạch da rồi hãy bôi, đừng chùi nó đi, không màu không mùi nên người khác không phát hiện ra đâu”.

“Ừ.”

“Nhất định phải bôi đó, nếu lần sau tôi phát hiện ra da anh vẫn còn vết bỏng nắng...” Tiểu Tuyền uy hiếp: “Hừ hừ!”.

Huân giương hai mắt nhìn cô vẻ bất hạnh.

Nhất định anh sẽ dùng mà.

Tiểu Tuyền làm ra vẻ lạnh lùng tàn nhẫn:

“Tôi sẽ đi kiện nhà thuốc đã bán thuốc này cho tôi.” Đây là loại thuốc bôi trị vết bỏng nắng đắt nhất, cô được sĩ đã bảo đảm hiệu quả rất thần kỳ nên cô mới mua, giá tiền đắt gấp hai lần so với những nhãn hiệu nổi tiếng khác.

Nụ cười dâng lên từ tận đáy lòng Huân, ánh mắt thấp thoáng màu tím violet:

“Cám ơn cô.”

Tiểu Tuyền mở to mắt, sau đó kéo tay anh, cười rất ranh mãnh:

“Này, anh muốn cám ơn tôi thật à? Thực sự muốn cám ơn tôi sao?”

Huân gật đầu:

“Ừ.”

Tiểu Tuyền hai mắt sáng rực, tinh ranh chồm lại gần anh:

“Thế thì, tặng tôi một món quà được không?”

“Được.”

Chỉ cần là thứ cô muốn thì anh đều có thể cho.

Thắng lợi!

Dễ dàng thế mà đã dụ dỗ được!

Quả ngọt thắng lợi phải hái kịp thời, nếu không chín quá sẽ rụng mất!

Tiểu Tuyền kéo Huân, co chân, bắt đầu chạy!

Chạy vào khu mua sắm!

Chạy qua khu vực đồ lưu niệm lấp lánh.

Chạy qua khu vực trang điểm có những tấm poster quảng cáo bắt mắt!

Đến trước một “căn nhà” nhỏ thiết kế theo kiểu hoạt hình, dừng chân!

Tiểu Tuyền lắc lắc tay Huân, miệng cười nịnh:

“Hà hà, chúng ta chụp mấy tấm sticker đi!”

* * *

Đêm rất sâu.

Hạ Dạ Huân vẫn không thể chớp mắt.

Trong phòng khách rộng thênh thang.

Anh khoanh chân ngồi trên tấm thảm thuần trắng, cây guitar màu bạc ôm trong lòng, ngón tay thon dài nhẹ gảy dây đàn ngân vang...

Hơi ấm bàn tay em

Nóng bỏng như vầng dương

Có cảm giác

Như chảy ra trong ánh nắng

Em không ngoan

Thích làm chuyện xấu

Làm tổn thương tôi nhưng luôn xí xóa làm nũng

Em có vô số lý do

Chỉ cần em nắm lấy tay tôi

Thì lý do gốc gác đến mấy tôi cũng chấp nhận

Làm tổn thương tôi sâu đến đâu

Chỉ cần em chịu nắm lấy tay tôi

Trực giác mách bảo tôi rằng

Đó chính là yêu

...

Anh cầm bút lên, viết ra bài hát này trên sổ, tên là Trực giác vậy. Anh như nhìn thấy cô gái có mái tóc đỏ, lúc cười ánh mắt lóng lánh chuyển động, giống như đang có ý định xấu xa nào ấy, nhưng lại cười rạng rỡ đến độ anh không mong muốn mình nghi ngờ gì cô.

Cô giống như một ngọn đuốc, có tinh thần và sức sống vô cùng mãnh liệt, cơ hồ trên thế gian này chẳng chuyện gì làm cô chùn bước nổi. Cô có vô số những ý nghĩ kỳ quặc lạ lùng, vả lại còn thực hiện nó, hơn nữa lại còn thành công.

Huân cười thành tiếng.

Tiếng cười ấm áp lan tỏa từng góc phòng.

Ánh mắt anh rơi trên kỷ trà.

Tuýp thuốc bôi trị bỏng nắng cỡ lớn.

Anh khẽ nhắc nó lên, ngón cái ve vuốt nắp tuýp thuốc.

Trên đó như vẫn còn hơi thở của cô.

... Cô đưa thẳng tay ra... trong lòng bàn tay là một tuýp thuốc bôi màu trắng cỡ lớn... “Nhất định phải bôi đó... dùng nước rửa sạch da rồi hãy bôi...”

Trong phòng tắm.

Vòi nước tuôn rơi tí tách, anh rửa mặt bằng nước sạch, từng vốc nước lớn vã lên mặt, mát mẻ đến mức khiến tâm trí anh lại lang thang...

Trong tấm gương có một gương mặt thanh thoát ướt lạnh...

Đôi mắt màu tím violet lấp lánh niềm vui trẻ thơ ngập tràn hạnh phúc.

Hạ Dạ Huân nhìn vào gương, cười.

Chương 3-4

Đã bao lâu không cười như thế này rồi?

Anh chợt nghĩ.

Hình như là từ lâu lắm rồi. Lúc đầu anh luôn tươi cười, trong đôi mắt non nớt của anh, chẳng hề có sự lạnh lùng, khoảng cách. Mọi người đều thích chọc ghẹo anh.

“Tiểu Huân cười như thiên sứ ấy!”

“Tiểu Huân xinh đẹp quá!”

“Tiểu Huân đi với chúng tôi được không, chúng tôi rất thích Tiểu Huân!”

“Tiểu Huân cười cái nào, ngoan!”

“Tiểu Huân hát cho mọi người nghe một bài nào!”

“Tiểu Huân ngoan quá, rất biết nghe lời, là cậu bé đáng yêu nhất thế giới!”

...

Anh khi ấy, luôn cười vui sướng, tiếng cười trong vắt lan tỏa trong không khí. Anh muốn để tất cả mọi người đều yêu quý mình, đặc biệt là người cha không thường xuyên lui tới, và người mẹ u sầu của anh. Anh muốn bố thường xuyên đến bên anh hơn, muốn mẹ anh cười nhiều hơn, thế là anh cố gắng làm một đứa trẻ ngoan nhất, bố mẹ muốn anh làm gì anh đều làm cả.

Nhưng mẹ anh luôn nhìn con trai mình bằng cặp mắt âu sầu:

“Tiểu Huân à, đừng nói chuyện với người lạ, đừng nói con là ai, đừng nói bố con là ai cả. Người lớn rất hư hỏng, họ sẽ làm tổn thương chúng ta.”

Anh không hiểu, tại sao anh không thể nói chuyện với người lạ? Đứa trẻ hoạt bát cởi mở thì người lớn mới yêu thích, không đúng sao? Vả lại, người ta nói chuyện với anh, không trả lời là rất bất lịch sự, không phải là đứa trẻ ngoan.

Sau đó có một hôm.

“Cậu bạn nhỏ, bố của cậu là ai thế?”

Anh rất căng thẳng, mẹ không cho nói nhưng chú này cười rất hiền lành.

“Nói cho chú nghe, bố của nhóc là ai, chú sẽ cho nhóc ăn kẹo que này!” Một cây kẹo que hồng hồng lắc lư trước mặt anh.

“Nói cho chú nghe được không nào? Chú rất muốn biết! Giúp chú nhé, cậu bạn nhỏ!”

Ừ, phải giúp người khác chứ.

Anh không cầm lấy que kẹo, thực sự không phải vì tham ăn nên mới nói ra!

Cậu nói cho ông chú đó biết...

“Tên bố cháu là Dương Tinh Sâm.”

Tất cả đều đã thay đổi từ khoảnh khắc ấy...

Nhà của anh bị bao vây, vô số xe lớn xe nhỏ đậu kín con đường có thể dẫn đến nhà anh, vô số các ông chú bà dì giương máy chụp hình, máy quay phim rình rập nơi cửa lớn, cửa sổ, trên những cây cổ thụ to bên ngoài nhà đều có đến mấy người trèo lên đó, chụp lia lịa vào phía lầu hai.

Anh và mẹ không thể ra khỏi nhà. Rèm cửa bị mẹ kéo lại thật kín, trong nhà không có ánh nắng, chuông điện thoại réo vang ngày đêm không ngớt như điên, mở ti vi ra bên trong toàn là cảnh bố và mẹ, người trong ti vi đều nói những lời kỳ lạ, trên gương mặt họ là vẻ mặt thật ác độc.

Mẹ anh đẩy ti vi rơi xuống mặt đất vỡ tan, ném điện thoại vào bồn tắm, co rúm vào một góc tối tăm, cứ khóc mãi, phớt lờ anh, cũng không thèm nhìn, như thể trên thế gian này vốn chẳng có anh vậy.

Bố anh không hề đến.

Anh rất sợ hãi, và cũng rất đói.

Trong tủ lạnh chẳng có gì cả. Anh muốn làm một đĩa trẻ ngoan, cho dù anh sợ đến run cầm cập, nhưng cũng phải rút tiền từ con heo đất để dành ra, ra ngoài mua mì gói về, nếu không mẹ sẽ đói lắm.

Cửa vừa mở.

Các dì các chú điên cuồng tuôn tràn vào như nước, họ chồm đến mẹ anh đang ngồi co ro trong góc, mẹ anh kêu thét gào khóc, giống như một con thú đang hấp hối, khiến anh khiếp sợ đến mức run lấy bầy.

Mọi ánh đèn đều chụm lại phía trên đầu anh.

Nhá sáng nhá sáng khiến anh không thể mở nổi mắt.

Anh bị người ta giữ chặt, những gương mặt giả hoạt ép cung:

“Cậu có biết cậu là con rơi?”

“Dương Tinh Sâm mỗi tháng cho hai người bao nhiêu tiền?”

“Dương Tinh Sâm có bao giờ nhắc đến sẽ cho cậu nhận tổ tông họ hàng?”

“Cậu sẽ kế thừa sản nghiệp của gia tộc họ Dương?”

“Dương Tinh Sâm có công khai thừa nhận thân phận của cậu không?”

...

Anh chỉ mới chín tuổi, không biết họ đang nói gì, chỉ cảm thấy họ mấp máy đôi môi liên tục không ngừng, giống như con cá sấu tỏa ra mùi hôi thối trong vườn bách thú, muốn ăn tươi nuốt sống nhai trọn lấy anh!

...

Những tháng ngày hỗn loạn kinh hoàng đó cuối cùng cũng dần trôi xa, nhưng cuộc sống của anh chẳng thể như trước được nữa.

Bố của anh không còn xuất hiện nữa.

Mẹ mỗi ngày một đau thương, nước mắt cuộn như dòng sông, ngày đêm tuôn trào, dáng người mỗi lúc một hao gầy, co ro trên giường, khóc mãi không ngớt.

Anh nấu cơm cho mẹ.

Mẹ không ăn, hất tung cơm lên người anh, bóng rât.

Mẹ không hỏi anh có đau không, chỉ khóc và mắng ****: “Mày là đứa lảm mồm, tại sao lại nói? Mày hại chết mẹ rồi! Hại chết mẹ rồi!”.

Anh đã hại chết mẹ mình.

Mẹ đã chết.

Trong phòng tắm.

Tĩnh lặng như chết.

Những giọt nước trên mặt Hạ Dạ Huân đã khô từ khi nào.

Anh trầm mặc, nặn ít thuốc từ ống tuýp trắng ra, nhẹ nhẹ bôi lên mặt mình.

Thuốc mát lạnh.

Như một bàn tay mát lạnh, vuốt ve dịu dàng làn da bị ánh nắng hun bỏng rát của anh.

Cô gái có mái tóc màu đỏ rực rỡ, như có một ma lực mạnh mẽ vô cùng, khi cười, van xin, lúc lại uy hiếp, xộc thẳng vào cuộc sống của anh như chớp điện. Cô làm cái nghề mà anh căm ghét, nhưng lại khiến anh chẳng thể kháng cự lại một cách kỳ lạ.

Anh thích được ở bên cô.

Lúc cô nắm chặt lấy tay anh, anh có phần hoảng hốt, có phần căng thẳng, lại thấy vui sướng, lóng ngóng như thể một đứa trẻ vụng dại. Nhưng, cô lại cười như chẳng hề hay biết chút gì.

Cô, sẽ là thiên sứ của anh?

Hay là ác quỷ?

4. Chương 4

Trong phòng trang điểm.

Hạ Dạ Huân ngồi dựa vào salon, nhắm mắt, mặc cho chuyên viên trang điểm phát huy sáng tạo.

Chuyên viên trang điểm mới Mike hứng chí đến độ trán lấm tấm mồ hôi!

Cơ hội của anh đến rồi!

Hạ Dạ Huân là bảo bối trong mơ của các stylist, trên người anh, cho dù có thể hiện những ý tưởng kỳ quặc quái lạ đến đâu, đều có thể thu được thành công khiến cả thế giới phải kinh ngạc tán thưởng! A, gương mặt Hạ Dạ Huân, khí chất của Hạ Dạ Huân, giống như một chiếc kính vạn hoa tuyệt đẹp khó đoán, dưới bàn tay của chuyên viên stylist, có thể biến tấu ra ngàn vạn ma lực cảm dỗ thu hút mọi người!

Mike nắm chặt lọ gôm xịt tóc, để cảm hứng tự do phát huy.

Đêm nay, anh nhất định phải làm cho Hạ Dạ Huân...

Hào quang vạn trượng!

Chấn động thiên hạ!

Tiếng chuông di động réo rất.

Hạ Dạ Huân mở choàng mắt, lôi một chiếc di động màu bạc ra khỏi túi đeo bên mình.

Mike sững sờ đến mức tay run rẩy, lọ gôm trong tay làm mái tóc vạch ra một hình thù quái dị.

Trời ơi, Hạ Dạ Huân không hổ danh là Bách Biến Thiên Vương, ban nãy còn lạnh lùng như một núi băng ngàn năm, lập tức đã dịu dàng như chàng trai cỏ lau mềm mại trong gió xuân. Nếu không phải là anh vẫn đứng bên cạnh này giờ, thì quả thực không thể tin nổi đó là cùng một người.

“Huân phải không?”

“Ừ.”

“Tôi là Tiểu Tuyền đây.”

“Ừ, tôi biết.” Chiếc di động này mua chỉ để liên lạc với cô thôi, chỉ có mình cô biết số này.

“Anh bôi thuốc chưa đó?”

“Bôi rồi.” Một ngày ba lần, theo lời cô đã dặn.

“Hi hi, anh ngoan thật đấy!” Cô đang cười. “Lần sau tôi mời anh ăn cơm nhé.”

“Ừ.”

“Thuốc bôi có tốt không? Chắc không làm da bị lột ra thành vảy chứ?”

“Không. Thuốc rất tốt mà.”

“Vậy tôi yên tâm rồi.” Cô thở phào một hơi.

“Tiểu Tuyền...”

“Gì thế?”

“... Cô đang ở đâu?” Có xa anh không?

“Tôi đang ở bên ngoài nhà thi đấu Hồng Lĩnh đây, đêm nay có một liveshow lớn quy tụ các ngôi sao nổi tiếng nhất, tôi phải túc trực để giành lấy thật nhiều tin tức!” Cô vừa gọi điện thoại vừa liếc nhìn vào nơi các ngôi sao tập trung. “Ồ đây hầu như các ngôi sao đã vào đủ hết rồi, không có việc làm nữa nên tôi gọi điện trò chuyện với anh một chút.”

Hạ Dạ Huân liếc nhanh ra bên ngoài, cô đang ở...

Bên ngoài nhà thi đấu sao?

Cảm thấy được khoảng cách giữa cô và anh thì ra là gần như thế, trái tim anh bỗng thấy ấm áp hẳn.

“Cô ăn cơm chưa?”

“Chưa.” Cô cười khì khì. “Làm gì có thời gian mà ăn, các ngôi sao cứ lần lượt đến, chúng tôi thì lần lượt đuổi theo, vừa mới có cơ hội hít thở đây.”

Hạ Dạ Huân nhú mày.

Cô ấy sẽ bị đói, không tốt cho dạ dày.

Đang nghĩ thì cách một tiếng, Mike áp một thứ gì đó lên thái dương bên trái của anh, trong lúc sững sờ, anh khẽ “ôi” lên một tiếng.

“Sao vậy, Huân?” Cô có vẻ lo lắng.

“Không có gì.” Hạ Dạ Huân liếc nhìn dấu tay tổ ý “xin lỗi” của Mike. “Lát nữa cô có đi ăn không?”

“Không, các ngôi sao vẫn còn đến nữa, hát xong thì sẽ bỏ đi.” Tiểu Tuyền cười khổ. “Tôi không thể đi, bắt buộc phải kiên trì bám chặt vị trí.” Một phóng viên giải trí muốn thành công, ngoài việc có một trí tuệ phát sáng, còn phải có một thể lực thật sung mãn mới được.

“Tiểu Tuyền...”

“Hạ Dạ Huân! Chuẩn bị xong chưa?”

Các nhân viên tổ chức liveshow đứng ngoài phòng trang điểm gào lớn.

Hạ Dạ Huân cuống cuống bật chặt lấy di động.

Nhưng Tiểu Tuyền vẫn nghe thấy loáng thoáng.

“Huân, anh có việc bận à? Vậy tôi cúp máy đây.”

“Ừ.” Anh có vẻ ủ rũ.

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Gập di động lại, Hạ Dạ Huân lặng lẽ xuất thần.

Bên này, Mike hoan hô điên cuồng:

“Tuyệt quá! Ngôi sao nổi bật nhất hôm nay đã được khai sinh!”

Hạ Dạ Huân đứng dậy.

Một chiếc trường bào đỏ mô phỏng kiểu cổ màu sắc tươi tắn, cổ quần một tấm khăn choàng lông cáo trắng như tuyết, tóc bị túm lại như một đám cỏ rối tung, dùng gôm màu tạo thành hỗn hợp giữa màu xanh thẫm và trắng bạc, những đường nét trên gương mặt dùng phấn trắng sáng tô đậm, đôi mắt bị vẽ đen như quỷ, đôi môi là màu đỏ thẫm gần như là đen, trên lông mày dán một chuỗi hạt cườm tỏa sáng lấp lánh, bên má trái in một dấu hoa văn hình ngọn lửa.

Mike lấy tay chặn ngực, cảm động đến nỗi nước mắt tuôn tràn:

“Một kiệt tác! Quả thật là lạnh lùng đủ loại phong cách, đẹp đến thiên hạ vô địch!”

Trên thế giới chỉ một Hạ Dạ Huân là có thể xứng đáng với sự sáng tạo của anh!

“Cậu hài lòng chứ? Cậu thấy có đẹp không?”

Mike truy hỏi không ngừng.

Hạ Dạ Huân thờ ơ liếc vào bóng mình trong gương, đáp lại:

“Rất đẹp.”

Về mặt anh càng quái dị càng tốt.

Như thế thì, không ai còn có thể nhận ra anh khi không có lớp trang điểm.

Hạ Dạ Huân rời khỏi phòng hóa trang, nhấn vài số trên di động:

“Nhà hàng XX phải không?”

Chương 4-2

Đêm đã khuya.

Tiểu Tuyền như đuối sức, nặng nề ngã xuống giường. Một chết đi thôi, đến sức lực nhúc nhích ngón tay cũng chẳng còn nữa. Có điều cũng xem như là thu hoạch được kha khá, ngày mai có thể đăng tải một số tin tức “hot” rồi.

Bây giờ các ca sĩ muốn nổi tiếng nhanh chóng đến mức phát điên, váy của nhiều ca sĩ nữ thì mỗi lúc một trong suốt, bên trong chẳng mặc nội y gì cả, đèn chiếu vào một cái là nhìn rõ mồn một; có một số ca sĩ thì công khai tay nắm tay, cử chỉ thân mật, cứ bày ra trước mắt người xem, mục đích đều là muốn gây ra scandal, hấp dẫn sự chú ý của công chúng mà thôi.

Kỳ lạ một điều là, những dạng tin tức như thế, các phóng viên báo đài có thể tìm ra cả một đống, nhưng lại không thấy hứng thú gì cho lắm, khẩu vị của công chúng hình như cũng không còn háo hức gì với những tin hết như được xào nấu như nhau của các nhà báo phóng viên nữa, những việc tầm thường loại hai loại ba của các ngôi sao đã không còn thu hút con mắt của họ.

Vậy nên...

Nên mọi phóng viên đều theo dõi chăm chăm vào một nam và một nữ ngôi sao.

Những việc hết sức bình thường của họ, cũng còn đáng giá hơn cả những tin xấu của các ngôi sao khác.

Đặc biệt là Hạ Dạ Huân nổi bật trên bầu trời giải trí.

Một Hạ Dạ Huân bí ẩn.

Từ khi Hạ Dạ Huân xuất hiện, anh không hề hé môi ra bất cứ điều gì với các phóng viên, thân thể, lai lịch, thậm chí cả tuổi tác của anh đều bí ẩn. Có vô số phóng viên đều liều mình chọc khoét vào đời tư của anh, muốn khai thác triệt để nguồn thông tin đó, nhưng rồi cũng phải ra đi trong uất nghẹn.

Thái độ của anh với phóng viên là vô cùng kiên quyết, quyết không trả lời bất kỳ câu hỏi riêng tư nào. Các phóng viên đã từng thử liên kết với nhau để “dìm chết” anh, nhưng tiếc là công chúng như mê như đắm anh rồi, bảo vệ anh điên cuồng, những ca khúc của anh hầu như bài nào cũng có thể chiếm giữ vị trí đầu tiên trong bảng xếp hạng.

Cuối cùng, không chịu nổi áp lực của thị trường, một số phóng viên đã không kham nổi, bắt đầu tiếp tục đuổi theo bước chân của Hạ Dạ Huân, hành động “dìm chết” hoàn toàn thất bại.

Hạ Dạ Huân cố chấp à, rõ ràng có một số câu hỏi vô hại, tại sao anh lại phải bảo mật kỹ thế?

Tiểu Tuyên gác đầu lên hai cánh tay.

Thở một hơi dài.

Trong lòng có phần rối loạn, có rất nhiều chuyện không biết nên làm hay không, nếu như làm, thì có tính là phản bội không, sẽ phải trả giá đắt đến đâu?

Cô sờ soạng lấy ra vài tấm hình sticker dưới gối nằm.

Huân cười như một đứa trẻ, ánh sáng sắc tím violet trong mắt có một niềm vui sướng, nụ cười của anh ngây thơ trong sáng, tràn ngập niềm tin không che giấu.

Có tính là phản bội không?

Trong lòng cô rối bời.

Di động lại rung lên từng hồi.

Cô chụp vội lấy.

Một dòng tin nhắn:

“Cô mệt rồi, nghỉ ngơi đi nhé. Huân.”

“A!”

Cô dùng gối đè lên đầu, lẫn lộn qua lại trên giường.

Làm ơn! Đừng đối xử với cô như thế, cô sẽ thấy mình độc ác biết mấy! Tại sao lại đối xử tốt với cô? Tại sao phải quan tâm đến cô? Tại sao phải đợi cô mãi dưới ánh nắng chói chang? Tại sao lại nhờ nhà hàng đưa cơm hộp đến cho cô lúc ấy đang tức trực ngoài nhà thi đấu... Tại sao???

“A...”

Cô phiền muộn kêu than trong chiếc gối đầu của mình.

Tuyệt chiêu siêu đẳng của Ngọn Lửa Tiểu Ma Nữ – Vô tình vô nghĩa!

Hiện giờ đang bị thách thức nghiêm trọng!

* * *

Tất cả đều có vẻ kỳ lạ!

Bắt đầu từ buổi sáng, phòng làm việc Nguyên Nguyên của Hạ Dạ Huân không ngừng nhận được đủ loại quà tặng có màu tím của các fan hâm mộ gửi đến. Có hoa hồng tím, oải hương tím, chuông gió màu tím, ngôi sao may mắn màu tím, có cả đồ chơi màu tím nữa...

Trợ lý đương nhiệm Vũ Thích đón lấy một con gấu bông cao bằng một người từ tay nhân viên chuyển phát nhanh, cuối cùng không nhịn nổi nữa, quay đầu lại nhìn Hạ Dạ Huân đang ngồi một bên chăm chú phổ nhạc, lâu lâu:

“Hôm nay là ngày gì thế không biết, sao mọi người cứ như hẹn nhau trước ấy, toàn là tặng quà màu tím thế này? Màu tím thịnh hành lắm à?”

Hạ Dạ Huân không ngẩng lên, chỉ nói gọn lỏn:

“Màu tím rất đẹp.”

Vũ Thích kinh ngạc đến độ loạng choạng, ôm choàng lấy con gấu cực lớn màu tím ngả sóng soài ra:

“Tiền... tiền bối, anh đang trả lời em sao?” Woa, thần tượng của cậu, lại chịu đáp lại lời “nói nhảm” của cậu ư? Lại còn nói – “rất đẹp”? Hôm nay rốt cuộc là một ngày quý quái gì kia chứ?

Hạ Dạ Huân không đếm xỉa gì đến cậu ta, cảm xúc chìm đắm trong âm nhạc.

Vũ Thích ôm gấu bông, lén lút quan sát Huân đang ôm cây đàn ngồi trong ánh nắng một cách tò mò, anh lúc thì xuất thần, lúc khẽ gảy đàn, lúc lại mỉm cười, thế là bỗng nhớ đến tin đồng lưu truyền đầy bí ẩn trong nội bộ công ty. Lẽ nào, anh ấy thực sự đang yêu? Chỉ có người đang yêu mới xuất hiện những cử chỉ kỳ lạ khác ngày thường như thế. Hạ Dạ Huân nủi bâng vạ năm, bỗng nhiên lại dịu dàng ầm áp hẳn, lại có cả những cử chỉ rất “nhân tính”, a, ma lực của tình yêu đây mà...

Chương 4-3

Cửa phòng làm việc bị đẩy ra.

Vũ Thích nhìn thấy Bảo La gương mặt đầy vẻ quái lạ bước vào, trong tay cầm một quyển tạp chí, đến gần Hạ Dạ Huân đang xuất thần. Anh ngồi xuống bên bàn, ho khẽ một tiếng rồi cười vẻ rất kỳ quặc:

“Huân, cậu thích màu tím à?”

Hạ Dạ Huân lặng lẽ ngẩng lên, nhìn anh chăm chú.

“Cậu thích nhất là đôi mắt mình, bình thường thích ngồi xuống uống một ly nước ngắm người qua lại, không thích các con con nuôi vì chê chúng bẩn, không thích các ngôi sao nữ Hàn Quốc vì họ thường xuyên trang điểm rất đậm...”

Trong tiếng cười của anh ta.

Trái tim Hạ Dạ Huân hẫng xuống từng chút từng chút một.

Bảo La nhìn anh đầy hiếu kỳ:

“Bài phỏng vấn riêng này có thật không? Chẳng phải cậu ghét nhất là bị cánh phóng viên hỏi những điều này sao? Có khi nào tạp chí này tự bịa ra không nhỉ?”

Vũ Thích chen vào:

“Bài phỏng vấn này nói đúng đó anh, tiền bối vừa nãy còn nói là màu tím rất đẹp, chắc không phải bịa ra đâu.”

Bảo La càng tò mò hơn:

“Huân, cậu thực sự chấp nhận cho phóng viên phỏng vấn rồi à? Kỳ quặc, sao tôi chẳng biết gì cả thế?” Có điều, đây đúng là một tin tốt, đừng đối lập ra mặt với phóng viên nữa mà, thỉnh thoảng hé lộ chút chuyện vô hại, làm thỏa mãn chút lòng hiếu kỳ của công chúng, cũng đỡ phải làm cho cánh phóng viên hận anh đến mức ngứa cả răng.

Hạ Dạ Huân lấy tờ tạp chí ra khỏi tay Bảo La.

Tuần san Quất Tử!

Tiêu đề lớn đập vào mắt anh – Tiểu Tuyên độc quyền phỏng vấn! Đời tư Hạ Dạ Huân đã được hé mở! Thiên vương ca nhạc vào nghề ba năm nay lần đầu tiên bộc bạch tâm sự!

Sắc mặt anh dần dần trắng bệch.

Tim, từng đợt đau buốt. Đau đến mức anh phải nhắm nghiền mắt lại.

“Tiểu Tuyền của tuần san Quất Tử nổi tiếng quá ư nhanh chóng, chỉ trong vòng hơn một tháng mà đã liên tiếp cho đăng tải hơn mười mấy bài phỏng vấn chuyên đề, tin giật gân, scandal, chuyện xấu của các ngôi sao... chẳng trách người trong nghề xưng tụng Ngọn Lửa Tiểu Ma Nữ! Các ngôi sao dù khó tiếp cận đến mấy cũng bị cô xử lý gọn ghẽ, Thanh Thủy Lãng dữ tợn là thế, vậy mà cũng chịu để cô phỏng vấn riêng, đến cả những chuyện xấu từ thời tiểu học cũng bị phanh phui.” Bảo La tán thưởng: “Trường Giang sóng sau xô sóng trước. Tôi chịu Tiểu Tuyền rồi đó, nhất định cô nàng sẽ trở thành một nhân vật nổi tiếng nhất trong thế giới giải trí”.

Không đúng, mình nói những điều này với Huân làm gì. Cậu ta xưa nay không hề quan tâm đến cánh phóng viên nhiều chuyện. Có điều cũng lạ thật, này giờ anh lăm lăm nhắm thế mà Huân vẫn lắng nghe, không đuổi anh ra ngoài.

Nhưng, sao sắc mặt Huân trắng bệch như tờ giấy thế kia?

Bảo La căng thẳng hỏi:

“Huân? Có phải cậu mệt không?”

Vũ Thích chạy lại đỡ lấy Hạ Dạ Huân:

“Em thấy sắc mặt tiền bối thật sự rất kém, chắc là không bị ốm đó chứ? Có cần gọi cấp cứu không?”

Bảo La trừng mắt nhìn cậu ta.

Thằng nhóc ngu ngốc này, gọi cho cấp cứu thì Hạ Dạ Huân sẽ trở thành trọng điểm trong vòng vây công kích của cánh nhà báo ngay lập tức.

Hạ Dạ Huân vùng ra.

Đôi mắt u ám ngưng đọng thành băng.

Anh cắn chặt môi, cơ thể cứng nhắc đi về phía cửa, trong người nhói lên từng cơn đau cắt da cắt thịt, anh phải cố gắng hô hấp lắm mới không bị nghẹt thở.

Bảo La, Vũ Thích đưa mắt nhìn nhau.

Họ không hiểu vì sao Hạ Dạ Huân lại như thể bị shock nặng nề đến thế, cả người toát ra nét đau đớn vật vã.

Lúc này...

Tiếng chuông di động réo vang.

Bảo La và Vũ Thích thở phào một hơi, họ nghe ra được đây là tiếng chuông “di động hạnh phúc” của Hạ Dạ Huân, trước giờ chỉ cần nó đổ chuông, là Huân sẽ biến thành chàng trai dịu dàng như thể gió xuân.

Hạ Dạ Huân đứng lên.

Anh lấy điện thoại ra. Lớp vỏ màu bạc bên ngoài lấp lánh ánh sáng, đang ngân vang một điệu nhạc vui vẻ, như là đang cười...

“Cô là đồ ngốc, cô là đồ khốn!”

Ném mạnh ra xa!

Di động đập vào tường, vụn vỡ.

Tiếng nhạc đột ngột dừng lại.

Trong phòng làm việc bỗng im lặng đến quái dị.

Cánh cửa bị đập tung như cuồng phong!

* * *

Tiểu Tuyền dờ dẫm gấp điện thoại lại, trong phút chốc, sức lực cơ thể hầu như bị rút sạch, lồng ngực cảm thấy từng đợt lạnh buốt trống rỗng.

Cô ngồi ở đó, không hề động đậy.

Đám nhân viên mới của Tập đoàn Quất Tử phát hiện ra sự kỳ quặc của cô, nhưng vẫn đổ xô đến ôm chầm lấy cô hò hét:

“Tiểu Tuyền lợi hại quá! Đến Hạ Dạ Huân cố chấp như núi băng mà cũng bị Tiểu Tuyền làm tan chảy, lại còn có được những thông tin đầu tiên nhiều như thế nữa!”

“Hạ Dạ Huân đó, chưa từng có ai thành công nổi! Tiểu Tuyền là người có thể tạo ra kỳ tích!”

“Tiểu Tuyền! Nói bọn này nghe sao cậu có thể làm được thế?”

“Không được nói là trực giác nữa đấy!”

“Bọn mình không dễ bị lừa thế đâu!”

Đám nhân viên mới cười đùa âm ỉ, mắt thao láo đợi cô trả lời.

Đầu óc Tiểu Tuyền rối bời, cổ họng khô rát.

Cô gượng nặn ra nụ cười:

“Rất đơn giản.”

Hả? Lại đơn giản nữa à?

Cô cười khổ sở:

“Chỉ cần vô tình vô nghĩa.”

Cả bọn ngỡ ngạch nhìn cô, hết thấy đều quên cả chớp mắt.

Vô tình vô nghĩa?

Bí quyết gì lạ lùng vậy?

Tiểu Tuyền chuồn ra khỏi tòa nhà Quất Tử, khoác túi, thở dài.

Thôi bỏ đi.

Cho dù có lên núi đao, xuống biển lửa thì cô vẫn phải tìm cho ra Huân, giải thích với anh, hy vọng anh không tức giận. Nhưng mà... mong muốn này của cô có thể nào là quá xa xỉ không?

Cô thực sự vô tình vô nghĩa ư?

Chắc không phải đâu, cô làm chuyện gì khiến trời đất nổi giận đâu, chỉ hé lộ ra một số chuyện của Huân mà được xem là nhỏ nhặt và vô hại trong mắt các ngôi sao thôi mà.

Chỉ là, sao cô lại thấy hụt hẫng lúng túng như thế?

Oạch một tiếng.

Cô loạng choạng, bị vồ chuối dưới chân làm trượt ngã sòng soài ra đất.

Chương 4-4

Bài viết của Tiểu Tuyền như một mũi thuốc tăng lực, thần thoại Hạ Dạ Huân xưa nay không tiếp nhận phỏng vấn riêng tư nay đã bị phá vỡ. Cánh phóng viên bắt đầu nhen nhóm lại ngọn lửa đấu tranh, phái càng nhiều phóng viên hơn đến để bao vây đổ “tường bê tông” anh, khí thế hùng hục hồng moi được càng nhiều tin tức càng tốt!

Thế nhưng, hành tung của Hạ Dạ Huân bỗng trở nên kỳ dị bất thường, hình như anh học được thuật ẩn nấp, đến bất ngờ và đi lạng lẹ.

Đã năm ngày trôi qua.

Mỗi một lần mai phục của cánh nhà báo đều là con số 0 tròn trĩnh.

Tất nhiên, Tiểu Tuyền cũng chẳng được nhìn thấy bóng dáng của Huân đâu cả, gọi điện thoại thì luôn ngoài vùng phủ sóng, lời giải thích càng khó nói ra hơn. Cô chỉ có thể nhìn thấy Hạ Dạ Huân như vừa từ tủ lạnh chui ra trên ti vi, không khí lạnh lẽo âm u từ người anh toát ra khiến cô không lạnh mà run.

Cô có thể chắc chắn được một việc...

Anh thật sự tức giận rồi.

Không được!

Không thể cứ thế mãi.

Ngồi chờ chết không phải là nguyên tắc làm người của Tiểu Tuyền!

Đêm nay nhất định phải tóm cho được Hạ Dạ Huân!

Chín giờ tối, Hạ Dạ Huân đã kết thúc buổi ghi hình tại đài truyền hình, xét tính cách của anh thì không thể nào ở lại rề rà nên chắc chắn sẽ về thẳng nhà. Căn cứ vào định luật bất diệt của vật chất, cái gì mà thăng thiên độn thổ đều chỉ là những lời nói nhảm vô căn cứ, nhất định là anh rời khỏi đó thông qua đường hầm bí mật rồi.

Thế là cô nghiên cứu kết cấu kiến trúc, đường nội bộ trong đài truyền hình đến mấy lần, lại tìm ra một vài nhân viên đài truyền hình trước kia đã từng qua lại với nhau để tiến hành “giao lưu”. Đầu tiên loại bỏ khả năng Hạ Dạ Huân sẽ rời khỏi đó từ cổng chính (ở đó luôn có một đám phóng viên ôm gốc cây đợi thổ mà); cũng bác bỏ khả năng anh đi ra từ cửa hông (cánh cửa này đã là bí mật được bật mí từ lâu, phóng viên mai phục ở đó chỉ có thể nhiều chứ không thể ít được); thế thì, chỉ còn lại hai con đường mà bình thường nhân viên đài truyền hình hay đi, một đường có thể thông đến thẳng hầm đậu xe, một đường khác, ha, lại dẫn thẳng ra con phố náo nhiệt bên ngoài.

Hạ Dạ Huân rốt cuộc sẽ chọn lựa con đường nào đây?

Tiểu Tuyền phân vân mãi.

Cuối cùng, cô quyết định dựa vào tuyệt chiêu siêu cấp của Ngọn Lửa Tiểu Ma Nữ...

Linh cảm!

Còn gọi là trực giác.

* * *

Những ngọn đèn đường trên phố đã sáng rực.

Những tấm kính cửa hàng rực rỡ trong suốt hấp dẫn người qua lại.

Mọi người đã kết thúc một ngày làm việc, tâm trạng cũng trở nên thoải mái, bước chân bỗng nhẹ nhàng hơn.

Dưới ánh đèn đường, Tiểu Tuyền ngồi trên một chiếc ghế đá ven lề, tay nắm chặt một ly trà sữa trân châu, ánh mắt chăm chăm vào lối ra nho nhỏ kia.

Chín giờ mười sáu phút tối.

Một bóng dáng cao ráo vụt xuất hiện.

Woa!

Thắng lợi!

Trực giác của Tiểu Tuyền bách chiến bách thắng!

Ha ha, cô có chín mươi chín phần nỗ lực, lại thêm một phần linh cảm, phóng viên giải trí thiên tài ngoài cô ra thì còn là ai được?

“Huân...”

Tiểu Tuyền mừng rỡ nhào đến.

A, cuối... cùng... đợi anh được rồi!

Hạ Dạ Huân cứng đờ người, chậm chậm ngược mắt lên nhìn, trông thấy một cô gái tóc đỏ có nụ cười rạng rỡ. Không ngờ rằng lại gặp cô, anh cứ ngỡ mãi mãi không bao giờ còn nhìn thấy cô nữa.

Cô đến để làm gì? Tưởng anh vẫn sẽ tiếp tục bị lừa hay sao?

Đối diện với vẻ lạnh lùng hoàn toàn khác hẳn trước đây của anh, Tiểu Tuyền ngại ngần đứng lại, phát hiện ra anh vẫn chưa tẩy trang hoàn toàn, đường nét khuôn mặt càng trở nên lãnh đạm khó lường, đôi mắt lạnh băng u ám. Lại thật, cùng một người mà tại sao lại có thể biến ra những khí chất và khuôn mặt hoàn toàn khác xa nhau đến thế? Cô vẫn yêu mến một Huân có nụ cười trong sáng và ánh mắt sáng rõ, nghĩ thế, nên cô đã buột miệng hỏi:

“Í, Huân, đôi mắt anh rốt cuộc là màu đen hay màu tím thế?”

Á! Tôi rồi! Cô vội vã bịt miệng mình lại. Bản tính hiếu kỳ quá độ cứ không thể kiềm chế được, lúc này mà còn hỏi câu đó, khác nào đổ thêm dầu vào lửa?

Hạ Dạ Huân lạnh lùng hỏi:

“Chuẩn bị làm một tiêu đề giật gân về màu mắt của tôi à?”

“Hi hi, tôi không phải ý đó đâu mà.”

Cô chỉ muốn gõ cho mình mấy cái, một sự khởi đầu tệ hại, đêm nay quá là mất bình tĩnh rồi. Cô cười tươi như hoa, muốn cứu vãn lại tình hình nên hỏi:

“Huân, tôi đến để giải thích với anh.”

“Có cần thiết không?” Giọng nói thờ ơ.

“Cần chứ! Cần lắm!” Cô gật mạnh đầu.

“Tôi không nghe.”

Anh bỏ đi. Cô ấy đang muốn dùng lời nói ngon ngọt khéo léo để nguy hiểm cho mình, không nghe cũng được.

“Anh không được đi!”

Cô ôm choàng lấy cánh tay anh.

“Buông ra!”

Anh muốn giằng khỏi cô.

Chương 4-5

“Tôi sẽ gào lên là có kẻ quấy rối đó!” Cô cười toe toét cảnh cáo anh, đôi mắt thấp thoáng ánh gian xảo. “Anh mà không chịu ngồi xuống nghe tôi giải thích, tôi sẽ gào lên cho xem, cảnh sát đến đây rồi mọi người sẽ vây quanh, tin giật gân ngày mai không có anh mới lạ!” Ôi chao, cô không thể không ngưỡng mộ chính mình, thực cô có quá đủ tố chất để làm một phóng viên thiên tài rồi.

Hạ Dạ Huân giận dữ trừng mắt nhìn cô.

Anh không thể hiểu, sao cô có thể vừa có những uy hiếp trơ trẽn, lại vừa có thể cười như một thiên sứ thế kia?

Thế nhưng, lúc nào cô cũng điểm trúng tử huyệt của anh.

Dưới ánh đèn đường.

Trên chiếc ghế dài.

Tiểu Tuyền khoác lấy cánh tay Huân một cách thân mật (thực ra là sợ anh chạy mất), trong con mắt của những người bộ hành, anh và cô là một cặp tình nhân ngọt ngào và hạnh phúc.

Cô đặt ly trà sữa trân châu vào tay anh, cười tươi như hoa:

“Chắc anh khát lắm phải không, uống đi, thu hình dưới đèn đường nóng nực như thế chắc là khó chịu lắm.”

Huân không nói gì.

“Sao không uống? Chẳng phải là anh thích trà sữa nhất đó sao?” Lần nào gặp mặt, anh cũng mua cho cô trà sữa mà.

Anh nói thích trà sữa bao giờ chứ? Là cô thích mà...

Huân trầm giọng nói: “Có gì thì nói nhanh đi...”

Trực tiếp vào thẳng vấn đề?

Nhưng cô vẫn chưa chuẩn bị xong mà.

Tiểu Tuyền ngồi thẳng người, sắp xếp lại tư duy, cuối cùng lại ngậm ống hút vào miệng trong vô thức, cắn lấy hạt trân châu và nhai cật lực, nghĩ rồi lại nghĩ, cuối cùng, cô ngoạc ra một nụ cười toe toét:

“Huân, thực ra tôi đối với anh rất tốt mà.”

Đó là lời giải thích của cô? Lòng ngực Huân buốt nhói.

“Anh thấy đó, anh là một ngôi sao rất nổi tiếng, mọi người đều rất thích anh, mong muốn được hiểu về anh. Cũng tức là, mọi người đều rất muốn được làm bạn với anh. Làm bạn ấy à, thì phải có sự hiểu biết nhất định về anh trước đã. Nhưng, vì một nguyên nhân nào đó mà sở thích này rồi những điều anh ghét này, mọi người đều chẳng biết gì cả, nên rất trở ngại cho việc tiến thêm một bước nữa. Tôi nói cho mọi người biết một ít thông tin nhỏ vặt vãnh về anh, để có thể tạo ra một cây cầu tình bạn nối giữa anh và mọi người, để anh có nhiều bạn bè hơn. Anh bảo, tôi tốt với anh như thế, có đúng không nào?”

Tiểu Tuyền vã mồ hôi lạnh.

Cô đang nín kén nói nhằm những thứ gì vậy, không hiểu có phải muốn làm cho anh hoa mắt chóng mặt, nghe càng lúng búng thì càng tốt không?

Cô len lén liếc anh một cái, ánh mắt vẫn phần nộ và lạnh lùng, chưa thành công à? Cô muốn khóc quá, ai đến cứu cô với...

Trái tim Huân mỗi lúc một đau.

“Đó là lời giải thích của cô?” Cô tưởng anh là thằng ngốc ư?

Tiểu Tuyền gạt mồ hôi:

“Anh không hiểu đúng không? Ý của tôi là...”

“Cô đã lừa dối tôi ngay từ đầu.”

“...” Cô lúng túng cúi gằm.

“Cái gã đàn ông họ Trần kia cũng là do cô đạo diễn, đúng không?” Toàn thân anh lạnh ngắt. “Cô bảo anh ta đến để sỉ nhục tôi, sau đó cô xuất hiện ‘cứu’ tôi?”

“Không có!” Tiểu Tuyền xúc động nhảy nhồm dậy. “Tôi không làm như thế! Sao tôi lại có thể tìm người sỉ nhục anh cơ chứ? Hơn nữa, cái gã đàn ông chết dâm kia cũng không phải người mà tôi có thể chỉ đạo được! Anh có thể đi tra xét tư liệu về cái gã ấy! Tôi lấy danh dự của tôi ra thề rằng, tôi không lừa gạt anh!”

Anh nhìn cô chăm chăm:

“Cô đã biết tôi là ai ngay từ đầu?”

“Chuyện đó, hề hề...” Tiểu Tuyền cười vẻ lúng túng. “Phải, ngay lúc bắt đầu tôi đã biết anh là Hạ Dạ Huân.”

“Tại sao?” Khi anh tẩy trang, gỡ bỏ cặp mắt kính sát trùng màu đen, thay đổi trang phục bình thường giản dị, hiếm người nào nhận ra anh.

“Hi hi!” Cô cười rất kiêu ngạo. “Làm phóng viên mà, thì phải có đủ công phu, tôi đã khảo sát địa hình biệt thự của anh, tìm ra lối đi ngầm ra vào, sau đó chờ đợi ròng rã ba ngày ba đêm, nhìn thấy một chàng trai có dáng người tương tự anh xuất hiện. Lúc mới đầu tôi cũng không tin vì khác biệt quá lớn, nhưng khi tôi cứ nhìn thấy anh ta hết lần này đến lần khác, cuối cùng tôi đã có thể khẳng định rằng, anh ấy chính là một hóa thân khác của anh!”

“Sau đó cô theo dõi tôi?”

“Hi hi!” Cô không dám nhìn vào mắt anh. “Tôi không thể mạo muội nhảy ra tự giới thiệu đúng không? Bắt buộc phải chờ thời cơ đến thôi.”

“Sau đó cô đã diễn một vở kịch?”

“Tôi đã nói không phải diễn kịch mà.” Cô cự nự khe khẽ: “Người ta thực sự xuất đầu lộ diện cứu anh mà”. Còn không biết cảm ơn hay sao.

Huân hít một hơi thật sâu.

“Tại sao lại giả như không biết tôi?”

Cô vội ngẩng lên, cười rạng rỡ vô cùng:

“Anh sai rồi! Điểm này thì tôi không hề lừa dối anh! Anh thử nghĩ xem, anh hỏi tôi: “Cô có quen tôi không?”. Tôi luôn đáp rằng: “Tôi phải quen anh sao?”. Đương nhiên là tôi phải quen anh rồi, là một phóng viên giải trí, sao tôi có thể không quen biết ngôi sao sáng chói Hạ Dạ Huân được? Vả lại tôi cũng có giấu giếm thân phận của mình đâu, tôi đã nói anh biết ngay từ đầu rồi, tôi là Tiểu Tuyền của tuần san Quất Tử. Anh thấy đó, tôi trước giờ chưa từng lừa dối anh, có đúng không, là do anh...”

“Là – do – tôi – ngốc.”

Sắc mặt Huân tái nhợt.

“Cô đào hố, tôi ngoan ngoãn nhảy xuống, chắc cô cảm thấy thú vị lắm.”

Chương 4-6

Chuyện này...

Tiểu Tuyền nắm tóc mình, buồn bực lên tiếng: “Không phải tôi thấy thú vị nên mới làm thế, tôi làm là vì...”

“Đúng. Cô tiếp cận tôi là vì công việc, vì muốn moi móc tin tức từ tôi.” Tim của Huân đau thắt đến không thể hít thở, “Tôi là công cụ để nâng cao lượng tiêu thụ của ‘Tuần san Quất Tử’...”

“Huân...”

Tiểu Tuyền luống cuống nhìn anh. Ôi trời ơi, hình như anh tức giận thật rồi, hơn nữa còn rất tức giận rất tức giận.

Như trải qua cả một thế kỷ.

Ly giấy trong tay Tiểu Tuyền đã bị bóp méo biến dạng, rỉ những giọt trà sữa ra làm vấy bẩn tay cô.

Cô cúi gầm đầu ủ rũ nói:

“Huân, tôi là một phóng viên giải trí, tìm tin tức mới, viết bài là công việc của tôi; giống như anh là một ca sĩ, anh sẽ nỗ lực hết bản thân mình để hát thật hay. Tôi hoàn toàn không muốn làm thế, nhưng tôi cũng đành bó tay, nếu như chỉ nêu câu hỏi với anh trong cuộc họp báo, liệu anh có trả lời hay không. Tôi chỉ

có...” Cô ngừng một lúc rồi cười khỏ, “Phải, tôi đã lừa anh, có nguy hiểm đi chăng nữa cũng không thể thay đổi sự thực này. Tôi đã dẫn dắt anh bằng mọi thủ đoạn, khiến anh tưởng rằng tôi chẳng có bất kỳ mục đích nào với anh. Huân, tôi xin lỗi anh vì tất cả những gì mình đã làm, xin anh tha thứ cho tôi!”

Cô cúi gập người xuống, trình trọng uốn người tỏ ý xin lỗi.

Huân trầm tư nhìn cô:

“Để đạt được mục đích của mình, thủ đoạn nào cô cũng sử dụng được sao?”

Tiểu Tuyền đỡ đầu.

“Cô có thể lừa dối, uy hiếp, xin lỗi, khóc lóc, để moi cho được tin tức hấp dẫn mọi người, thủ đoạn nào cô cũng sử dụng, đúng không?” Giọng nói của anh rất trầm, “Công việc của cô ‘thần thánh’ như thế, đến nỗi người khác đều có thể bị cô lừa bịp dễ dàng, đúng không?”

Cô nghe đến ngẩn người.

Chậm chậm.

Cô cắn chặt răng, co nắm tay lại, thái dương hằn rõ gân xanh, ánh mắt lóe lên tia lửa giận dữ, không kìm nổi quát to:

“Đủ rồi!”

Mọi người đi trên đường giật mình khiếp hãi, lần lượt quay nhìn lại.

Chỉ thấy một cô gái tóc đỏ đang bùng nổ dữ dội.

“Rốt cuộc tôi đã làm chuyện gì để trời giận người oán hay sao? Tôi giết người phóng hỏa hả? Hay tôi bóp méo sự thật? Tôi chẳng qua chỉ hé lộ chút chuyện con con vặt vãnh ra mà thôi, có gì ghê gớm đâu! Là bí mật à? Bất kỳ người nào tôi cũng có thể nói cho anh ta biết, tôi thích màu gì nhất, thích hoa gì, thích vật nuôi hay không, thích uống gì, thích ăn gì... Những chuyện này ghê gớm lắm à? Nói người khác biết anh sẽ chết hay sao? Chỉ do anh là một ngôi sao, mọi người đều thấy hứng thú với chuyện của anh, nên những việc này mới trở nên đáng giá!”

Cô giận dữ trợn ngược mắt:

“Anh là một ngôi sao, là người của công chúng, nhất cử nhất động của anh đều được chú ý theo dõi! Là do mọi người thích anh nên mới mua CD của anh, danh tiếng của anh được cánh phóng viên nhà báo tuyên truyền, người không quen biết mới biết đến anh! Những thông tin cá nhân của ngôi sao, vốn là được công khai, xem như là món quà dành tặng công chúng, nhưng anh lại làm như nó là bí mật lớn kinh thiên động địa, có cái gì kỳ bí đâu nào? Nếu anh không phải là ngôi sao thì tôi thêm vào ấy!”

Cô hươ hươ nắm tay:

“Anh làm ra vẻ như tôi đã làm anh tổn thương, như thể tôi đã có lỗi với anh không bằng! Cho dù tôi có lừa dối anh một chút, thì tôi cũng đã xin lỗi rồi còn gì, liệu anh muốn gì nữa chứ? Muốn cảnh sát đến bắt tôi hả? Hơn nữa, tôi đã *** hại gì anh chưa? Nếu tôi muốn hại anh thật, thì tin tức chấn động hơn thế này gấp trăm lần tôi cũng có thể cho bộc phát! Tại sao tôi không thể làm thế? Vì chúng ta là bạn bè! Tiểu Tuyền tôi đây rất trọng nghĩa khí! Tuyệt đối không bán đứng bạn mình!”

Đêm, tĩnh lặng đến kỳ quặc.

Những ngôi sao dưới ánh đèn đường chiếu tỏa, trở nên ảm đạm nhòa nhạt.

Những người qua đường vừa đi vừa nhìn một cách thú vị đôi tình nhân trẻ tuổi đang cãi nhau bên kia.

Trẻ tuổi thật là tốt...

Đến cả tức giận đấu khẩu với nhau cũng có sức sống như thế.

Tiểu Tuyền thở hổn hển.

Trái tim dội bình bình trong ngực.

Cô căng thẳng nhìn Hạ Dạ Huân gương mặt lạnh băng.

Ấy da, không biết là tuyệt chiêu khổ nhục kế thứ sáu của Ngọn lửa tiểu ma nữ – quay lại cắn một phát – có tác dụng hay không, nhất quyết nhất quyết đừng để xảy ra tình trạng chữa lợn lành thành lợn què!!!

Huân như bị chìm dưới lớp băng trôi.

Lạnh lẽo thấu xương.

Khiến huyết mạch trong người anh cũng đông cứng thành băng.

Máu lạnh lẽo nghẹt lại ở cổ họng, khiến anh không thể nói được gì, cảm giác lạnh toát khiến anh cảm thấy bất lực và đau đớn.

Tiểu Tuyền thấy Huân không nói năng gì, lặng lẽ bỏ đi, thì tự biết là thua rồi, lần này đã chọc giận anh thật! Phải làm thế nào đây, sao anh lại cứng đầu như thế, cứng mềm gì cũng không chịu bỏ qua?

Cô nhón chân, đành vậy thôi, rồi nghiêng răng đuổi theo!

Cô nhào đến phía sau lưng anh, ôm chầm lấy, hai tay giữ chặt tấm eo thon của anh, xuống nước làm hòa:

“Nói đi, phải thế nào anh mới không giận nữa?”

Thân người Huân lạnh lùng cứng nhắc.

Anh nhả ra từng từ từng chữ:

“Trừ, phi, tôi, chết!”

Làm ơn đi! Có nhầm lẫn vậy không trời, gương mặt Tiểu Tuyền nhăn nhó méo xệch, có cần phải nhẫn tâm tuyệt tình thế không?

Hai cánh tay cô mất đi sức lực, đầu ử rũ nép vào sau lưng anh, giọng nói mềm nhũn bất lực:

“Không thể nào cứu vãn được sao?” Ngừng lại một chút, hơi thở yếu ớt, “Chúng... ta... có còn... là... bạn... không?”

“Không.”

Nhân thần Huân u tối.

Tiểu Tuyền vẫn cố gắng níu kéo:

“Chẳng lẽ anh chưa nghe nói, một ngày là bạn thì mãi mãi là bạn? Sao anh có thể trở mặt vô tình thế được?”

Anh hất hai tay cô ra.

Không thèm nhìn cô cái nào.

Tiểu Tuyền thở dài.

Xem ra, vẫn không thể nào ổn được...

Vậy thì...

Đừng có mà trách cô vô tình vô nghĩa nhé!

Hai mắt cô sáng rực, tinh thần phấn chấn hẳn, cô vòng ra đứng cản đường ngay trước mặt Huân, phát ra tiếng cười nham hiểm:

“Nếu đã không còn là bạn bè, thế thì tôi cũng không cần nương nhẹ tay nữa!” Cô lôi ra một thứ gì đó từ trong túi, đắc ý lắc qua lắc lại, “Nhìn xem đây là gì nào? Hình sticker của anh! A, một khuôn mặt trong sáng biết bao, một đôi mắt to màu tím violet đẹp tuyệt, một nụ cười ngây thơ biết mấy, nếu những tấm hình này được đăng tải, e rằng anh cũng không thể tự do tự tại đi giữa mọi người nữa nhỉ?”

Hạ Dạ Huân nổi giận!

Anh vươn tay ra giật lấy tấm hình:

“Cô thật vô sỉ!”

“Hi hi!” Tiểu Tuyền cười vẻ ngượng nghịu, “Tôi cũng có muốn thế đâu, nhưng nếu không như vậy thì có lẽ tôi cũng chẳng còn cách nào moi được tin gì từ anh nữa. Xin lỗi nhé, tha thứ cho tôi, người trong giang hồ không tự làm chủ được mà!”

Hạ Dạ Huân đã hiểu ra.

Nếu là bạn của cô ấy, thì cô có thể quang minh chính đại có được những thứ mình cần từ anh; nếu chẳng là bạn, cô cũng có thể quang minh chính đại uy hiếp dọa dẫm anh vậy.

Cuối cùng anh cũng hiểu, tại sao cô được mệnh danh là “ngọn lửa tiểu ma nữ”.

Cô quả thực là một ác ma.

Bên phố khuya.

Hạ Dạ Huân cứng đờ như người tuyết.

Tiểu Tuyền vẫn cười rạng rỡ:

“Anh quên rồi à, những tấm hình như thế này chúng ta chụp rất nhiều mà... Có điều, anh yên tâm, tôi sẽ không tùy tiện công bố chúng ra đâu, chỉ cần anh chịu phối hợp với tôi...”

Haizzz.

Tuyệt chiêu lợi hại nhất của Ngọn lửa tiểu ma nữ – vô tình vô nghĩa...

Muốn có được thành công, thì phải trả một cái giá lớn biết bao!

5. Chương 5

Ngày tháng trôi đi chậm chạp và tẻ nhạt.

Tiểu Tuyền thấy mình giống như một con quay, từ bên một ngôi sao này chạy đến bên một ngôi sao khác mà không ngừng nghỉ một giây nào. Cô vẫn là một phóng viên xuất sắc, nhật báo Quất Tử và tuần san Quất Tử không ngừng đăng tải những tin tức và bài viết độc quyền của riêng cô, danh tiếng mỗi lúc một vang xa, một vài người quản lý của các ngôi sao còn chủ động liên hệ thời gian với cô để sắp xếp phỏng vấn chuyên đề, sắp điều chỉnh lương cho cô liên tục, tổng biên tập tuần san Bạo còn định dùng một mức lương hấp dẫn để quyến rũ cô nhảy việc.

Vậy nhưng, cô lại rất không vui.

Cảm giác thỏa mãn khi viết ra một bản tin có thể thu hút được sự chú ý của mọi người đem lại cho cô càng lúc càng ít dần. Thoát nhiên cô bỗng thấy cô đơn, lúc ấy mới nhận ra, thì ra cô thật sự không có người bạn nào cả.

Cô từng có một người bạn rất thân – Minh Hiểu Khê. Tiếc là cô ấy đã đi rồi, họ chỉ có thể dựa vào email và điện thoại để trò chuyện với nhau, nhưng dạo gần đây cô ấy bắt đầu bận rộn, đến cả phương thức liên lạc kiểu này cũng thưa hẳn.

Cô còn có một người bạn nữa – Huân. Nụ cười trong sáng, ánh mắt tín nhiệm của anh, giống như một làn gió mát lành giữa mùa hè oi bức. Nhưng tiếc thay, anh đã tức giận không còn ngó ngang gì đến cô nữa, tuy cô đã dùng những tấm hình sticker để dọa dẫm khiến anh không thể từ chối những lần phỏng vấn của cô, nhưng, nhìn thấy ánh mắt lạnh băng của anh nhìn cô như thể rắn độc, trong lòng cô cảm thấy từng đợt buốt giá nhói đau.

Cô chẳng phải là một cô gái đáng yêu, đúng không?

Thế nên chẳng ai muốn làm bạn với cô cả.

Vô số luồng sáng tập trung lại một chỗ.

Phòng thu hình sáng rực tựa ban ngày.

Cao Kiều vác chiếc máy quay, nghiêng đầu sang liếc nhìn Tiểu Tuyền mái tóc đỏ rực đang ngồi thần thờ trên đất. Lạ thật! Phóng viên đẳng cấp thế hệ mới có sức sống nhất tuần san Quất Tử, bình thường sinh khí dồi dào như thể có thể nhảy lộn nhào đến mười tám lần, sao mấy hôm nay lại gục đầu rũ rũ như đóa hoa tàn kia.

“Tiểu Tuyền, có phải cô bị ốm không?”

Anh vừa quan sát động tĩnh trong trường quay, vừa hỏi với vẻ quan tâm. Hôm nay là ngày đầu tiên quay MV cho bài Trục giác của Hạ Dạ Huân, những phóng viên được vào phòng thu hình chỉ có đài Đông Hoàng, tuần san Bạo và tuần san Quất Tử. Tiểu Tuyền thực có bản lĩnh, đoạt được cả quyền phỏng vấn chụp ảnh quay phim mà mọi người đều ngưỡng mộ.

Tiểu Tuyền ngẩng đầu lên nhìn anh vẻ tội nghiệp:

“Tiền bối, em có phải là một cô gái được mọi người yêu thích không?”

Cao Kiều giật mình, máy quay suýt trượt xuống khỏi vai. Anh ta ngẫm nghĩ một lúc, rồi trả lời nghiêm túc:

“Khụ... Tiểu Tuyền, cô... rất giỏi giang!”

Câu trả lời kiểu gì vậy!

Tiểu Tuyền ủ rũ cúi gầm xuống, nước mắt lưng tròng, sống mũi cay cay. Cô biết cô không đáng yêu, không ai thích cô cả, cũng không ai muốn làm bạn với cô...

Cao Kiều phát hiện ra hình như mình đã nói sai điều gì đó, nhìn cô đau lòng như thể một đứa trẻ lưu lạc đầu đường xó chợ vậy.

“Tiểu Tuyền...”

Đang định chuẩn bị an ủi cô, thì bỗng nghe thấy một trận tranh chấp to tiếng từ trường quay vọng đến.

Đạo diễn MV Mục Thân quát Hạ Dạ Huân về mặt lạnh lùng:

“Tình yêu! Cảnh này cái cần biểu hiện là tình yêu! Ánh mắt cậu như vậy là lạnh lẽo! Cậu có thể dịu dàng tình cảm một chút được không? Nếu không, mọi người sẽ tưởng nhầm cậu có thù oán gì sâu sắc với cô ấy!”

Ông lại quay sang gầm lên với người mẫu mới nổi Lý Hương:

“Cô phải nở một nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời! Phải cười với cậu ta, dùng nụ cười của cô để truyền đến cậu ta, dùng nhiệt tình của cô để cậu ta cảm động! Về mặt như sắp khóc vậy là sao hả? Các người đâu phải là sinh lý tử biệt, mà là đang yêu nhau hạnh phúc mà!”

Lý Hương rút vai lại vẻ cam chịu, Hạ Dạ Huân nhìn cô ta bằng ánh mắt lạnh lẽo như núi băng, sao cô ta có thể cười nổi, không bị dọa cho phát khóc lên là giỏi lắm rồi đấy...

“Làm lại lần nữa!”

Mục Thân ra lệnh cho các máy quay chuẩn bị! Bắt đầu!

Nhạc nền vang lên...

...

Hơi ấm bàn tay em

Nóng bỏng như vàng đương

Có cảm giác

Như chảy ra trong ánh nắng

Em không ngoan

Thích làm chuyện xấu

Làm tổn thương tôi nhưng luôn xí xóa làm nũng
Em có vô số lý do
Chỉ cần em nắm lấy tay tôi
Thì lý do gốc ghéch đến mấy tôi cũng chấp nhận
Làm tổn thương tôi sâu đến đâu
Chỉ cần em chịu nắm lấy tay tôi
Trực giác mách bảo tôi rằng
Đó chính là yêu

...

Quạt công suất cực lớn khiến mái tóc cô gái tung bay...
Cô gái đang mỉm cười...
Váy lụa trắng tinh dập dờn...
Đồng tử của cô mơ màng như thơ...
Cô khẽ cười đưa bàn tay mềm mại ra...

Chương 5-2

Không đúng!

Hạ Dạ Huân bỗng nhắm nghiền mắt lại!

Nụ cười của cô rạng rỡ như một đóa hướng dương nở bừng những cánh vàng kim dưới ánh mặt trời nóng bỏng... cười nói với anh rằng: “Sau này chúng ta là bạn”... hươu nắm đầm tay hết lên: “Tôi là Tiểu Tuyền – Ngọn Lửa Tiểu Ma Nữ phóng viên siêu đẳng của tuần san Quát Tử!”... mỉm cười khe khẽ đưa tay ra, trong lòng bàn tay là một tuýp thuốc bôi màu trắng cỡ lớn: “Cho anh này!”... “Thuốc bôi có tốt không? Không làm da bị lột ra thành vẩy đó chứ...”

Bàn tay cô rất ấm áp... nắm lấy tay anh như thể đó là điều đương nhiên... khoắc lấy cánh tay anh và cười... ôm lấy eo anh... “Chúng ta vẫn là bạn chứ?”...

... “Không.”...

... Cảm giác lạnh lẽo khiến anh như chìm xuống địa ngục...

Hạ Dạ Huân quay người rời khỏi trường quay, để lại đám nhân viên ngỡ ngàng sững sờ.

“Hạ Dạ Huân!”

Mọi người kinh hoàng gọi toáng lên.

Mục Thân khoát khoát tay ra hiệu bảo họ đừng gọi anh nữa. Ông đã hợp tác với Hạ Dạ Huân nhiều lần rồi, trước kia Hạ Dạ Huân luôn cố gắng đáp ứng yêu cầu của ông, rất nghiêm túc rất chuyên nghiệp, nhưng lần này lại khác hẳn, chắc chắn là có nguyên nhân gì đó, thôi vậy, đợi tâm trạng cậu ta tốt hơn hãy bàn tiếp.

“Mọi người nghỉ ngơi hai mươi phút!”

Hy vọng Hạ Dạ Huân có thể ổn định tâm trạng lại.

* * *

Trong kho chứa đồ tối om om.

Hạ Dạ Huân lặng lẽ ngồi trong một góc, anh không cần ánh đèn, bóng tối khiến anh có được cảm giác an toàn.

Anh đúng là một thằng ngốc.

Rõ ràng là bị lừa dối, câu đố đã được giải đáp nhưng anh lại thấy lòng đau như cắt, ước gì cứ mãi bị cô lừa dối. Tại sao cô không lừa anh nữa? Cho dù viện bất cứ lý do nực cười nào, anh cũng nguyện để cho cô lừa mà. Nhưng, cô đã không còn kiên nhẫn lừa anh nữa rồi.

Anh co rúm người lại ngồi trong bóng tối.

Anh bây giờ hết như cậu nhóc yếu đuối thời thơ ấu.

Không biết đã bao lâu.

Một bóng dáng nhỏ bé lặng lẽ bước vào.

Anh quay đầu đi, không nhìn cô nữa.

Cô rón rén bước đến gần bên anh, ngồi xuống đất, thật gần...

“Hi...”

Cô dè dặt lên tiếng chào anh.

Anh phớt lờ.

“Không biết tại sao...” Cô cười rất gượng gạo. “Mấy hôm nay, em cảm thấy rất không vui, càng ngày càng khó chịu.”

Giọng nói khe khẽ, trôi mênh mang trong căn phòng.

“Chúng ta làm hòa nhé, được không?” Cô nhỏ giọng cầu xin: “Em thành thật thành thật xin lỗi anh mà, anh đừng giận em nữa nhé, được không? Tha thứ cho em một lần thôi, chỉ lần này thôi mà, em thề không được anh cho phép thì sẽ không nói gì cả, anh cho em thêm một cơ hội nữa, được không?”

Anh vẫn không đếm xỉa gì đến cô.

“Anh không hiểu đâu, trong lòng em buồn biết bao nhiêu...” Cô cúi gằm đầu, nước mắt lại dâng lên. “Em biết em sai rồi, là do em không tốt, anh tha thứ cho em một lần đi, em... em...”

Tiếng nói của cô bắt đầu nghẹn đặc.

“... Em thật sự không biết rằng anh sẽ giận... em tưởng chỉ cần dỗ dành nịnh nọt anh là ổn... Không ngờ làm anh tổn thương thế em cũng thấy đau lắm... em là một đứa ***** ác độc... Nhưng anh đừng giận em nữa được không...”

“Huân...”

Cô nức nở van xin.

Trong bóng đêm.

Gương mặt Huân trắng bệch méo mó.

Tay anh co chặt lại, môi cũng mím chặt, không nói câu nào.

Cô dừng lại một lúc, rồi khẽ hỏi:

“Huân, bài hát đó có phải là anh viết cho em không?”

Anh xoay mặt đi.

Cô cố gắng hồi tưởng lại để hát:

...

Em không ngoan

Thích làm chuyện xấu

Làm tổn thương tôi nhưng luôn xí xóa làm nũng

Em có vô số lý do

Chỉ cần em nắm lấy tay tôi
Thì lý do ngốc nghếch đến mấy tôi cũng chấp nhận
Làm tổn thương tôi sâu đến đâu
Chỉ cần em chịu nắm lấy tay tôi

...

Cô hát có phần lạc điệu, nhưng có một mùi vị thật kỳ diệu.
Lòng bàn tay nóng hổi của cô phủ lên mu bàn tay anh.
Hơi nóng truyền ra từ đó.
Cô nắm lấy tay anh.

Hai bàn tay, một nóng hổi, một lạnh băng.

Cô cố gắng mỉm cười với anh, mái tóc đỏ rực rỡ như một ngọn lửa:

“Nhìn này, em đã nắm tay anh rồi... Anh tha thứ cho em có được không?”

Chương 5-3

Tại sao?

Tại sao vẫn thất bại?

Tiểu Tuyền muốn khóc mà không khóc nổi.

Thần thánh ơi, cô đã thật lòng, thành tâm thành ý xin lỗi Huân rồi, tại sao anh vẫn không chịu tha thứ?
Anh đã không nói một lời đẩy tay cô ra, lẳng lặng rời khỏi đó, để lại cho cô một bóng dáng lạnh lùng.

Rốt cuộc phải làm sao mới có thể níu kéo tất cả đây?

Trong trí nhớ của Ngọn Lửa Tiểu Ma Nữ, lần đầu tiên in hằn dấu vết “thất bại”...

Cô ngồi trên một thùng giấy lớn, bắt lực dồi theo Hạ Dạ Huân vẫn lạnh lùng thờ ơ trong trường quay.

Buổi chiều hôm nay, địa điểm quay MV Trực giác đã được dời đến đầu phố, cũng may là không phải cuối tuần, lại đúng thời điểm mọi người đều đi làm, nên những người tùm tùm quan sát cũng không nhiều lắm, nhân viên sắp xếp cho họ đứng một bên, để cảnh đường phố trống và rộng ra, cho Hạ Dạ Huân có thể đi lại trên con phố phồn hoa.

Xe cộ nườm nượp.

Trên đường phố.

Hạ Dạ Huân lặng lẽ bước đi một mình với vẻ cô đơn.

Đau thương như những đốm sao sáng, khiến thời gian bất chợt chậm dần, không khí cô độc khiến đường phố ồn ào bỗng nhiên trở nên yên tĩnh. Trong dòng xe đan xen, một bóng dáng đau buồn của chàng trai xinh đẹp thuần khiết nổi bật lên, dường như chàng đã bị người yêu làm tổn thương đến cực độ.

Tất cả mọi người đều bị anh thu hút.

Mục Thân thầm mừng trong bụng, xem ra việc ông loại bỏ cảnh Hạ Dạ Huân và cô gái kia yêu đương say đắm, đổi bằng cảnh đau buồn sau khi bị tổn thương là một việc làm hết sức đúng đắn và sáng suốt! Căn cứ tình trạng hiện giờ của Hạ Dạ Huân, thực sự là có thể diễn Nhật ký phục thù của Hoàng tử rồi, không chừng còn có thể đoạt giải Oscar nữa ấy chứ.

Lý Hương thở dài tiếc nuối, khó khăn lắm mới giành được cơ hội hợp tác với Hạ Dạ Huân, vốn định mượn cơ hội diễn xuất chung với anh để có thể tạo nên scandal, để danh tiếng của cô được hâm nóng, người người đều biết đến, nào ngờ bỗng dưng trở thành màn độc diễn thế này. Thất vọng, quá thất vọng...

Cánh phóng viên ủ rũ buồn bực, không có màn hôn nhau, không có cảnh tình cảm đắm đuối với nữ chính, thậm chí Hạ Dạ Huân còn không nói một câu nào với cô ta, thế thì tin này làm sao bùng nổ được đây? Họ há chẳng đã công toi chuyện này ư?

Tiểu Tuyền ôm đầu, nhìn theo Hạ Dạ Huân toàn thân toát ra hơi lạnh băng đang đi trên đường. Ôi, cô mong nhớ một Huân khi cười có vẻ xấu hổ, đôi mắt phốt ánh sáng màu tím violet, đáng yêu như một đóa hoa cúc nhỏ biết bao.

Cô túm lấy tóc mình thật mạnh, cố gắng nghĩ ngợi, làm sao mới có thể khiến anh tha thứ cho cô đây?

Ngẫm nghĩ, cảnh kinh điển thường thấy trong tiểu thuyết và điện ảnh...

Trúng đạn? Đỡ một dao cho anh? Trong vũng máu, đau khổ ọc ra từng ngụm máu tươi, gương mặt trắng bệch, nắm chặt lấy tay anh, lẩm bẩm nói: “Huân... tha thứ cho em...”. Huân đau khổ tuyệt vọng, ôm chặt lấy thân hình mềm nhũn của cô, gào thét tên cô: “Tiểu Tuyền, xin em đừng chết! Chỉ cần em sống, anh sẽ chấp nhận tất cả...”.

Cô bất lực quá, bao nhiêu người sử dụng chiêu này, có thể thấy chắc cũng có hiệu quả. Nhưng tiếc là, thứ nhất, tìm đâu ra người bắn cô hoặc đâm cô đây? Thứ hai, lỡ như mọi việc tệ hại, sẽ có người thật sự bị đau khổ, bị tổn thương lắm...

Còn cảnh nào thường thấy nữa không nhỉ?

Đúng rồi, đụng xe! Một chiếc xe nhào đến, mắt thấy sắp đâm vào anh, cô sẽ bay ra, đẩy anh ra xa...

Rầm! Chiếc xe hất cô lên cao, cơ thể như bị ném tung ra giữa không trung.

Rầm! Rơi mạnh xuống đất!

Tí tách! Máu tươi phun ra!

A! Đau chết mất!

Cô không lạnh mà run.

Thôi bỏ đi, chuyện này kinh dị quá...

Cô véo mình một cái, ánh mắt lại nhìn về phía con phố xe cộ dọc ngang như mắc cửi một cách không thể tự chủ, sao cô có thể lại nghĩ ra được chuyện này nhỉ?

Quả nhiên là Tiểu Tuyền tà ác mà...

Đột ngột...

Đôi mắt Tiểu Tuyền trợn trừng!

Thân thể cô nhảy chồm lên như thể tên lửa!

Giọng nói hoảng loạn mắc nghẹn trong cổ họng!

“Huân!”

Giọng nói mắc trong cổ họng vẫn chưa kịp thoát ra, cô đã như một viên đạn thoát khỏi nòng súng, bay ra phía trước!

Tất cả mọi việc đều xảy ra chỉ trong tích tắc!

Trong dòng xe cộ ngược xuôi, một chiếc Toyota bỗng dừng như thể say rượu chồm đến phía Hạ Dạ Huân, tốc độ không phải là nhanh lắm, nhưng Hạ Dạ Huân lại như vẫn đắm chìm trong thế giới yên tĩnh của riêng anh, không hề phát hiện ra nguy hiểm đang gần kề!

Lúc mọi người phát hiện ra thì chiếc Toyota chỉ còn cách Hạ Dạ Huân hai mét!

Không – kịp – nữa – rồi!

“Hạ Dạ Huân...”

“Nguy hiểm...”

Mọi người kinh hoảng gào lên!

Chương 5-4

Trong tiếng hét hỗn loạn, một bóng người nhào đến phía Hạ Dạ Huân!

Ôm chặt lấy anh!

Cô dang rộng vòng tay ôm chặt lấy anh!

Cơ thể anh rất lạnh.

Tiểu Tuyền trong giây phút này, bỗng thoáng qua một niềm thương xót; trong giờ phút cấp bách này, cô bỗng hiểu ra mình có lẽ đã làm tổn thương anh; trong giây phút khi mà tất cả đã không còn kịp nữa này, cô bỗng dưng muốn ôm lấy anh.

Phải đẩy anh ra mới đúng!

Dương như anh vẫn chưa ý thức được đang có chuyện gì xảy ra, đôi mắt vẫn hơi mơ màng, bị cô ôm như thế, đáy mắt dâng lên một sự yếu đuối thơ trẻ, rung động lòng người như một đóa hoa cúc tím violet trong gió xuân mơn man...

Giây phút này, cô muốn ôm lấy anh thật chặt.

Cho anh tất cả hơi ấm của cô...

Thế nhưng, tất cả đã không còn kịp nữa...

Như một cảnh quay chậm trong phim...

Chiếc toyota lao đến phía hai người đang ôm chầm lấy nhau!

Chỉ còn một mét!

Lại có một bóng người nữa nhào ra nhanh như điện chớp!

Một lực va đập mạnh khiến Tiểu Tuyền và Hạ Dạ Huân bay đi!

Trong khoảnh khắc ấy...

Cô ôm chầm lấy anh!

Anh ôm chầm lấy cô!

Cô muốn mãi mãi ôm anh như thế, cũng muốn mãi mãi được anh ôm mình như giây phút này đây.

Cô và anh bay lên...

Rơi xuống...

Cứ vậy đi, Tiểu Tuyền nhắm nghiền mắt, chờ đợi cơn đau đón xé nát da thịt mình.

Cô không muốn chết đi khi còn trẻ thế này, cô vẫn còn rất nhiều chuyện phải làm, cô không muốn ọc ra từng ngụm máu tươi nói những lời hấp hối với anh, cô không muốn anh ôm lấy xác cô mà khóc...

Nhưng, cứ như vậy thôi.

Tiểu Tuyền lặng lẽ nằm trên mặt đất lạnh băng, nước mắt chầm chậm rơi ra từ rèm mi nhắm chặt của cô...

“Xe cấp cứu! Mau gọi xe cấp cứu!”

Hiện trường rối loạn, mọi người đều chồm đến, tiếng phanh xe vang lên cùng lúc, tiếng còi hú của xe cảnh sát xé toạc không khí, tiếng bước chân hoảng loạn dồn dập...

Tiểu Tuyền nằm trên đất, rèm mi khê rung rinh, tai khê động đập, mũi hơi nhăn lại.

Kỳ vậy...

Tại sao cô không thấy đau?

Chẳng lẽ cô chết nhanh vậy sao?

Cô còn chưa kịp hấp hối cơ mà?

... Không đúng, mông lại thấy đau đây này.

Vậy tại sao không ai vây lấy cô, ngược lại còn cuống cuồng nhào đến một hướng khác? Cô sắp chết rồi mà vẫn không ai đoái hoài ư?

Thế giới này lạnh lẽo quá.

Ồi, có người đang kéo tay cô, ai vậy?

Soạt một tiếng, cô mở bừng mắt ra.

Là Huân.

Wow, sắc mặt anh tái mét, ánh mắt đau khổ như thể cô đã chết rồi.

Cô cố nặn ra nụ cười, lẩm bẩm:

“... Huân... anh... có sao không...”

“Đứng dậy mau!”

Giọng nói hung hãn!

“Hu...” Tiểu Tuyền giật mình, khóc rống lên về uất ức, “Anh là tên khốn không có lương tâm, người ta vì cứu anh mà sắp chết đây này, anh còn hung dữ với người ta... hu... không thêm cứu anh nữa... để anh... hu hu...” Câu nguyên rửa vẫn không thể thốt ra, nhưng cô thật sự cảm thấy uất ức muốn chết.

Đôi mày Huân chau lại, thấp giọng bảo:

“Mau đứng dậy đi, cô không bị xe đâm phải, có người đã cứu chúng ta.”

Cái gì?

Tiểu Tuyền nhanh chóng bò ngay dậy. Thật là, ngoài cảm giác đau nơi mông ra, cô không hề bị thương gì cả.

Cô ló đầu ra quan sát, chỉ thấy mọi người đang túm tụm lại ở một chỗ cách khoảng ba mét, xe cấp cứu đã đến, bác sĩ và các y tá khiêng cáng và hộp cứu thương nhanh chóng tiến vào chính giữa đám người ấy.

Mọi người đang bàn luận về lo lắng:

“Một cô gái dũng cảm biết bao...”

“Vì cứu họ mà bất chấp bản thân để lao ra...”

“Đẩy họ ra được nhưng lại bị xe đâm phải, nguy hiểm quá...”

“E rằng không sống nổi...”

“Một cô gái trẻ trung như thế... đáng tiếc quá...”

Trái tim Tiểu Tuyền thoáng chốc như bị co rút lại! Thái dương cô rịn mồ hôi lạnh, có người bị thương vì cứu cô sao? Nặng lắm không? Sẽ chết ư?

Đôi chân cô đột ngột nhũn ra...

Huân kéo tay cô bước về phía đám người, rẽ ra một kẽ hở, sau đó nhìn thấy cô gái bị thương ấy.

Máu tươi chảy thành một vũng lớn.

Cô gái nằm hôn mê trong vũng máu, gương mặt trắng bệch như một đoá hoa bị rút cạn màu sắc, khóe môi hay cười bây giờ vẫn còn cong cong.

Huân hỏi bác sĩ đang bận rộn:

“Cô ấy thế nào rồi?”

Bác sĩ kiểm tra xong, không ngẩng đầu lên mà ra lệnh:

“Nhanh! Người bị thương phải được cấp cứu gấp!”

Như một tiếng sấm kinh hồn cùng tia chớp giật xé toang không trung!

Thân người Tiểu Tuyền run rẩy như thể lá rơi trong mưa bão.

Cô biết người bị thương ấy!

Cô run lấy bầy đưa tay ra, định sờ vào gương mặt tái nhợt của cô gái kia, nhưng lại bị dòng người ngăn cản...

Cô quen người thiếu nữ đã bị thương vì cứu cô...

Cổ họng run rẩy như bị trúng lời nguyện, một ngụm máu trào ra:

“... Hiểu... Khê...”

Đó là người bạn thân nhất của cô, là người bạn thân đã lâu không gặp...

Là Minh Hiểu Khê cô vẫn nhung nhớ!

Trước mắt Tiểu Tuyền tối sầm lại.

Chương 5-5

Trong bệnh viện Nhân Đức.

Các phóng viên báo đài bỗng phát hiện ra cô gái vì cứu người mà bị xe đâm ấy dường như có một lai lịch không bình thường.

Vì sau đó có mặt ngay ở bệnh viện là chàng trai hội trưởng của Hắc Đạo Long Đầu Liệt Viêm Đường – Mục Lưu Băng, chàng công tử được xưng tụng là thiên tài piano của gia tộc họ Phong trong giới chính khách – Phong Giản Triệt, người thừa kế Tập đoàn Đông Thị – Đông Hạo Nam và cô em gái Đông Hạo Tuyết.

Woa, ba chàng công tử danh tiếng lấy lòng trong truyền thuyết lại tập hợp đông đủ, lại thêm một Hạ Dạ Huân thần bí khó lường! Tin tức này quá ư là chấn động thiên hạ rồi.

Tiếc là...

Liệt Viêm Đường phái đến mấy chục gã áo đen bám trọn đuôi họ ra ngoài cả, đồng thời ra lệnh cho họ không được viết ra bất cứ tin tức có liên quan nào. Cảnh phóng viên nhà báo rất phẫn nộ, nhưng Liệt Viêm Đường còn kinh khủng hơn cảnh sát gấp mấy chục lần, làm sao bọn họ dám chọc giận được, nên đành phải tản mác dần với vẻ rất-là-mất-hứng.

Bên ngoài phòng cấp cứu yên tĩnh đến rợn người.

Đông Hạo Nam co chặt nắm tay, miệng cứ lẩm bẩm nguyên rửa, đi qua đi lại trên hành lang không ngừng; Phong Giản Triệt nhìn chăm chăm đèn đỏ sáng rực phía trên phòng phẫu thuật, cơ thể thanh nhã cao ráo căng thẳng đến mức cứng đờ; Mục Lưu Băng toàn thân áo đen, cô độc đứng ở nơi xa phòng phẫu thuật nhất, trong bóng tối u ám, gương mặt tuyệt mỹ của anh trắng bệch đến kinh người, đáy mắt có sự cổ chấp và suy sụp thấy rõ.

Tiểu Tuyền ôm lấy đầu, co rúm người trên ghế, cắn chặt môi không để mình phải khóc.

Đông Hạo Tuyết lại không màng để ý gì, túm lấy cánh tay cô, nghẹn ngào hỏi:

“Chị Tiểu Tuyền, tại sao chị Minh lại bị xe đụng phải? Chị ấy khó khăn lắm mới về đây được, tại sao vẫn chưa kịp gặp mặt mọi người đã xảy ra chuyện?”

Cô bé khóc nức nở.

“Chị Tiểu Tuyền... chị nói đi... chị bảo chị Minh có khi nào sẽ chết không...”

“Câm miệng!”

Đông Hạo Nam gầm lên!

Ồn ào cái gì! Anh đã bực bội đến mức muốn nổ tung đây này!

Đông Hạo Tuyết bấu môi với vẻ cam chịu, cô rất buồn, khóc một lúc cũng không được hay sao? Vả lại, cô thật sự rất lo lắng cho chị Minh mà.

Cô bé nước mắt lưng tròng tiến lại gần Phong Giản Triệt, căng thẳng hỏi: “Anh Giản Triệt, vết thương của chị Minh có nghiêm trọng lắm không?”

Phong Giản Triệt như không nghe thấy lời cô hỏi.

Linh hồn của anh dường như bị rút đi mất, gương mặt thanh tú trắng trẻo lộ vẻ xa vắng, ánh mắt chăm chú nhìn ánh đèn đỏ trên kia, chỉ cần còn sáng thì tất cả đều vẫn còn hy vọng.

Đúng lúc Đông Hạo Tuyết tưởng rằng anh sẽ không trả lời, thì giọng nói của Phong Giản Triệt lại vang lên giữa hành lang trống vắng:

“Anh tin Hiểu Khê, cô ấy sẽ không bỏ đi như vậy đâu.”

Tiểu Tuyền không còn chịu đựng được nữa!

Thoáng chốc, cô trở nên vô dụng như Đông Hạo Tuyết, nước mắt đầm đìa trên mặt, khóc không thành tiếng:

“Đều do tôi hại Hiểu Khê! Là tôi!”

Chính là vì suy nghĩ ác độc thoáng hiện trong đầu cô đã hại Hiểu Khê, nếu cô không muốn bị xe đâm phải, thì đã chẳng xảy ra chuyện gì cả! Cô biết, là chính cô đã hại Hiểu Khê, cô đã hại người bạn thân nhất của mình!

Bỗng một đôi tay đỡ lấy vai cô đang run lên vì khóc.

Cô đau buồn ngước lên, trong đôi mắt Huân có sự quan tâm không che giấu.

Mục Lưu Băng vẫn đứng trong một góc tối âm u, đáy mắt cũng chẳng có ánh sáng nào, mái tóc đen như ngọc khẽ lay động, gương mặt tuyệt mỹ có một vẻ hủy diệt kinh khủng, như thể Asura vô tình dưới địa ngục.

Đèn đỏ đã tắt.

Bác sĩ Susi có mái tóc dài vàng nhạt bước ra, vẻ mặt lạnh lùng.

Đông Hạo Nam là người đầu tiên chạy đến, hỏi với vẻ căng thẳng:

“Cô ấy thế nào rồi?”

Susi lạnh lùng liếc nhìn về phía Mục Lưu Băng đang đứng phía xa nhìn chăm chăm về bên này, cười lạnh:

“Việc này căn bản không cần tôi làm.”

“Vậy là sao?”

Đông Hạo Nam chỉ muốn tổng cho anh ta một đấm!

Phong Giản Triệt ngăn anh chàng Đông Hạo Nam đang nổi điên lại, nhìn chăm chăm Susi, giọng nói không cao nhưng lại có uy lực rõ ràng:

“Bác sĩ Susi, vết thương cô ấy thế nào?”

Susi thong thả châm một liều thuốc, cười nhạt:

“Tôi chưa từng thấy chuyện như vậy bao giờ, bị xe đâm mạnh như thế, mà chỉ bị xây xát ngoài da.”

Đúng là một kỳ tích, có điều, cô gái này trước giờ vẫn luôn có thể tạo ra kỳ tích, anh đã không còn kinh ngạc nữa. Nhưng chỉ vì một vết thương nhỏ thế này mà “bắt cóc” anh đến đây, thực sự là như dùng dao mổ trâu giết gà ấy. Anh lại bất mãn liếc một cái về phía chàng thanh niên áo đen bất ngờ được niềm vui sướng hạnh phúc bao trùm ở trong góc phía xa kia.

“Tức là, chị Minh không sao cả, đúng không?”

Đông Hạo Tuyết sung sướng hoan hô âm ỉ.

Phong Giản Triệt khẽ nhắm mắt lại, cơ thể chợt khẽ run rẩy.

Nhưng cơ thể Tiểu Tuyền lại mềm nhũn ra, thần kinh vốn nãy giờ căng thẳng bỗng được thả lỏng, khiến cô có cảm giác cả người như bị khoét rỗng vậy.

“Nhưng...”

Susi cảm thấy vẫn có một chuyện phải báo cho họ biết.

Mọi người đột ngột thấy căng thẳng trở lại.

“Phần đầu cô ấy bị va đập mạnh, trước kia đã có rất nhiều trường hợp như thế, người bệnh sau khi tỉnh sẽ có khả năng mất đi một phần hoặc toàn bộ ký ức.”

Cái gì?

Mất trí?

Mọi người bàng hoàng.

6. Chương 6

Khi ánh ban mai đầu tiên lọt vào phòng bệnh.

Rèm mi của Minh Hiểu Khê khẽ chớp như cánh bướm, sau đó dần dần mở bừng mắt ra.

Một cái đầu thò vào, Đông Hạo Tuyết mở to mắt hỏi với vẻ hồi hộp:

“Chị Minh ơi, em là ai?”

Cái đầu thứ hai cũng thò vào, Tiểu Tuyền trán túa mồ hôi lạnh:

“Hiểu Khê, tớ là ai?”

Trong mắt Minh Hiểu Khê ngập tràn vẻ ngỡ ngàng, cô khẽ xoay đầu trên gối, nhìn thấy Phong Giản Triệt tuy gương mặt đượm nét lo lắng như vẫn mỉm cười với mình, Đông Hạo Nam vẻ mặt cuống quýt, và Mục Lưu Bằng đứng phía xa ánh mắt như thiêu đốt, sau đó nhìn về phía Tiểu Tuyền, yếu ớt cười khẽ:

“... Cậu...” Hình như đang cố gắng suy nghĩ.

Đông Hạo Tuyết suýt nữa ngất xỉu.

Tiểu Tuyền cười khổ sở:

“Cậu có nhớ vì sao mình bị thương không?”

Minh Hiểu Khê chớp chớp mắt.

“Cậu có nhớ cậu là ai không?”

Lại chớp chớp mắt.

“Cậu không nhớ gì nữa à?”

Vẫn chớp chớp mắt.

Đông Hạo Tuyết òa lên nước mắt:

“Hu hu... chị Minh mất trí rồi! Chị Minh chẳng còn nhớ gì cả!”

Đột nhiên...

Minh Hiểu Khê đưa tay lên cốc vào trán cô bé một cái, tuy vẫn yếu ớt nhưng âm thanh vang lên rất rõ:

“Xi! Chị mà mất trí á? Em tưởng chị đang diễn phim truyền hình à, đừng sợ nhục Minh Hiểu Khê thiên hạ đệ nhất này được không?”

Đông Hạo Tuyết vừa kinh ngạc vừa vui mừng:

“Chị Minh, chị nhớ hết rồi hả?”

“Ừ!” Minh Hiểu Khê dở cười dở mếu, cô yếu đuối như vậy sao? Mất trí? Mất công họ nghĩ ra điều đó quá rồi. “Em là Tiểu Tuyết thích khóc lóc thích làm nũng, cậu là Tiểu Tuyền nhiều chuyện, cậu là Đông Hạo Nam thích lên cơn điên, anh là...”

Cô nhìn chăm chú Phong Giản Triệt ánh mắt dịu dàng như nước hồ xuân, mỉm cười:

“Anh là Triệt tốt nhất thế giới.”

Cuối cùng, cô nhìn chàng trai tuấn tú đứng ở một góc mà ánh sáng không rọi tới, lạnh lùng như một tảng băng:

“Băng...”

Lâu quá không gặp anh.

Vừa nhìn thấy, trái tim vẫn có cảm giác đau đớn như bị bóp chặt.

Trong phòng bỗng yên lặng lạ lùng.

Tiểu Tuyền nghiêng răng kèn kẹt, chỉ muốn nhào đến bóp cổ cái người đang nằm trên giường bệnh kia:

“Minh Hiểu Khê! Tại sao vừa nãy cậu còn làm ra vẻ mất trí hả? Dọa bọn tớ à? Cậu có biết bọn tớ sắp bị cậu dọa đến chết không?” Vừa trở về đã diễn trò đùa dai thế này rồi, có nhầm không vậy?

Minh Hiểu Khê lườm cô, hừ mũi một tiếng:

“Chỉ có cậu là không có tư cách nói tớ thôi, chẳng qua tớ chỉ đùa với cậu một chút thì cậu đã giận; vậy cậu suýt nữa làm tớ chết mất tiêu, món nợ này tính sổ sao đây?”

Tiểu Tuyền không nói nổi.

Minh Hiểu Khê cố gắng để ngồi dậy, trừng mắt nhìn cô:

“Cậu có biết cứu người không vậy hả, có xe chạy đến thì cậu phải đẩy người ta ra rồi thuận theo thể đó mà lăn đi chứ. Cậu đang làm trò gì, quay phim à? Ôm chằm người ta rồi đứng im lì như khúc gỗ ấy, hại tớ phải vận hết sức mới đẩy “hai người” các cậu đi được, cuối cùng mình thì không kịp tránh nữa.”

Đông Hạo Tuyết nhìn cô bằng ánh mắt sùng bái:

“Chị Minh chị lợi hại quá, bị xe đâm như thế mà chẳng bị thương gì nghiêm trọng cả.”

Minh Hiểu Khê ủ rũ:

“Nhưng chị vẫn bị đâm trúng mà, vả lại còn bị hôn mê nữa chứ.” Làm ơn đi, với thân thủ nhanh nhẹn “đánh dẹp thiên hạ vô địch thủ” như cô mà không tránh nổi một chiếc xe, nếu truyền việc này ra ngoài thì mặt mặt chết đi được, danh tiếng của võ quán Trường Thắng sẽ bị cô phá hủy mất thôi.”

Cô trợn mắt với Tiểu Tuyền, bỗng cười hà hà:

“Này, có phải cậu yếu rồi không? Cứ đỡ đỡ ngốc nghếch ôm anh chàng kia, đến mạng cũng không cần. Nói tớ biết xem nào.”

Tiểu Tuyền dài mặt ra, nhìn bộ dạng cô bạn thế kia, nào giống người bị thương đâu?

Minh Hiểu Khê cười rất ranh ma:

“Không nói hử, có phải là gặp vấn đề gì rồi không? Có cần tớ ra mặt không? Để tớ giúp vậy, dù sao tớ cũng là Minh Hiểu Khê bách chiến bách thắng mà!”

Tiểu Tuyền sa sầm mặt, quay người bỏ ra ngoài.

Nếu cái người “bị thương” kia đã tràn trề sức sống đi quan tâm đến chuyện của “người khác”, thì cô cũng chẳng phải lo lắng gì nữa, cứ ở đây rồi bị cười nhạo, chỉ bằng cô đi moi móc mấy tin mới giải trí thì có giá trị hơn.

Đông Hạo Tuyết thì thâm bên tai Minh Hiểu Khê, cười trộm:

“Chị Minh ơi, chị Tiểu Tuyền đỏ mặt rồi kìa!”

Minh Hiểu Khê cũng cười:

“Nói nhỏ một chút, cô ấy mà nghe được thì mặt càng đỏ hơn cho xem.”

Hai người cười nghiêng ngả.

Tiểu Tuyền tức rằng không thể nhào đến bóp cổ bọn họ cho xong, thôi cứ đi cho nhanh để không bị họ cười là sáng suốt nhất. Dù gì cũng có Phong Giản Triệt và Mục Lưu Băng ở đó, bất kỳ “hành động” nào của cô với Minh Hiểu Khê cũng không đạt được mục đích rồi.

Vẫn chưa ra đến cửa phòng.

Cô đã ngẩn ra.

Chỉ thấy Hạ Dạ Huân ôm một đóa hoa tươi đứng dựa cửa, ánh mắt lóe lên ánh sáng màu tím violet.

Tiêu rồi, không biết anh có nghe thấy lời đùa giỡn của Minh Hiểu Khê hay không?

Đang lo lắng thì...

Tiếng cười của Minh Hiểu Khê lại vang lên:

“Í, anh có phải là người mà Tiểu Tuyền kia dùng cả tính mạng để bảo vệ không?”

Nói bậy cái gì thế hả!

Tiểu Tuyền muốn khóc mà không có nổi nước mắt.

Tuy rằng Minh Hiểu Khê cứ nằng nặc đòi ra viện, vỗ ngực bảo rằng mình có nhảy nhót múa may cũng chẳng có vấn đề gì nữa, thế nhưng bác sĩ vẫn không yên tâm, bắt cô phải ở lại bệnh viện kiểm tra thêm vài ngày nữa. Dưới sự uy hiếp cứng rắn của mọi người, Minh Hiểu Khê cuối cùng ngậm miệng, đóng vai người bệnh được yêu mến nhất và ngoan ngoãn nhất bệnh viện Nhân Đức.

Lúc Tiểu Tuyền chạy đi lấy tin, vẫn lén lút lén vào phòng bệnh của cô, buôn chuyện đủ thứ trên trời dưới đất. Lâu lắm rồi không trò chuyện với ai vui vẻ như thế!

Có lúc, cô lại còn đụng phải Hạ Dạ Huân đến thăm bệnh trước đó!

Mỗi lần như thế, Minh Hiểu Khê luôn tạo ra đủ mọi cơ hội để cô và Huân được ở bên nhau.

Đúng thế, trước kia cô luôn hi vọng có thể nắm bắt mọi cơ hội được ở cạnh Huân, để tiếp cận và hiểu rõ anh, hoặc cố gắng để anh tha thứ cho mình. Nhưng, bỗng nhiên lại xảy ra quá nhiều chuyện như thế, cô đã có phần tâm nguội ý lạnh rồi!

Lần này, Hiểu Khê nhờ Tiểu Tuyền giúp cô tiễn Huân về.

Trên hành lang bệnh viện.

Hai người im lặng bước đi bên nhau.

Tiểu Tuyền nghiêng đầu liếc Huân không nói tiếng nào tự nãy giờ, không kìm được phải lên tiếng hỏi:

“Này, sao anh lại có nhiều thời gian đến đây mỗi ngày thế?”

Huân vẫn thẳng bước, không đếm xỉa gì cô.

Tiểu Tuyền thở dài:

“Đừng thế nữa được không, tóm lại anh muốn giận bao lâu nữa?”

Gương mặt nghiêng nghiêng của Huân vẫn lạnh lùng tựa tượng đá.

Tiểu Tuyền dừng chân, nói với bóng lưng anh:

“Huân, những gì có thể làm em đã làm cả rồi. Nếu anh vẫn cố chấp giận mãi, em... đành phải bỏ cuộc thôi.”

Trong lòng cô cảm thấy cay đắng quá.

Có rất nhiều thứ, khi mất đi mới biết được nó quý giá biết bao. Có lẽ, chỉ khi mất đi rồi, cảm giác trống vắng mới rõ ràng đến thế, khi ấy mới muốn níu kéo, giống như cố gắng thử dán lại một bình pha lê đã bị vỡ trở lại hình dáng ban đầu vậy, bất lực và bất hoại như thế.

Nếu như cố gắng hơn nữa của cô đối với anh chỉ là sự quấy rối phiền phức, thôi thì cho anh một khoảng không yên lặng vậy.

Nhìn theo bóng dáng anh không hề quay đầu lại.

Cô cố hết sức kìm chế cảm giác cay nồng đang dâng lên trong mũi.

Cô quay người đi...

Đôi tay Huân siết chặt lại bên người.

Anh không nghe thấy tiếng bước chân của cô.

Cô bỏ đi rồi sao?

Cuối cùng cô cũng bỏ đi rồi.

Đôi môi anh mất đi chút sắc máu còn lại.

* * *

Tiểu Tuyền ủ rũ đang định đẩy cửa phòng bệnh ra, thì bỗng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ở ngoài ban công lối đi.

Hơi ngẩn ra một lúc, rồi cô nhận ra ngay đó là Mục Lưu Băng.

Gương mặt Mục Lưu Băng khuất trong bóng tối, không nhìn thấy rõ nét. Nhưng từ một khoảng cách xa đến thế, cô vẫn có thể cảm thấy nỗi đau và khát vọng của anh ta. Cô luôn luôn không thích anh ta, cho rằng Hiểu Khê mà ở bên anh ta thì khác nào ánh sáng bị bóng đêm vùi lấp...

Thế nhưng, vào khoảnh khắc này, cô như có thể cảm nhận được tình cảm của anh. Tuyệt vọng và bất lực...

Chỉ cần xích lại gần Hiểu Khê một chút thôi, đã là hạnh phúc lớn nhất của anh rồi.

Cô khẽ hít thở.

Cô lại nhìn thấy một người khác ở phía xa hơn.

Một chàng trai rất cao, gương mặt đầy vết sẹo dao chém, nghe Hiểu Khê có nhắc đến, anh ta là trợ thủ đắc lực nhất của Mục Lưu Băng, tên là Quỷ Đường. Ít, vết sẹo trên mặt anh ta, rất giống một người...

Tiểu Tuyền nắm bắt ngay ý nghĩ vừa vụt lóe lên trong đầu.

Không biết giữa hai người này có mối quan hệ nào không.

Minh Hiểu Khê đang ngồi trên giường bệnh gặm một quả táo, chớp chớp mắt với cô:

“Có phải lại moi ra được tin gì bí mật rồi không?”

Cô kinh ngạc:

“Sao cậu biết?”

“Hà hà, mỗi lần cậu ngủ thấy mùi vị của tin tức mới là hai mắt lại sáng rực ra kia kìa!” Minh Hiểu Khê lắc đầu. “Phục cậu thật đấy, trong bệnh viện mà cũng có thể tìm ra đầu dây mối nhợ. Cậu nhất định là một phóng viên rất xuất sắc.”

Tiểu Tuyền cười vẻ kiêu ngạo:

“Tất nhiên rồi, tớ là Ngọn Lửa Tiểu Ma Nữ, phóng viên siêu đẳng thế hệ mới của tuần san Quất Tử cơ mà!”

“Bóp bóp!” Minh Hiểu Khê cầm quả táo vỗ tay. “Nghiêng mình kính chào phóng viên giải trí vĩ đại nhất!”

Tiểu Tuyền ngồi xuống bên giường.

Minh Hiểu Khê đưa cho cô một quả táo:

“Nhưng, sao có vẻ như cậu không vui vậy?”

Tiểu Tuyền khổ sở đáp:

“Để moi được tin tức, tớ đã sử dụng một vài thủ đoạn không chân chính, có người không chịu tha thứ cho tớ.”

“Cậu nói Hạ Dạ Huân à?”

“Tóm lại cậu đã làm những gì?” Minh Hiểu Khê tò mò.

Tiểu Tuyền bóp chặt trái táo trong tay, kể lại căn kễ những gì đã trải qua.

.

Minh Hiểu Khê nghe đến ngẩn người:

“Wow, không ngờ cậu lại có thể nghĩ ra những chuyện như thế?”

Tiểu Tuyền rũ vai:

“Ngạc nhiên quá phải không?”

“Hi hi!” Minh Hiểu Khê vỗ vỗ cô. “Diễn xuất của cậu rất xuất sắc, có cần suy nghĩ đến việc gia nhập giới diễn viên không? Hình ảnh hậu tương lai không cậu thì còn là ai!”

Tiểu Tuyền trừng mắt:

“Cậu chỉ biết cười tớ thôi hả?”

Minh Hiểu Khê thấy cô tức giận thì vội vàng nghiêm chỉnh lại:

“Xin lỗi, tớ đang nói nhảm thôi, vào vấn đề chính ngay đây.” Cô ho một tiếng: “Khụ, trước tiên, cậu có thấy mình làm sai chưa?”

Tiểu Tuyền túm tóc mình, nghĩ ngợi lung lăm.

“Cậu...” Minh Hiểu Khê suyết ngắt. “Cậu luôn thấy mình không làm gì sai à?” Gì chứ, sao giá trị quan của Tiểu Tuyền kỳ quặc thế, giờ mà vẫn còn chưa biết mình làm sai chỗ nào ư?

“Tớ thật sự không làm chuyện xấu mà!” Tiểu Tuyền hươ hươ nắm tay cự nự: “Tớ không vạch đời tư anh ấy, cũng không viết bừa để tạo scandal, cũng đâu có công bố những sinh hoạt đời thường của anh ấy đâu! Cậu thấy đó, tớ chỉ viết một vài chuyện bé cốn con thôi, có gì ghê gớm đâu chứ! Cho dù là thế thì tớ cũng đã xin lỗi năn nỉ anh ấy nhiều lần rồi, tại sao anh ấy lại nhỏ mọn hẹp hòi thế?”

“Bóp!” Minh Hiểu Khê cho cô một cú đấm.

Tiểu Tuyền thấy quạ đen bay trên đầu mình vù vù.

Minh Hiểu Khê thối thối nắm đấm của mình:

“Đây là tớ đánh thay cho Hạ Dạ Huân. Tội nghiệp anh ấy bị cậu làm tổn thương sâu sắc đến vậy, cậu lại chẳng hay biết gì. Ờ, lúc cậu xin lỗi anh ấy, chắc cũng ngụy biện xảo quyệt thế này hả?”

Tiểu Tuyền ôm lấy chỗ vừa bị đâm, gật gật đầu. Cước này quả nhiên là hạ thủ mạnh thật!

Minh Hiểu Khê giữa người dựa vào giường, lâu bàu:

“Tiểu Tuyền ơi Tiểu Tuyền, cậu đúng là vô tình vô nghĩa, lại còn vô tâm vô tính...”

Tiểu Tuyền lại thấy, hai từ này chẳng ra gì cả.

Minh Hiểu Khê cố bình tĩnh, lại ngồi thẳng dậy nhìn thẳng cô:

“Thứ nhất, cậu đã lừa dối Hạ Dạ Huân! Cậu biết rõ anh ấy là ai, thế mà vờ như lần đầu gặp mặt, khiến anh ấy chẳng phòng bị gì cả! Đó là lỗi của cậu!”

Ừ, Tiểu Tuyền rất đau buồn.

“Thứ hai, Hạ Dạ Huân nói cậu biết sở thích của anh ấy, cho dù là những chuyện cậu tưởng chừng là vật vãnh như thích màu gì, thích hoa gì, thì cũng là do anh ấy nói cho một người bạn nghe, chứ không phải cho một phóng viên! Những lời bạn bè nói với cậu, cậu trở mặt báo cho cả thế giới biết à? Nếu hôm nay tớ nói hết cuộc trò chuyện này cho Tiểu Tuyết, cho Đồng, Triệt, không cần phải cho nhiều người khác biết hơn nữa, thì cậu cũng sẽ thấy là tớ phản bội cậu, sẽ thấy bị tổn thương. Hạ Dạ Huân cũng vậy thôi.”

Tiểu Tuyền đan tay vào nhau, không nói gì.

“Còn nữa, cậu nói rằng Hạ Dạ Huân trước nay chưa từng trả lời những câu hỏi riêng tư, cho dù nguyên nhân là gì, thì cũng nói rõ là anh ấy rất quan trọng những chuyện đó. Mỗi người đều có nhược điểm riêng và những điểm kiêng kỵ, người khác thấy không có gì quan trọng, nhưng với họ lại là một điều khó mà chịu đựng được.” Nói đến đây, Minh Hiểu Khê trừng mắt nhìn cô, chỉ trích: “Trước kia lúc ở Học viện Quang Du, tại sao báo trường luôn có thông tin nhanh nhất về tớ, đừng tưởng tớ không biết là ai đang làm trò sau lưng”.

Tiểu Tuyền toát mồ hôi lạnh, ôi chao, sao cô nàng lại lật chuyện cũ ra...

Cô cười lấp liếm:

“Hi hi, thì cậu cũng có tức giận đâu? Chúng ta vẫn là chị em tốt mà...”

“Cậu là phóng viên của báo trường? Thám tử?” Minh Hiểu Khê vẫn muốn hỏi.

Tiểu Tuyền sờ sờ mũi:

“Hi hi, tớ là phó biên tập tờ báo mà.”

Minh Hiểu Khê vô vọng nhìn trời xanh. Lúc này cô mới biết, một trong hai chủ biên đại nhân của tờ báo Học viện Quang Du với biệt danh nổi tiếng “Nhanh, chuẩn, ác” lại là Tiểu Tuyền vốn luôn mai phục trường kỳ bên cạnh cô, thảo nào... thảo nào...

“Bốp!”

Trán Tiểu Tuyền lại hứng một cú đâm.

Minh Hiểu Khê giận dữ trợn mắt, bỗng dưng hiểu được một cách sâu sắc cảm nhận của Hạ Dạ Huân.

“Bốp!”

Cô phần nộ đâm thêm cho Tiểu Tuyền một phát nữa.

Tiểu Tuyền choáng váng, kêu đau ầm ĩ, bác sĩ ơi... bác sĩ ở đâu... cô muốn nhập viện đây...

Minh Hiểu Khê trừng mắt nhìn Tiểu Tuyền thê thảm:

“Nói mau! Cậu có làm sai không hả?”

Tiểu Tuyền ôm đầu, nước mắt ầng ậng:

“Ừ, tớ sai rồi, tớ biết tớ làm vậy là không đúng, nhưng mà... nhưng mà... cậu vẫn là bạn thân của tớ chứ?” Chắc cô sẽ không đến nỗi đánh mất cả Hiểu Khê chứ.

Minh Hiểu Khê lườm cô:

“Thì sao?”

Tiểu Tuyền khóc òa:

“Hiểu Khê, cậu đừng dọa tớ, tớ chỉ còn lại mình cậu là bạn, nếu cậu cũng giận, thì tớ... tớ...”

“Tớ sao nào?”

“Sẽ... sẽ...” Tiểu Tuyền đau khổ quá, trong khoảnh khắc cô bỗng thấy mình dè dặt đến mức mọi người đều tránh xa, trên thế giới này chẳng còn ai quan tâm cô nữa, cô chỉ có thể co rúm người trong một góc tối tăm nhất. “Sẽ... sẽ đau buồn đến chết mất...”

Minh Hiểu Khê cảm thấy chua xót theo tiếng khóc của bạn mình.

Cô chưa từng nhìn thấy một Tiểu Tuyền trước nay luôn sáng suốt mạnh mẽ giỏi giang cũng có thể yếu đuối như đứa trẻ thế này bao giờ, cuối cùng không nén được bèn vươn tay ra ôm cô vào lòng, vỗ vỗ vai bạn mình:

“Được rồi, đừng buồn nữa, tớ chỉ dọa cậu thôi, chị em với nhau làm gì nói bỏ là bỏ đơn giản thế? Một ngày là chị em, suốt đời là chị em.”

Tiểu Tuyền nước mắt lưng tròng:

“Cậu không giận thật chứ?”

“Thật.”

“Woa...” Tiểu Tuyền như bị đánh trúng điểm yếu, càng khóc to hơn. “Hiểu Khê, tớ bán đứng cậu bao nhiêu lần, thế mà cậu vẫn tha thứ... Huân... tớ có làm chuyện gì độc ác lắm đâu... anh ấy lại chẳng chịu tha lỗi... Tớ đã xin lỗi anh ấy hết lần này đến lần khác... đã nghĩ nát nước rồi... anh ấy vẫn không đếm xỉa... anh ấy ghét tớ...”

Minh Hiểu Khê lấy khăn giấy lau nước mắt đầm đìa trên mặt cô, thở dài:

“Mỗi người đều khác nhau mà. Tớ không để tâm thì không có nghĩa là Huân cũng không để bụng. Chuyện riêng tư cá nhân đều đáng được tôn trọng, không thể vì cậu là phóng viên mà tự nhận một cách đương nhiên rằng mình có được cái quyền công khai đời tư người khác. Đối với người được phỏng vấn bình thường đã là thế, huống hồ là Hạ Dạ Huân luôn xem cậu là bạn.”

Tiểu Tuyền nghe Hiểu Khê nói, nước mắt lặng lẽ tuôn dài.

“Hạ Dạ Huân càng tin tưởng cậu, thì tổn thương càng lớn; anh ấy càng hận cậu, lại chứng minh rằng...” Minh Hiểu Khê chớp mắt. “Trước kia anh ấy càng thích cậu.”

Thích?

Tiểu Tuyền bàng hoàng, nước mắt quên cả rơi. Cô nuốt ực nước bọt:

“Cậu nói là... Huân... thích... tớ?”

Minh Hiểu Khê thư thái dựa vào đầu giường, tóm lấy quả táo mới gặm dở một nửa lên, vừa gặm vừa nói:

“Phải.”

Tiểu Tuyền cuống quýt đến độ chỉ muốn cướp quả táo kia đi, thúc giục liên hồi:

“Này, cậu nói rõ hơn tí xem nào!”

Minh Hiểu Khê thông thả gặm táo:

“Hà hà, cậu muốn nghe lắm hả?”

“Nói mau!”

Được rồi, không hành hạ cô nàng nữa.

Minh Hiểu Khê bỏ quả táo xuống, ánh mắt lấp lánh nhìn bạn mình chăm chú:

“Cậu nói xem, nếu Hạ Dạ Huân không thích cậu, thì có làm bạn với cậu không? Đứng đợi cậu lâu như thế dưới ánh nắng như thiêu như đốt, sợ cậu đói nên đưa cơm đến cho cậu, nghe lời cậu như thế, tất cả những gì cậu cần biết và muốn có, anh ấy đều cho cậu, để cậu hài lòng. Nếu không thích cậu thì là gì?”

Tiểu Tuyền dờ dẫm lắng nghe.

“Còn nữa, tại sao anh ấy lại thường xuyên đến thăm tớ?”

“Vì cậu đã cứu anh ấy.”

“Ngốc quá!” Minh Hiểu Khê lườm cô một cái. “Anh ấy có thể trả tiền viện phí thuốc men cho tớ, hoa tươi và trái cây cũng có thể bảo người ta mang đến tặng, có cần thiết phải đích thân đến thăm mỗi ngày không?”

Tiểu Tuyền căng thẳng:

“Có khi nào... anh ấy thích cậu không?” Rất nhiều người đều thích Minh Hiểu Khê, Huân cũng phát hiện ra Minh Hiểu Khê đáng yêu hơn cô rồi ư?

“Bốp!”

Lại một đấm!

Con gái đang yêu trí tuệ thấp thẳm thương! Minh Hiểu Khê trừng mắt với Tiểu Tuyền đột nhiên “đần” ra, bỗng thấy mình có khuynh hướng bạo lực vô cùng.

“Tại sao lại đánh tớ?!”

“Bởi vì cậu ngốc!” Minh Hiểu Khê tức tối bảo: “Sao cậu lại rút ra cái kết luận hoang đường như vậy được chứ? Hạ Dạ Huân đến thăm tớ, một là bởi vì tớ đã cứu cậu. Phải rồi, Tiểu Tuyền, tớ đã cứu cậu mà, hình như cậu chưa cảm ơn tớ đấy nhé, đúng là vô tình vô nghĩa...”. Cô lắc đầu, mình đã không thận trọng khi kết bạn rồi. “Hạ Dạ Huân rất cảm kích tớ, tính mạng cậu đối với anh ấy là quan trọng cực kỳ đấy; thứ hai là vì, anh ấy có thể nhìn thấy cậu ở đây, cậu có bao giờ chú ý là ánh mắt của anh ấy lúc nào cũng dõi theo cậu không?”

Tiểu Tuyền cố hết sức suy nghĩ:

“Không có, anh ấy có nhìn tớ đâu.”

“Cũng đúng. Hề cậu nhìn anh ấy là anh ấy lại không nhìn nữa.” Đúng là người ngoài cuộc thì sáng suốt mà.

“Anh ấy thích tớ...”

Tiểu Tuyền dần dần tin vào điều đó.

Nụ cười vắng mặt đã lâu giờ đang nở ra trên gương mặt cô, như ánh mặt trời vệt mây lơ lửng. Huân, thích cô đấy.

Thế nhưng trong chớp mắt, nụ cười lại biến mất.

“Nhưng mà, anh ấy tức giận không đoái hoài gì đến tớ nữa rồi...” Nước mắt Tiểu Tuyền lại sắp tuôn rơi. “Còn nói là thích hay không thích gì nữa, Huân sắp hận tớ chết đi được ấy.”

Đó là một vấn đề.

Minh Hiểu Khê ngẫm nghĩ rồi cuối cùng nói:

“Chuyện này là do cậu phá hoại...”

“Ừ.”

“Thì phải do cậu dọn dẹp hậu quả.”

“Ừ.”

“Vậy cậu nghĩ cách nào đi.”

“Cách gì cơ?” Tiểu Tuyền ánh mắt mong đợi tràn trề.

“Sao tớ biết được.” Có phải là chuyện cô gây ra đâu, sao lại bắt cô phải động não cơ chứ.

Tiểu Tuyền tức tối:

“Cậu lại trêu tớ.”

“Hi hi, đâu có.” Minh Hiểu Khê vừa gặm táo vừa bảo: “Tiểu Tuyền, cho dù cậu nghĩ ra cách nào, có hai điểm nhất thiết phải chú ý”.

Tiểu Tuyền lắng nghe.

“Một là phải chân thành.”

Tiểu Tuyền gật gật đầu.

“Hai là tuyệt đối không thể dùng mẹo vặt khôn lỏi của cậu được.”

Tiểu Tuyền nhún mày.

Các tuyệt chiêu khổ nhục kế của cô cũng không thể dùng ư? Hình như độ khó hơi bị cao rồi đây.

“Chỉ cần nắm được hai điểm này thì chắc chắn cậu sẽ bách chiến bách thắng!”

Tiểu Tuyền nhìn Minh Hiểu Khê đang khoanh chân ngồi trên giường bệnh, trên chân và cánh tay cô vẫn còn dính đầy băng dán, nhưng gương mặt hồng hào nom như quả táo trên tay, ánh mắt lại sáng tựa ánh sao.

“Hiểu Khê, cảm ơn cậu.”

Giọng Tiểu Tuyền trịnh trọng và nghiêm túc.

Minh Hiểu Khê ngẩn ra một lúc, rồi lắc lắc quả táo cười:

“Sao đột nhiên cậu sến quá vậy! Thầm sùng bái tớ là được rồi mà. Cậu không nói thì tớ cũng biết, hê hê, tớ là Minh Hiểu Khê thiên hạ đệ nhất mà!”

Đôi mắt Tiểu Tuyền nheo lại.

Cô hời hện rồi! Minh Hiểu Khê đồ xấu tính!

Tiểu Tuyền đứng dậy, làm ra vẻ như sức nhớ ra điều gì đó:

“Í? Vừa nãy lúc tớ vào đây, tớ nhìn thấy Mục Lưu Băng ngoài cửa đó, có cần gọi cậu ấy vào không? Dù gì thấy cậu cũng có vẻ buồn chán mà.”

Một miếng táo mắc nghẹn trong cổ họng, vẻ mặt Minh Hiểu Khê bỗng trở nên hết sức kỳ quặc.

Buổi lễ trao giải thưởng Ca khúc vàng của năm.

Ánh sao rực trời!

Các ngôi sao đều tập trung ở đây cả!

Ngoài các ngôi sao nổi tiếng nhất ra, còn đặc biệt mời cả các tổng giám đốc công ty âm nhạc, tổng biên tập các báo, và cả những nhà kinh doanh cự phách giàu có ở các ngành nghề khác.

Cho dù là ngôi sao hay là người nổi tiếng, mọi người đều trang điểm hết sức xinh đẹp và rực rỡ, chỉ sợ bị so sánh thấp kém hơn người khác. Chỉ có Chung Vô Nhan – bà chủ của Tập đoàn Quất Tử – là mặc một bộ kỳ bào kiểu Trung Quốc tối màu, không hề nổi bật, bước chân vào sảnh buổi tiệc.

Tiểu Tuyền trong đám phóng viên giải trí, nghiêng đầu quan sát Chung Vô Nhan đứng phía xa với vẻ mặt lạnh lẽo như thường ngày. Trước kia cô rất ngưỡng mộ Chung Vô Nhan tay không lập nên tuần san Quất Tử, nhưng hiện giờ, cô bắt đầu hoài nghi mình rốt cuộc có nên học hỏi chị ta hay không.

Chung Vô Nhan ngồi ở bên kia, cô đọc một mình, như thể mắc một chứng bệnh truyền nhiễm vậy, chẳng ai dám đến gần. Chẳng khác mấy tình trạng của cô ta là ông chủ của tuần san Bạo – Châu Sơn Hùng.

“Làm phóng viên phải vô tình vô nghĩa.” Đó là châm ngôn nổi tiếng của Chung Vô Nhan. Thậm chí cô ta còn nói mình không được tính là người làm kinh doanh nữa, chỉ là một kẻ tham kiếm tiền thôi.

Dựa vào thủ đoạn cay độc vô tình, bộc lộ vô số những tin xấu cùng những scandal sex, Chung Vô Nhan đã thành công. Thế nhưng, cái giá phải trả là không còn ai dám tiếp cận cô ta nữa.

Cô muốn trở thành một người như thế ư?

Tiểu Tuyền sợ hãi quay đầu đi.

Dưới sự dẫn dắt pha trò của MC, lần lượt các giải thưởng đã được công bố.

Cũng như hai năm trước, ngôi sao được chú ý nhất vẫn là Hạ Dạ Huân của công ty Mỹ Hoàng. Một mình anh chiếm được bốn giải thưởng quan trọng nhất trong số mười giải, đồng thời đạt được giải thưởng Nam ca sĩ được yêu thích nhất trong năm. Nhưng tiếc là, cho dù MC có dùng đủ mọi cách để khiến anh phải nói thêm vài câu, thì ngoài những câu cảm ơn công ty và những người hợp tác ra, anh tuyệt đối không nói thêm lời nào.

Trong sự thất vọng của mọi người, Nguyệt Sa Anh – đoạt giải thưởng Ca sĩ mới xuất sắc nhất trong năm – trong lúc nhận giải đã bộc lộ, cô nàng và Hạ Dạ Huân trước mắt đang trong giai đoạn yêu đương với nhau.

Trong thoáng chốc, cánh phóng viên ồn ào hẳn!

Ánh flash nháy lên liên tục, máy quay phim dần dần tụ lại phía Hạ Dạ Huân và Nguyệt Sa Anh, nhất quyết phải tóm cho được khoảnh khắc ánh mắt họ “giao lưu” với nhau.

Tiểu Tuyền cứng đờ người tại chỗ.

Tuy lý trí mách bảo cô rằng, Nguyệt Sa Anh rất có khả năng là chỉ đang bịa chuyện thôi. Nhưng mà, cảm giác khó chịu vẫn khiến toàn thân cô cứng lạnh. Trong từng đợt lạnh băng cứ dâng lên, cô ý thức được, có lẽ cô đã thích Huân một cách vô thức từ lâu lắm rồi.

Cô nhìn về phía Hạ Dạ Huân đứng giữa sảnh khách mời.

Hạ Dạ Huân mặc một bộ lễ phục tuxedo màu trắng, ánh mắt u tối lấp lánh, đôi môi mỏng mím lại vẻ lạnh lẽo, anh đẹp như một hoàng tử trong truyện cổ tích, nhưng lại vô tình như một lãng tử đã giẫm đạp lên bao trái tim thiếu nữ.

Không thích Huân như thế.

Huân của cô phải dịu dàng đáng yêu như một đóa violet nở trong gió xuân, ánh mắt lấp lánh lấp lánh niềm vui.

Tiểu Tuyền buồn bã cúi gằm mặt.

Còn có thể tìm Huân trước kia về được hay không?

* * *

Trên con đường rộng rãi về đêm.

Xe cộ dần thưa thớt.

Bảo La chau mày, nhìn vào kính chiếu hậu xe: “Tệ thật, đám phóng viên cứ bám theo sau, muốn hắt cũng hắt không được”. Từ khi Nguyệt Sa Anh “tỏ ý ngầm” rằng cô nàng và Hạ Dạ Huân có mối quan hệ “bất bình thường”, các phóng viên báo đài cứ như kiến đánh hơi thấy mùi tanh, cả tổ cùng kéo đến lũ lượt, lại còn bày ra kỹ thuật lái xe “siêu đẳng”, hình thành trận chiến theo đuổi Hạ Dạ Huân trên đường nữa.

Hạ Dạ Huân như không hề nghe thấy, lặng lẽ xuất thân.

Bảo La nhìn anh một cái: “Huân, thời gian trước kia vẫn còn vui vẻ lắm mà? Tại sao gần đây tâm tình tuột dốc thế? Có chuyện gì xảy ra à?”.

Anh và Huân đã trưởng thành trong cùng một cô nhi viện. Huân là một cậu bé đáng yêu và xinh đẹp nhất trong đó, nhưng lại trầm mặc và buồn bã. Anh đã từng thử kết bạn với Huân bằng đủ loại đồ chơi, nhưng rốt cuộc đều rút lui trong thảm bại. Về sau, Huân đã bước vào thế giới giải trí với dung mạo đẹp trai rực rỡ và giọng hát xuất sắc, anh cũng trở thành người quản lý của Huân. Có được một sự tiếp xúc thân thiết rồi, Bảo La lại càng thấy nghi ngờ hơn. Huân lạnh lùng cố chấp, nhưng đáy mắt có lúc lại lấp lánh ánh sáng

của một đứa trẻ, đặc biệt khi “di động hạnh phúc” vang lên, Huân sẽ vui sướng như một chàng trai hạnh phúc nhất. Sự trong sáng của Huân như giấu kín trong một góc mà người ta không thể chạm đến, chờ đợi một đôi tay ấm áp chủ động đưa ra cho anh.

Thế nhưng, những ngày gần đây nụ cười của Huân đã biến mất, trở lại với vẻ lạnh lùng cố hữu, ánh sáng trong mắt cũng không còn nữa.

Hạ Dạ Huân nhắm nghiền mắt.

Anh còn nhớ hai tiếng trước đó, ánh mắt của Tiểu Tuyền đứng trong đám phóng viên đã nghiêng đầu nhìn anh.

Cô đang nhìn anh.

Khoảng cách như rất xa vời.

Xa đến nỗi cả mái tóc đỏ của cô cũng trở nên mơ hồ.

Cô mỉm cười với anh, mái tóc đỏ chói mắt như một ngọn lửa:

“Nhìn này, em đã nắm tay anh... anh tha thứ cho em được không?”

Trong chớp lóe, cô ôm lấy anh, hơi thở dồn dập trước ngực anh, cánh tay cô ôm chặt lấy anh, tựa hồ như muốn dùng tính mạng hòa vào thân thể anh làm một...

...

Cô nằm trên đất, sắc mặt nhợt nhạt, khiến cho mái tóc đỏ càng thêm rực rỡ, hai giọt nước mắt chậm chậm lăn dài từ khóe mắt.

Khoảnh khắc ấy.

Anh ngỡ cô đã chết.

Trái tim anh hoảng sợ tuyệt vọng đến mức nghẹt thở.

Phút cuối khi nhận ra cô vẫn còn đó, cũng không bị thương gì, thần kinh bỗng được thả lỏng đã khiến anh biết được một sự thực mà bấy lâu nay anh vẫn cố chối bỏ...

Anh thích cô.

Thích cô vượt quá mức tưởng tượng.

Cô như một loại độc tố không tên, ngấm dần vào mỗi tế bào trong cơ thể anh; nụ cười của cô, hồ bầy dưới lời nói dối, khiến anh phải nhảy xuống, sau đó lại nói với anh...

“Những gì làm được em đã làm cả rồi, nếu anh vẫn cố chấp giận nữa thì, em... đành phải bỏ cuộc thôi.”

Cô quay người bỏ đi.

Trong hành lang bệnh viện trống trải, chỉ còn lại tiếng bước chân của anh.

A, tiểu ma nữ.

Lừa dối anh và rời xa anh, chỉ là quyết định của cô, mãi mãi không liên quan gì đến anh cả.

Bàn tay co lại của Huân dần dần tái xanh.

Trái tim nặng nề khiến anh không thở nổi.

Vào lúc này.

Một chiếc ô tô Honda gầm rú điên cuồng lao đến, đầu xe ngoặt mạnh, cản ngay trước đầu xe BMW của Hạ Dạ Huân.

“Két...”

Chiếc BMW trong tích tắc đã dừng lại ngay sát thân xe Honda!

Bảo La cố sống cố chết đạp phanh, sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh, trời ơi, tai nạn thảm khốc của Vương phi Diana suýt nữa là xảy ra với họ rồi, đám phóng viên này thật là đến cả mạng sống cũng không từ mà!

Chiếc BMW vừa ngừng lại, tất cả những chiếc xe khác phía sau đều bao vây lấy, cánh phóng viên ồa xuống, khệ nệ khuôn vác máy quay phim, giương cao máy ảnh, đưa micro ra, vây kín đặc chiếc xe đến nước cũng không chảy lọt.

Cửa xe bên Hạ Dạ Huân bị gõ thành thành.

“Anh và Nguyệt Sa Anh có quan hệ gì?”

“Nguyệt Sa Anh lấp lửng bảo hai người đang qua lại, anh có lời gì muốn nói không?”

“Anh và Nguyệt Sa Anh chính thức sống chung với nhau chưa?”

“Anh và Thanh Thủy Lăng chia tay rồi sao?”

“Hai người có ý định kết hôn không?”

...

Bảo La thò đầu ra ngoài cửa xe, gào to:

“Xin tránh đường, Huân đang rất mệt, bây giờ không tiếp nhận phỏng vấn!”

Cánh phóng viên thẳng thừng bỏ qua lời anh nói, xem như là không khí, vẫn tiếp tục gõ mạnh cửa kính xe:

“Hạ Dạ Huân, nói với chúng tôi vài lời đi!”

“Nếu anh không trả lời câu hỏi của chúng tôi, chúng tôi sẽ không đi đâu cả!”

...

Cánh phóng viên thể hiện thái độ chết cũng không bỏ cuộc, trong tình hình mềm mỏng không xong, họ bắt đầu dọa dẫm:

“Anh có thể tiếp nhận phỏng vấn của Tiểu Tuyên ở tuần san Quất Tử, tại sao không chịu cho chúng tôi phỏng vấn, có phải là kỳ thị chúng tôi không?”

“Kiêu căng phách lối cái gì, không có chúng tôi nâng đỡ, liệu anh có nổi tiếng được như bây giờ không?”

“Có tin chúng tôi biến anh thành kẻ xấu xa không nghĩ được không?”

...

Nghe những lời này, đôi đồng tử Hạ Dạ Huân lạnh lẽo co rút.

Sau đó.

Cửa xe mở ra.

Anh như một bức tượng được gọt đẽo bằng băng, đứng trước mặt cánh phóng viên, giọng nói như gió lạnh mùa đông:

“Các người là một bọn quỷ hút máu không từ thủ đoạn, để moi tin tức thì thủ đoạn nào cũng làm. Tôi quyết không trả lời câu hỏi của các người, nếu có khả năng thì làm tôi xấu xa không nghĩ được thử xem!”

Lời anh nói khiến đám phóng viên sững sờ!

Chưa bao giờ nhìn thấy ngôi sao nào lại công khai đối địch với phóng viên như thế, cho dù có căm ghét đến mấy thì trốn tránh là được, lại còn nói thẳng những câu không thể cứu vãn như thế này nữa chứ!

Sau bàng hoàng là phần nộ! Cánh phóng viên cảm thấy đã phải chịu một sự sỉ nhục to lớn, càng không thể bỏ qua cho Hạ Dạ Huân, bắt đầu chỉ trích anh bằng đủ lời nói khó nghe nhất.

Trên con đường về khuya.

Mười mấy chiếc xe vây kín một chiếc BMW, Hạ Dạ Huân bị cánh phóng viên lấn ép ở chính giữa, bị lời nói ác độc công kích, Bảo La cố gắng hòa hoãn nhưng không có tác dụng gì cả.

Cảnh hỗn loạn bắt đầu tăng cấp...

Phía xa bỗng vang đến tiếng còi hụ của xe cảnh sát.

Xe cảnh sát nhấp nháy ánh đèn chói mắt, hướng về phía đám đông phóng viên. Hai viên cảnh sát bước xuống, quát to:

“Các người tụ tập ở đây làm gì thế hả? Có chuyện gì xảy ra?”

Cánh phóng viên đưa mắt nhìn nhau, sao cảnh sát lại xuất hiện ở đây?

Cảnh sát đã nhận ra Hạ Dạ Huân đang bị bao vây, trong lòng cũng hiểu đại khái được tình huống hiện tại, thế là quát cánh phóng viên: “Có người dân báo cảnh sát rằng ở đây có đám người tụ tập làm tắc nghẽn giao thông. Lái xe đi hết nhanh lên, nếu không sẽ tiến hành xử phạt các người hết”.

Đám phóng viên lùi hết về xe của mình, buồn bực vô cùng. Quỷ thật, ai báo cảnh sát thế nhỉ? Lại còn giải vây cho Hạ Dạ Huân nữa, rõ ràng đâu có nhìn thấy Bảo La và Hạ Dạ Huân gọi điện thoại, là đứa nào lo chuyện thiên hạ thế?

Bảo La cười nói với cảnh sát:

“Để tránh tình trạng ùn tắc giao thông xảy ra nữa, xin hãy để chúng tôi rời khỏi đây mười phút sau rồi hãy để họ đi, làm ơn nhé.”

Hai viên cảnh sát gật đầu.

Bảo La khởi động xe, lắc đầu về kỳ lạ:

“Ai giúp chúng ta thế nhỉ? Nếu không có người báo cảnh sát, e rằng chúng ta khó thoát thân được, thật phải cảm ơn “người dân” đó mới đúng.”

Hạ Dạ Huân nhìn chăm chú phía ngoài cửa sổ.

Lúc này anh như nhìn thấy một mái tóc đỏ rực, nhưng không nhìn rõ lắm.

Cô không xuất hiện.

Phía sau một tấm biển quảng cáo lớn.

Tiểu Tuyền nhìn thấy chiếc BMW của Hạ Dạ Huân biến mất phía xa xa, xe của cánh phóng viên cũng dần dần tản mác hết, cuối cùng cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm, dứt điện thoại trở lại túi.

Tốc độ làm việc của cảnh sát cũng chậm quá đi mất, hại cô phải gọi liên bảy cú điện thoại liên tục.

Cô túm tóc mình, rất đau đầu nhức óc.

Cô đã nghe thấy những lời Huân nói. Qua đêm nay rồi, đám phóng viên ấy nhất định sẽ không buông tha Huân, bọn họ sẽ nghĩ ra đủ mọi cách để *** hại và làm tổn thương Huân, không rõ tình trạng của Huân sẽ biến thành thế nào nữa.

Trong căn hộ chung cư nhỏ của Minh Hiểu Khê.

Tiểu Tuyền đột ngột căng thẳng:

“Cậu nói gì cơ? Chiếc xe ấy cố tình đâm Huân à?” Cô cứ ngỡ rằng lúc đầu chỉ là một sự cố, cảnh sát cũng nói người lái xe kia có uống chút rượu nên đã vi phạm giao thông.

“Đúng. Đồng đã nói thế với tớ. Chị ấy đã phái người đi điều tra lý lịch người lái xe đó, phát hiện ra hắn có quan hệ với băng xã hội đen Hải Hưng trước kia, hơn nữa gần đây tài khoản ngân hàng của hắn tăng thêm một số tiền cực lớn. Đồng thời, Đồng còn điều tra ra một tháng gần đây thường xuyên có người trong giới xã hội đen tiếp cận quấy rối Hạ Dạ Huân.”

“Vì chuyện gì mới được chứ?”

“Cái này thì không biết.” Minh Hiểu Khê nhìn cô vẻ hối lỗi.

“Xã hội đen...” Tiểu Tuyền lẩm bẩm về phiên nào, Huân sao lại chọc giận giới xã hội đen được? “Liệt Viêm Đường của Mục Lưu Băng chẳng phải là tổ chức lớn nhất trong giới xã hội đen hay sao? Có thể nào đừng để đám người kia gây chuyện với Huân được không?”

“Tớ đã nhờ cậu Đồng rồi, tin rằng nếu trong phạm vi khả năng của chị ấy thì chị ấy sẽ giúp chúng ta.” Minh Hiểu Khê ngẫm nghĩ: “Có điều, tớ lo rằng nếu chuyện này là do băng Hải Hưng gây ra, e rằng Đồng cũng bó tay thôi”.

“Băng Hải Hưng?” Tiểu Tuyền nghi ngờ: “Mục Lưu Băng chẳng đã tiêu diệt băng Hải Hưng rồi đó thôi? Sao người của họ vẫn còn hoạt động?”.

“Thế lực của băng Hải Hưng gặp phải cú shock nặng, nhưng hội trưởng Thiết Đại Kỳ vẫn hy vọng vực dậy tiếng tăm, nên đã lén lút làm rất nhiều chuyện.”

“Í? Cậu có vẻ rành rẽ chuyện trong giới xã hội đen nhỉ, có phải là với Mục Lưu Băng...” Tiểu Tuyền cười trộm về ranh mãnh.

Minh Hiểu Khê cười khổ, thật không hổ danh là Tiểu Tuyền, tình huống này mà vẫn bộc lộ bản sắc nhiều chuyện.

Cô trừng mắt với Tiểu Tuyền, thở dài:

“Băng là bạn của tớ, cũng như cậu là bạn tớ thôi, chuyện của các cậu, tớ quan tâm như nhau cả.”

“Ồ? Thế còn anh Triệt thì sao?” Tiểu Tuyền truy hỏi. Học trưởng Triệt mà cô sùng bái nhất, một thiếu niên thiên tài như thần thánh, cô mong muốn Minh Hiểu Khê có thể ở bên cạnh anh biết bao.

Ánh mắt Minh Hiểu Khê dịu dàng trở lại, mỉm cười:

“Triệt...” Mới nói một chữ, cô lập tức cảnh giác, đánh mặt lại: “Bây giờ đang nói đến việc Hạ Dạ Huân có thể gặp nguy hiểm, sao cậu lại chạy lòng sang bên tớ hả? Tớ giận rồi đấy nhé!”.

Đúng rồi!

Tiểu Tuyền cười giả lả: “Hề hề, Hiểu Khê sao lại tức giận chứ? Hiểu Khê là bạn tốt nhất, nghĩa khí nhất, tốt bụng nhất thế giới này!”.

Minh Hiểu Khê lườm cô một cái, phớt lờ.

Tiểu Tuyền nhớ lại cảnh tai nạn hôm ấy, cũng cảm thấy rất khả nghi. Cho dù lái xe uống rượu say, thấy phía trước có người cũng phải đạp phanh chứ, nhưng chẳng hề có dấu vết phanh xe gì cả, cứ thế mà đâm thẳng đến.

Minh Hiểu Khê phân tích:

“Tớ cảm thấy tốc độ xe không nhanh lắm, như thể là cho họ có thời gian tránh đi ấy. Nếu không phải là cậu ôm chặt lấy Huân đứng như khúc gỗ ở đó, và lúc tớ chạy đến đã muộn rồi, nếu không thì chiếc xe ấy không thể đâm trúng tớ được.”

“Thế nên...”

Hai người cùng đồng thanh...

“Đó là một lời cảnh cáo.”

Đâm xe là để cảnh cáo Hạ Dạ Huân, nếu anh không chấp nhận một việc gì đó, thì sẽ gặp phải hậu quả nghiêm trọng hơn.

Nhưng mà, là chuyện gì mới được?

Tiểu Tuyền lẩn cán mồi trong lòng.

7. Chương 7

Màn đêm dần buông.

Ngoài biệt thự của Hạ Dạ Huân, một cô gái tóc đỏ đang ngồi trên lề đường đối diện, mắt hướng về phía cổng nhà.

Cô đã đợi ba tiếng đồng hồ rồi.

Nhưng cũng chẳng sao, chờ đợi là một điều bắt buộc đặc biệt quan trọng trong công việc của cô, cô đã quen rồi. Nhưng nhìn sắc trời thế này, hình như cũng sắp mưa rồi, cô lại chẳng mang theo ô, không biết có bị mắc mưa không nữa.

Cô cúi đầu nhìn di động trong tay mình.

Gửi liền mười hai tin nhắn cho Huân rồi, nói với anh rằng cô đang đứng bên ngoài đợi. Không biết anh có ra ngoài gặp cô hay không? Thôi bỏ đi, cho dù thế nào thì cứ đợi là được, cô không tin là Huân mãi mãi không chịu ra đây.

Cô đang nghĩ ngợi.

Thì tiếng sấm từ không trung đã văng đến.

Cây cối bị gió thổi rung rinh dữ dội.

Cô xụ mặt, ôm chặt hai cánh tay đang lạnh toát, không phải chứ, sao cô lại xui xẻo thế này?

Mưa bắt đầu rơi lộp độp lên người cô, hoàn toàn dập tắt chút hy vọng mong manh cuối cùng của cô.

Có nên đi không? Dù gì Huân chưa chắc đã ra. Cứ đứng đợi trong mưa rất có thể sẽ bị ốm, sẽ bị chảy nước mũi, sẽ bị sốt cao, sẽ bị đau đầu...

Cô túm lấy túi xách, che lên đầu để tránh mưa đang quất xuống, thở dài, cô phải đợi thôi, cô nhất định phải đợi Huân ra gặp cô mới được.

Mưa, mỗi lúc một lớn.

Quần áo ướt sũng dán chặt vào thân người, khí lạnh xâm nhập thẳng vào khiến cô run lên từng đợt.

Cô ôm đầu co ro, đáng thương như một con chó nhỏ lang thang, mái tóc ướt đầm rỏ nước, bết vào gương mặt trắng bệch đến tái xanh của cô.

Lạnh – quá – chùng...

Dần dần, cô cảm thấy trán mình nóng lên, toàn thân bắt đầu có cảm giác khó chịu.

Ôi, mưa vô tình...

Huân vô tình...

Cô hít hít mũi muốn khóc với vẻ uất ức.

Cây lá réo xào xạc trong mưa gió.

“Sao cô còn chưa đi hả?”

Một giọng nói phẫn nộ vang lên bên tai.

Có lẽ đợi đã quá lâu, nên trong khoảnh khắc cô cứ ngỡ mình đang nghe nhầm, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt đã từng quen thuộc với mình nhưng nay đã trở nên quá đỗi xa lạ, nổi cay đắng bất ngờ ập đến khiến nước mắt cô ào ra như một trận hồng thủy.

“Hu hu... Huân...”

Cô túm lấy eo của Huân, ôm chặt lấy anh, khóc òa.

“Hu... Em đợi anh thăm quá đây nè...”

Tiếng gió.

Tiếng mưa.

Tiếng khóc.

Một chàng trai tuần tú tay cầm ô, bị một cô gái tóc đỏ đang khóc lóc dữ dội ôm bám chặt như bạch tuộc...

* * *

Có lẽ vừa khóc một trận dữ dội nên Tiểu Tuyền cảm thấy đầu óc mình choáng váng.

Từ phòng tắm của Hạ Dạ Huân bước ra, vẫn chưa kịp lau khô tóc, cô đã lảo đảo ngã vật ra salon. Buồn ngủ quá đi mất, nhưng cô vẫn nhớ rõ mục đích mình đến đây, thế là cố gắng lấy lại tinh thần nhìn về phía Hạ Dạ Huân.

“Hi, lâu quá không gặp.”

Huân không quen với một Tiểu Tuyền bỗng dưng trở nên trắng bệch yếu đuối trước mắt mình, đôi môi cô tái xanh, nụ cười mệt mỏi. Cô nên là đáng vẻ tay hươu nắm đầm, sinh khí luôn luôn dồi dào mới đúng.

Cô như thế, khiến trái tim anh như bị xé nát.

Thực ra anh luôn biết cô đã ngồi ngoài kia đợi anh, đến tận bốn năm tiếng đồng hồ, nhưng anh vẫn không ra ngoài gặp cô. Anh mong cô sẽ bỏ đi, không biết nên đối diện với cô thế nào, anh sợ hãi mình sẽ lại biến thành kẻ ngốc trước mặt cô mất.

Cho đến khi cô ướt sũng vì mưa, nhưng lại không hề có ý bỏ đi, thì cuối cùng anh mới chịu xuất hiện.

Anh hít một hơi thật sâu.

Chỉ là tội nghiệp cô thôi, tuyệt đối không thể bị cô lừa nữa.

Những giọt nước rỏ từ mái tóc xuống cổ Tiểu Tuyền, mát lạnh.

Cô cố gắng nở nụ cười với Huân đang tỏ ra dửng dưng:

“Anh vẫn quan tâm em, đúng không?” Nếu không anh sẽ không ra đó, ý nghĩ này khiến cô cảm thấy rất ấm áp.

Ánh mắt của Huân lạnh nhạt:

“Có việc gì?”

Lời nói lạnh băng khiến cô ngệt thở.

Cô cúi đầu dùng tay vén tóc, ừ ừ: “Ồ, em muốn đến nói với anh, lần đụng xe đó có thể không phải là một sự cố, mà là có người đang cảnh cáo anh”.

“Cảnh cáo?” Cô lại đang giở trò gì đây.

Vẻ mặt nghi ngờ của anh khiến sống mũi cô cay cay:

“Em không lừa anh đâu. Người lái xe đó có quan hệ với tổ chức xã hội đen. Một thời gian trước đó chẳng phải đã có một số người trong giới xã hội đen đến quấy rầy anh đó sao? Em nghi ngờ rằng hai việc này có liên quan đến nhau.”

“Sao cô biết có người quấy phá tôi?”

“Em...”

“Cô vẫn theo dõi tôi?” Bản lĩnh của cô lớn thật.

“Không phải!” Tiểu Tuyền nhảy nhồm lên, “Em không theo dõi anh, là bạn em nói cho em biết...”

“Cô mà cũng có bạn à?” Anh cắt ngang.

“Hạ... Dạ... Huân!” Cô tức đến nỗi đầu muốn bốc khói. “Anh cứ phải nói với em những lời đó mới được ư? Em trong mắt anh lại ác độc thế sao? Tại sao em lại không có bạn? Hiểu Khê là bạn của em! Anh cũng là bạn của em!”

Huân yên lặng tựa đệm ghế:

“Tôi nói rồi, cô không còn là bạn tôi nữa.”

Câu nói này.

Đã đẩy Tiểu Tuyền vào địa ngục.

Nước mắt đầm gò má cô...

Cô hối hận rồi, cô đã hối hận từ lâu rồi, nếu biết anh lại phản ứng mạnh như thế với bài viết đó, cô tuyệt đối sẽ không công bố nó ra. Nhưng mà, cho dù cô đã làm sai, chẳng lẽ cả một cơ hội anh cũng không cho cô sao?

Cô khóc đến nỗi toàn thân lạnh run lên:

“Huân, tóm lại phải thế nào đây? Em đã xin lỗi anh hết lần này đến lần khác, dù anh có giận dữ đến mấy cũng phải hết rồi chứ! Phải, em đã làm sai, đều là em không đúng, anh đánh em mắng em đi, tại sao không quan tâm đến em? Em đau lòng muốn chết rồi đây ... hu...”

Dáng vẻ cô khóc như một đứa trẻ.

Nước mắt trên mặt ướt át, mũi vừa đỏ vừa sưng.

Tiếng mưa và sấm đồm đồm ngoài cửa sổ.

Tiếng run rẩy lay lắt của những cành cây như báo hiệu sự sống của chúng đã đến lúc chấm dứt.

Hai tay Huân dần dần co chặt.

Anh không chế toàn bộ sức lực mình để không đến ôm lấy cô.

Anh thấy mình như một con bướm đêm, rõ ràng biết cô là một ngọn lửa nguy hiểm, nhưng vẫn muốn bay đến bên cô, ôm lấy cô, và để cô ôm lấy chính mình.

Nhưng kết cục sẽ là bi thảm.

Anh sẽ đau đến mức chết đi.

Khóc...

Khí lạnh từ gót chân cô luồn lên dần dần.

Đường như cô đã chìm trong nơi băng tuyết lạnh lẽo!

Nước mắt mờ nhòa tầm nhìn, nỗi uất ức và bất lực dâng tràn đè nén cô không nói nổi nên lời.

“Được! Hạ Dạ Huân, anh không tha thứ cho tôi đúng không? Anh không bao giờ quan tâm đến tôi nữa đúng không? Anh rất tuyệt đúng không?”

Cô cố sức quệt nước mũi đang chảy ra, khóc:

“Người ta sợ anh xảy ra chuyện mới đến bảo anh cẩn thận, cứ đợi anh mãi ở bên ngoài... đợi mãi... đợi mãi... đến mưa cũng không dám đi... ướt sũng đến mức cả người mướt mướt... anh cũng không quan tâm... chỉ biết tức giận... tôi ghét anh... ghét anh muốn chết...”

Nước mắt rơi tí tách, cô khóc đến nỗi đầu đau mắt mờ.

“Được... anh không quan tâm đến tôi chứ gì... thế thì tôi cũng mặc kệ anh... không bao giờ quan tâm đến anh nữa... mãi mãi... anh cũng không cần chăm sóc tôi... tôi... tôi cũng không muốn thấy anh nữa!”

Vừa nói, cô vừa lao ra phía cửa như một cơn lốc.

Tốc độ cô vọt ra ngoài nhanh như thế, nên hoàn toàn không để ý đến dáng Huân đột ngột đứng phắt dậy!

Tiếng cửa bình một tiếng sập mạnh lại!
Như một chiếc búa nặng ngàn cân giáng mạnh xuống tim Huân!
Anh đau lòng nhắm chặt mắt.
Cô đi rồi, sau khi nói xong những lời tuyệt tình, cuối cùng cô đã bỏ đi.
Đây là những gì anh cần hay sao?
Nhưng, tại sao trái tim anh lại đau như thể bị người ta khoét đi mất...
Tiếng mưa dần tắt.
Tiếng gió cũng trở nên yếu ớt.
Đêm, vẫn tối đen như mực.
Huân co ro ngồi bên cửa sổ, tứ chi như bị rút mất sức lực cuối cùng, lồng ngực như bị khoét thủng một lỗ to.
Nếu anh đưa tay ra.
Có lẽ đã giữ cô ở lại.
Nếu anh ôm lấy cô khi cô đang khóc.
Có lẽ ít nhất cũng ngăn được nước mắt của cô.
Cô đã đi rồi.
Chẳng còn gì nữa.
Lòng ngực trống rỗng.
Chỉ còn lại một trời lạnh lẽo.
Đầu anh tựa vào khung kính cửa sổ, trong đầu chỉ có những tiếng vọng lặng lẽ...
...
“... Tôi cũng mặc kệ anh... không bao giờ quan tâm đến anh nữa... mãi mãi...”
...
Tĩnh lặng như chết.
Lâu sau.
Rất lâu.
Thoáng nghe văng vẳng đâu đây một tiếng nức nở nho nhỏ không dễ nghe thấy, lặng lẽ lọt vào.
Cơ thể Huân dần dần cứng lại.
Anh nghiêng tai lắng nghe.
Niềm vui sướng điên cuồng thấp đầy trong mắt.
* * *
Trên bậc thềm ướt đẫm.
Một cô gái tóc đỏ đang ôm đầu khóc khe khẽ.
Hình như cô đã khóc cả một đời.
Huân bước đến bên cô.
Ngồi xuống.

Hỏi cô: “Tại sao vẫn chưa đi?”.

Cô ngẩng lên, đôi mắt sưng mọng như hai quả hồ đào, vừa khóc vừa nói:

“Em không nỡ bỏ đi, vừa ra đây là em đã hối hận... em không muốn bỏ mặc anh... em muốn ở bên anh...”

Cô nhào vào lòng anh, ôm choàng lấy.

Nước mắt nóng bỏng lồng ngực Huân.

“Anh không muốn làm bạn em, vậy thì không làm bạn nữa...”

Cô dụi dụi mặt vào áo anh, chùi sạch nước mắt, cố gắng cười với anh:

“... Để em làm người yêu của anh vậy.”

Huân nhìn cô.

Anh hoàn toàn quên mất cách nói chuyện.

Tiểu Tuyền bắt đầu cuống lên.

Cô lắp bắp.

“Em... em nói thật đó, em không biết mình đã thích anh từ lúc nào, em thật sự thích anh, em... em... thật sự...”

Cổ họng Huân khô rát không nói nổi câu nào.

Tiểu Tuyền cuống quá, bèn kéo cổ anh lại...

Hôn lên đó!

Đôi môi cô rất mềm, có vị của nước mắt; môi anh thanh mát, có phần lóng ngóng; cô hôn anh, hôn rất mạnh, nóng bỏng như một ngọn lửa.

Nụ hôn này chỉ kéo dài vài giây.

Cô buông anh ra.

Đôi mắt cô sáng rõ như ánh sao.

Đôi má anh vừa đỏ vừa nóng.

Cô cười trong nước mắt:

“Để em làm người yêu của anh có được không?”

Cô lại hôn anh.

Nụ hôn này rất dịu dàng, hôn lên môi anh như một vệt lông vũ phát qua, đầu lưỡi nhỏ ngọt ngào của cô khê hôn lên mỗi đường nét tuyệt mỹ của đôi môi anh.

Nụ hôn này rất dài, hôn đến khi mưa không còn rơi, hôn đến nỗi ánh sao thẹn thùng nấp vào bóng đêm.

Cô vừa hôn anh, vừa hỏi:

“Là người yêu của anh, được không?”

Gió đêm dịu dàng khê vờn bên anh.

Trong đôi mắt Huân ánh lên gương mặt e ấp của cô.

Anh khê ôm lấy cô.

Mặt đỏ bừng hôn lên đôi môi cô.

Thì ra...

Được cô hôn và được hôn cô, lại ngọt ngào như nhau!

Tiểu Tuyền đổ bệnh.

Đầu óc choáng váng nằm trên giường, trên trán đắp túi chườm lạnh, tay phải không ngừng rút khăn giấy lau nước mũi, đau khổ quá đi mất!

Thế nhưng, nhìn thấy Huân tất bật vội vã chăm lo cho cô, lại cảm thấy hạnh phúc quá chừng!

Một bát cháo cá nóng hôi hổi khói bốc nghi ngút đưa đến.

Huân dìu cô ngồi dậy, bón từng thìa cho cô ăn, ân cần dịu dàng đến nỗi khiến cô cảm thấy rất thỏa mãn.

“Ngon quá, cá rất ngon, cháo rất thơm.”

Tiểu Tuyền dùng hết những lời khen ngợi, cô biết làm món cháo cá rất phiền phức, phải gỡ hết xương cá ra, rồi còn phải điều chỉnh lửa cho vừa nữa.

Cô nắm lấy tay anh:

“Huân, anh đối xử tốt với em quá.”

Huân cẩn thận dùng khăn giấy lau miệng hộ cô:

“Còn muốn ăn gì nữa không?”

“Đợi lát nữa hãy ăn. Em muốn nói chuyện với anh.” Cô nhào vào lòng Huân.

“Nói gì cơ?”

Anh lấy chăn bông quấn lấy cô, để cô yếu ớt dựa vào cho thoải mái hơn.

Ngón tay cô vờn đùa nút áo của anh:

“Ừ, thì là... tại sao anh lại nấu được món cháo ngon như thế?”

Anh nói với vẻ nghiêm túc:

“Từ nhỏ anh đã biết nấu cơm, nếu nấu ngon thì mẹ sẽ khen anh là cậu bé ngoan.” Anh mỉm cười, “Anh rất thích được khen ngợi, thế nên cảm thấy rất hứng thú với việc nấu ăn.”

“Hê hê, thì ra lúc nhỏ Huân rất ngoan ngoan.” Cô tò mò, không hiểu tại sao trưởng thành rồi anh lại trở nên cô độc khó gần như vậy?

“Về sau vào cô nhi viện, không còn ai để tâm chăm sóc, mới làm vài món đơn giản để không bị đói bụng.” Anh cười khổ sở.

“Cô nhi viện?”

Cô bàng hoàng.

Huân trưởng thành trong cô nhi viện ư? Thảo nào xuất thân của anh như một câu đố vậy.

Cô nhìn anh chăm chú:

“Huân, anh nói những điều này, không sợ em tiết lộ ra sao?”

Anh khê khàng nâng cằm cô lên, đôi mắt lấp lánh như pha lê tìm nhìn cô:

“Có không?”

Cô cắn chặt môi:

“Em đã từng bán đứng anh, anh không nghi ngờ em chút nào ư?”

Anh mỉm cười:

“Nếu nghi ngờ em, sao chúng ta có thể ở bên nhau được?” Nếu đã đón nhận cô, hôn cô rồi, thì anh sẽ toàn tâm toàn ý tin tưởng nơi cô.

Ngón tay cô co lại trước ngực anh.

Anh hôn lên trán cô:

“Nếu đã quyết định yêu em, vậy thì sẽ giao trái tim anh cho em. Để nó vui vẻ, hoặc đau khổ, chỉ nằm ở quyết định của em thôi.”

Còn anh, chấp nhận đánh cược chấp nhận chịu thua.

Anh hôn lên trán cô như đại dương ấm áp, cô dang rộng đôi tay ôm chặt lấy anh.

Khoảnh khắc này.

Cô đã biết.

Cô đã yêu người trong vòng tay mình. Cô mãi mãi sẽ không làm tổn thương anh, dù có chết cũng không để bất kỳ ai làm anh đau khổ.

Cô không muốn làm một tiểu ma nữ oai phong nữa, chỉ cần là thiên sứ bảo vệ anh thôi.

Dựa vào lòng anh một lúc lâu, cô mới lẩm bẩm:

“Huân, em cứ tưởng rằng, anh không bao giờ tha thứ cho em nữa. Lúc em nhào ra khỏi nhà anh, cảm thấy chút hy vọng cuối cùng cũng vỡ nát, nhưng lại không nở rời xa anh, đau đến mức tim như bị khoét ra mất ấy.”

Anh dựa cằm lên mái tóc đỏ của cô: “Anh không muốn tha thứ cho em. Em biết khi anh nhìn thấy em ngụy biện, còn lấy mấy tấm hình ra uy hiếp anh, anh cảm thấy rất tổn thương. Em đúng là một tiểu ma nữ ác độc, anh muốn mình mãi mãi không bao giờ nhìn thấy em nữa... Nhưng, khi em nắm lấy tay anh, khi em xin anh tha thứ, khi em nhào đến trước chiếc xe ấy để ôm lấy anh... anh lại thấy, chỉ cần được ở bên em, thì chẳng còn gì là quan trọng nữa.”

Cô bĩu môi:

“Thế mà anh còn lạnh lùng với em.”

Anh cười như trẻ thơ:

“Không thì anh phải làm sao đây. Chẳng lẽ em vừa nói ‘tha thứ cho em’ thì anh nói ngay ‘được’? Thế thì có phải kỳ quặc quá không? Vả lại...” Sắc mặt anh dần dần tái nhợt, “Em nói lúc ở bệnh viện, em muốn bỏ anh, muốn bỏ cuộc, sau đó bỏ đi mà không hề quay đầu lại.”

Cô há hốc mồm:

“Đó... đó là... ai da, không phải em có ý đó, em...”

“Vậy nên, là do em có lỗi với anh.”

Huân rút ra kết luận.

Cô buồn cười quá, hỏi:

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó...” Huân ngẫm nghĩ, “Em bắt buộc phải đối xử thật tốt thật tốt với anh.”

“Tốt bao nhiêu nào?”

“Tốt như anh đối với em.”

“Tốt hơn có được không?”

“Không được.”

“...”

“Không ai có thể tốt như anh đối với em.”

“Cái chữ ‘tốt’ này nói qua nói lại làm em chóng mặt quá, chúng ta đổi từ khác có được không?”

“Đổi từ gì?”

“... Thích?”

“Hoặc là...”

“Em nghe không rõ...” Tiểu Tuyền sát lại gần hơn.

Huân hôn cô.

Nụ hôn, mang theo mùi hương ngọt ngào của món cháo cá, khiến người vâng vất thấy cả một bầu trời đầy sao.

Rất lâu về sau.

Tiểu Tuyền vẫn truy hỏi: “Nếu lúc ấy em chạy mất thật, không quay lại nữa thì sao?”

Huân ôm chặt cô.

Anh không dám nghĩ đến khả năng đó, khi bây giờ anh đang ở thiên đường.

Tiểu Tuyền cười trộm.

Sao cô có thể bỏ cuộc dễ dàng được?

Tuyệt chiêu khổ nhục kế thứ ba của Ngọn lửa tiểu ma nữ – bền chí và nghị lực!

Cho nên muốn làm người thành công, phải ghi nhớ mãi điều này!

Tòa nhà tập đoàn Chanh Tử.

Tiểu Tuyền sáng sớm nay vừa bước chân vào phòng tin tức giải trí, thì đã bị một cú điện thoại triệu tập đến văn phòng của Chung Vô Nhan.

Dưới ánh nắng rực rỡ.

Bộ kỳ bào kiếu Trung Quốc màu sắc âm đậm của Chung Vô Nhan chẳng khác mấy với vẻ mặt của cô ta lúc đó, vừa thấy Tiểu Tuyền bước vào, cô ta bèn quăng mấy số “Tuần san Chanh Tử” gần đây đến, lạnh lùng nói:

“Cô làm tôi thất vọng quá đấy.”

Tiểu Tuyền lúng túng lật giở tạp chí:

“Hi hi, số lượng tiêu thụ của tuần san trong thời gian gần đây vẫn khá mà.”

Chung Vô Nhan lạnh lẽo nhìn cô:

“Đó là thành tích mà cô hài lòng à? Ghi hình trực tiếp tại buổi họp báo, những bài theo dõi về scandal sex, nổi bật nhất là mấy tấm hình nude của một số ngôi sao mới nổi – e rằng đều là bọn họ nhờ cô chụp cả. Nói tôi biết, đây là khả năng của cô hay sao?”

Tiểu Tuyền cúi đầu, nghẹn lời.

Sao chị ta biết những tấm hình nude đó là do các ngôi sao mới nổi nhờ cô chụp? Ghê gớm thật. Những người đó muốn xác lập thể đứng trong giới giải trí, nên mới cố ý mặc những bộ nội y tơ lụa mỏng manh gợi cảm cám dỗ người khác, nhờ cô viết nên những tin tức hot để thu hút người xem. Cô thấy họ cũng khá vất vả nên mới nhận lời họ, cố gắng chụp cho họ thật đẹp.

“Tiểu Tuyền, gần đây cô trở nên yếu lòng quá.”

“Đâu có đâu có, hi hi, trái tim tôi còn cứng hơn cả đá mà.” Cô cười khan.

“Nếu thật sự là thế thì với những tấm hình này, cô hoàn toàn có thể viết nên một bài về một ngôi sao nào đó mới nổi đã không từ thủ đoạn, mời cho được phóng viên chụp cho mình hình sex. Tại sao cô lại dễ dàng tha cho họ?”

“Hi hi!” Bàn tay Tiểu Tuyền rịn mồ hôi, “Tôi không ngờ đến điều đó. Vả lại... vả lại làm căng quá cũng không hay lắm. Tôi không phải là chỉ muốn làm phóng viên trong ngày một ngày hai, lỡ như một ngày nào đó họ phất lên như điều gặp gió rồi, thì đôi bên gặp nhau cũng dễ thở hơn.”

Chung Vô Nhan trầm giọng:

“Tốt, nói hay lắm.”

Tiểu Tuyền thở phào một hơi.

“Thế cái này cô định giải thích ra sao?”

Chung Vô Nhan rút từ trong ngăn bàn ra một phong bì, đặt lên bàn.

Tiểu Tuyền sờ sẫm thứ trong phong bì đó.

Suýt nữa là ngắt đi.

Một tập hình ảnh, toàn bộ đều chụp những cảnh vô và Huân ở bên nhau. Dáng vẻ của Huân trong đời thường, đôi mắt to màu tím violet sáng lên thuần khiết, cười như một cậu bé mới lớn. Trời ơi, nếu những tấm hình này lộ ra ngoài, Huân không thể nào còn được tự do đi lại giữa đường phố nữa.

Chung Vô Nhan nhìn cô:

“Tôi cứ đợi cô mãi, trong tay cô chắc chắn cũng có những tấm hình của Hạ Dạ Huân, tại sao không đăng bài? Chẳng lẽ cũng là sợ sau này không tiện gặp nhau nữa à?”

Tiểu Tuyền thần thờ nhìn những tấm ảnh.

“Tôi đã cho cô tư liệu, cho cô thời gian, cho cô tiền lương, không phải muốn cô đi yêu đương, mà là cần cô khoét cho được những tin tức nóng bỏng. Cô đã phụ niềm tin của tôi quá rồi.”

Tiểu Tuyền tiếp tục dờ dẩn.

Chung Vô Nhan thu những tấm ảnh lại.

“Cô đã bỏ qua cơ hội rồi. Tôi sắp đăng tải những tấm hình này, một bộ mặt khác của Hạ Dạ Huân, thêm vào đó là người tình bí ẩn của cậu ta, “Tuần san Chanh Tử” bảo đảm sẽ được tiêu thụ kỷ lục.”

“Đợi đã!”

Tiểu Tuyền túm lấy tay cô ta!

Chung Vô Nhan cười lạnh:

“Chắc cô không đến nỗi nghĩ là tôi không có phim của mấy tấm ảnh đó chứ!”

“Hi hi, sao thế được?” Tiểu Tuyền cười rạng rỡ, “Có điều, nếu những tấm ảnh đó luôn nằm trong tay chị mà chưa bị đăng lên báo, nhất định là phải có nguyên nhân nào đó.”

Chung Vô Nhan lắng nghe cô nói.

“Chị biết đấy, nếu công bố chúng ra ngoài thì chỉ có thể xôn xao một thời gian, chứ không thể nào kéo dài được.” Tiểu Tuyền cố gắng phân tích, “Chị đã khổ tâm đào tạo bồi dưỡng Tiểu Tuyền phóng viên thiên tài thế hệ mới tôi đây, sẽ bị đẩy vào vòng vây của những phóng viên báo đài khác, không thể tự do hoạt động được nữa, cũng chẳng thể đi moi móc thông tin, như thế sẽ là một tổn thất rất to lớn với ‘Tuần san Chanh Tử’ của chúng ta!”

Chung Vô Nhan cười lạnh một tiếng.

“Cho dù chị không quan tâm gì đến tôi, nhưng một khi thân phận tôi đã bị lộ sạch, Hạ Dạ Huân sao có thể tin tưởng tôi được nữa, những ẩn tình và tin tức về anh ấy cũng không thể nhỏ giọt xuất hiện mãi trong ‘Tuần san Chanh Tử’.” Tiểu Tuyền cười tươi rói, “Cho nên, đừng để một lần vội vã giết chết tương lai, chừa lại một con đường là hay nhất.”

Chung Vô Nhan vỗ tay:

“Tốt, rất tuyệt.”

“Hi hi, cảm ơn đã quá khen.” Tiểu Tuyền toát mồ hôi lạnh.

“Nhưng...” Chung Vô Nhan cúi xuống nhìn cô, “Tôi chỉ là một người lo kiếm tiền, không có chuyện tiền đến tay lại không chịu nhận. Những tấm ảnh đời thường của Hạ Dạ Huân, tôi nhất định sẽ đăng tải lên trang đầu.”

“Tất nhiên! Tất nhiên!” Tiểu Tuyền phụ họa liên hồi, “Những tấm ảnh đời thường của Hạ Dạ Huân tuyệt vời như thế, nếu không công bố thì quả là đáng tiếc, nhất định phải đăng tải! Chỉ có điều...” Khẩu khí của cô đột ngột chuyển hướng, “Không nhất định là phải đăng những tấm ảnh chung của tôi và anh ấy. Bên tôi có một số hình sticker của anh ấy, nhìn càng rõ hơn, đẹp hơn, đăng những tấm đó há chẳng tốt hơn hay sao? Hi hi, mà vẫn có thể bảo vệ tôi nữa.”

Ánh mắt Chung Vô Nhan lóe sáng.

“Sếp ơi, xin hãy cho tôi thêm ba ngày nữa! Tôi sẽ moi được nhiều tin hơn từ Hạ Dạ Huân, bao gồm cả quá trình trưởng thành không ai biết được của anh ấy, thêm những tấm hình sticker đó, bảo đảm không thua kém gì những scandal sex đâu!”

Tiểu Tuyền vung vẩy nắm đấm:

“Đợi tôi ba ngày thôi! Tin tôi đi! Không sai đâu!”

Vết sẹo nhạt màu trên má phải của Chung Vô Nhan như ẩn hiện nụ cười:

“Được, thì ba ngày.”

8. Chương 8

Nguyệt Sa Anh đầu đội vòng hoa, gấu váy xanh lục nhạt khẽ bay trong gió, nụ cười bên khóe môi trong sáng và dịu dàng, như nữ thần mùa xuân trong khu rừng sâu thẳm.

Những ngón tay ngọc ngà của cô khẽ khàng lướt qua đôi môi của Hạ Dạ Huân, dịu dàng như mộng, mang theo tình cảm tràn đầy; cô khẽ dựa vào lòng anh, sóng mắt ngập dâng tình cảm, khẽ nhướn chân lên, e thẹn chờ đợi nụ hôn tràn đầy tình yêu của anh...

Tất cả những ánh đèn, máy quay phim đều hướng về phía anh và cô...

Chờ đợi...

Cánh phóng viên nín thở...

Chờ đợi...

Nụ hôn dâng hiến đầu tiên trước ống kính của Hạ Dạ Huân!

“Cắt...”

Đạo diễn MV Mục Thân khoát tay, gầm lên với Hạ Dạ Huân:

“Cảnh này là cảnh hôn! Đứng được ra đó làm gì? Ôm lấy cô ấy! Hôn cô ấy!”

Quý thật, rõ ràng tâm trạng Hạ Dạ Huân mấy hôm nay xem ra rất tốt, mới đặc biệt sắp xếp cảnh hôn này, cứ tưởng nhân lúc cậu ta thấy vui vẻ có lẽ sẽ đồng ý, không ngờ vẫn chỉ một kết quả.

Hạ Dạ Huân gỡ thoát ra khỏi đôi tay đang ôm lấy anh của Nguyệt Sa Anh:

“Trong kịch bản gốc không có cảnh hôn nhau.”

Nếu mà có thì anh đã không đến. Chưa từng quay những MV có cảnh thân mật hoặc hở hang là nguyên tắc nhất quán của anh.

Mục Thân bắt lực:

“Hạ Dạ Huân, cậu có thể thay đổi một chút được không? Nếu trong MV này có thêm cảnh cậu và Nguyệt Sa Anh hôn nhau, nhất định là sẽ bán đắt như tôm tươi!”

Hạ Dạ Huân trả lời:

“Trước kia không có cũng bán rất tốt!”

Một câu thôi đã khiến Mục Thân ứ ớ.

Quả vậy, tất cả những album của cậu ta đều sạch sẽ trong sáng, nhưng số lượng tiêu thụ lẫn mức độ được hâm mộ đều rất “hot”. Mục Thân thấy rằng Hạ Dạ Huân nổi tiếng chóng mặt và duy trì được lâu như vậy trong ngành giải trí đúng là một kỳ tích, có điều, cũng chỉ có mình cậu ta là kỳ tích thôi.

“Xin ông hãy sửa lại kịch bản quay MV.” Dù gì, Mục Thân cũng là một đạo diễn mà anh tương đối kính trọng, hiếm khi đề nghị quay những MV “phù hợp với nhu cầu của thị trường”.

Mục Thân thở dài.

Thái độ khiêm nhường từ chối của Hạ Dạ Huân thế này đã là hiếm có rồi. Thôi bỏ đi, có kiên trì nữa cũng vô dụng thôi. Ông khoát khoát tay, gọi phó đạo diễn đến để bàn bạc sửa lại kịch bản.

Trong một góc yên tĩnh.

Nguyệt Sa Anh cắn chặt môi bước lại gần Hạ Dạ Huân:

“Tại sao anh lại làm thế?”

Hạ Dạ Huân ngồi trên ghế dài nghỉ ngơi, không nói gì.

“Anh biết rõ lần này là cơ hội rất quan trọng với em mà.” Hôn Hạ Dạ Huân trước ống kính, một scandal tốt biết bao, cô sẽ trở thành tiêu điểm chú ý của toàn thế giới. Nếu có thể nắm bắt được thì sẽ lên như điều gặp gió, nổi tiếng càng thêm nổi tiếng.

“Không liên quan đến tôi.” Giọng anh lạnh băng.

Nguyệt Sa Anh giậm chân:

“Anh biết rõ tâm ý của người ta, sao lại không liên quan đến anh được?” Một mỹ nữ thuần khiết tươi trẻ như cô đây, có bao nhiêu người phải thèm thuồng mơ ước, anh nhất định cũng có hứng thú với cô, chỉ là ngại ngùng không nói ra mà thôi. Về điểm này thì cô rất tự tin.

Hạ Dạ Huân đứng dậy.

Cô ta cứ quần lầy không chịu đi, thế thì anh bỏ đi vậy. Thời gian nghỉ ngơi quý báu, không muốn bị cô ta làm lãng phí chút nào.

Nguyệt Sa Anh túm lấy anh, nũng nịu:

“Huân...”

Chương 8-2

“Tách tách!”

Ánh flash lóe sáng.

Một cô gái tóc đỏ nhảy ra, cười hi hi rất gian tà:

“Tuyệt quá! Thiên vương Hạ Dạ Huân và tân nữ vương Nguyệt Sa Anh có tình ý này!”

Nhìn thấy cô, niềm vui sướng dần dần dâng lên trong đáy mắt Huân.

Nguyệt Sa Anh đỡ ra trước.

Sau đó cô ta ưỡn ngực, cười rất thoải mái:

“Thế thì sao nào? Phản ứng của cô cũng nhanh thật, bao nhiêu phóng viên thế kia cũng chỉ có mình cô chụp được.” Ha, scandal giữa cô và Hạ Dạ Huân lại có thể dậy sóng rồi! Cô gái tóc đỏ này xuất hiện kịp thời quá!

Tiểu Tuyền thu máy ảnh lại:

“Phải thế thôi, hai người chọn địa điểm khuất mắt quá, ngoài tầm quan sát của cánh phóng viên, chỉ có Tiểu Tuyền thiên tài phóng viên của tuần san Quất Tử mới nhanh nhạy nắm bắt được những khoảnh khắc tuyệt vời thế này!”

“Cô chính là Ngọn Lửa Tiểu Ma Nữ Tiểu Tuyền đó sao?” Đã nghe đến cái tên này từ lâu rồi, nghe nói rất có bản lĩnh, trên trời dưới đất chẳng có tin tức nào mà cô ta không moi ra được, thì ra là một cô bé còn măng sữa thế này.

“Đúng thế!” Tiểu Tuyền cười rất đắc ý, hì hì, xem ra danh tiếng của mình cũng to gồm nhỉ, cày ruộng một phần thu hoạch một phần mà.

Huân mỉm cười:

“Sao giờ em mới đến đây?”

“Hi hi!” Tiểu Tuyền cười với anh. “Em có chút chuyện nên trễ mắt. Sao nào, ở đây có xảy ra chuyện gì đáng tiền không?” Cái gọi là “đáng tiền”, tất nhiên là chỉ giá trị của tin tức rồi.

“Không có.”

Huân đưa cho cô một tờ khăn giấy, trán cô đã lấm tấm mồ hôi.

Nguyệt Sa Anh nghi ngờ quan sát hai người:

“Hai người quen nhau?”

Hạ Dạ Huân lạnh lẽo cao ngạo như tử lạnh mà lại có thể vui vẻ tán chuyện với một phóng viên giải trí? Nhất định có gì đó rồi.

Tiểu Tuyền lườm cô ta một cái:

“Làm gì có chuyện phóng viên không quen ngôi sao?”

“Không phải đơn giản như thế.”

Về mặt hai người không chỉ là quen biết đơn thuần, Nguyệt Sa Anh quan sát Tiểu Tuyền từ trên xuống dưới, ngoại trừ mái tóc đỏ nổi bật cực kỳ ra, cô ta chẳng có điểm gì nổi bật nữa.

Tiểu Tuyền rất ghét ánh mắt khinh khỉnh của cô ta, khoát tay bảo: “Này, cô tránh ra một chút có được không? Tôi có chuyện muốn nói với Hạ Dạ Huân”.

Nguyệt Sa Anh tức đến nổi mũi muốn lệch đi:

“Cô bảo tôi đi? Cô là cái thá gì chứ?”

Huân nghe câu này thấy trong lòng rất khó chịu, ánh mắt lạnh lẽo như dao:

“Cô ấy là bạn tôi.”

“Bạn?” Nguyệt Sa Anh kêu the thé: “Tôi thấy là tình nhân ngầm thì có! Hạ Dạ Huân, tiêu chuẩn thẩm mỹ của anh thực sự là quá quái lạ!”.

Tiếng kêu của cô ta thu hút mọi sự chú ý của cánh phóng viên.

Tiểu Tuyền nheo mắt:

“Rốt cuộc cô có đi hay không? Nếu nói bậy nữa thì đừng tránh tôi nhần tâm tàn ác đấy nhé!”

“Rồi sao? Cô làm gì được tôi?”

Nguyệt Sa Anh trừng mắt.

Tiểu Tuyền cười hề hề, nói với vẻ ranh mãnh:

“Cô quên mất những tấm ảnh khi nãy rồi à? Muốn có scandal sex hả, cẩn thận tôi bôi xấu cô bây giờ!”

Nguyệt Sa Anh trợn tròn mắt.

“Hề hề, tân nữ vương muốn nổi danh, cố ý dụ dỗ thiên vương Hạ Dạ Huân đã bị từ chối thì thắm... Thế nào, có đủ chưa nhỉ?”

Ma nữ... cô ta tin rằng Tiểu Tuyền dám làm điều đó...

“Nhân lúc tâm trạng tôi còn đang vui vẻ, thì cô chạy càng xa càng tốt đi.” Tiểu Tuyền cười thỏa mãn. “Nhớ đó, cô không nói bậy thì tôi sẽ làm điều đó thay cô.”

Nguyệt Sa Anh chạy tóe khói.

Tiểu Tuyền ngồi xuống bên cạnh chiếc ghế nghỉ của Huân, mệt mỏi duỗi thẳng chân tay ra:

“Ai da, chạy suốt một ngày, mệt muốn chết đi được.”

Huân mở một bình nước suối mát lạnh đưa cho cô.

Cô uống ừng ực từng ngụm lớn, thở phào một cái rồi ngoẹo đầu, liếc nhìn anh cười.

“Huân, anh có thấy em quá đáng không?”

“Ừ hiếp Nguyệt Sa Anh?” Huân đưa khăn tay ra, cô rất dễ đổ mồ hôi.

“Ừ.”

“Cô ta vốn rất phiền phức, chỉ có em mới đủ khả năng đuổi đi. Vả lại...” Ánh mắt anh sáng rỡ. “Em hoàn toàn không nhần tâm như em tự tuyên bố.”

Tiểu Tuyền lúng túng nuốt ực một ngụm nước miếng:

“Hi hi, phải vậy không?” Cô lại không dám bảo đảm. Nhìn thấy tay Nguyệt Sa Anh túm lấy cánh tay Huân, cô bỗng nổi lên ý nghĩ muốn đánh nhau.

Huân bỗng hỏi:

“Em đang bận gì thế?”

Tiểu Tuyền ngẩn ra một lúc, đảo đảo mắt:

“Hi hi...” Thôi thì đừng nói anh biết là ổn. “Hi hi...”

Huân mỉm cười:

“Không tiện nói thì thôi vậy, anh chỉ muốn biết xem có thể giúp được gì không thôi.”

Tiểu Tuyền cảm động muốn chảy nước mắt, không kìm được nắm lấy tay anh:

“Huân, anh tốt với em quá.”

Huân cũng siết chặt tay cô, áp tay cô vào lòng bàn tay mình.

“Anh có làm gì đâu.”

Tiểu Tuyền cật lực lắc đầu:

“Anh quan tâm em, lo lắng cho em, khiến em thấy rất hạnh phúc!”

Huân nhìn cô chăm chú:

“Trước kia chưa ai quan tâm em à?”

“Khác nhau chứ!” Tiểu Tuyền cười rất đáng yêu. “Được người mình yêu quan tâm, sẽ cảm thấy đặc biệt hạnh phúc mà.”

Lời nói của cô dội thẳng vào lòng ngực anh.

Cảm giác ấm áp bao bọc lấy anh, anh không kìm nén được mà kéo tay Tiểu Tuyền, khẽ hôn lên mu bàn tay cô.

Nụ hôn dịu nhẹ, từ bàn tay ngọt ngào dâng đến trái tim cô.

Hồi lâu sau Tiểu Tuyền mới sực tỉnh, vội vã giằng tay ra, cuống quýt nói:

“Anh điên rồi, ở đây nhiều phóng viên lắm đó!”

Huân cười vẻ tự nhiên:

“Anh thích em thì có phải chuyện gì đáng xấu hổ đâu.” Yêu cô, cho dù cả thế giới này biết thì anh vẫn yêu cô.

Tiểu Tuyền dở cười dở mếu:

“Anh là ngôi sao, là người của công chúng, nếu mọi người mà biết anh có bạn gái thì sẽ ảnh hưởng đến hình tượng đó.”

“Nếu anh rút khỏi làng giải trí...” Huân nhìn cô thật chăm chú. “Em vẫn ở bên anh chứ?”

Cô sưng sờ.

Một lúc sau, nhìn Huân đẹp trai siêu phàm trước mặt mình, cô hỏi:

“Anh có thích hát không?”

Huân ngẫm nghĩ:

“Thích.”

“Thế thì...”

“Nhưng nếu chỉ có thể chọn lựa, anh mong được giữ em lại bên mình.”

Nơi mềm yếu nhất trong trái tim Tiểu Tuyền đã bị chạm đến, ánh mắt cô dịu dàng như nước hồ trong đêm xuân:

“Huân, yên tâm, em không bao giờ để anh phải đối diện với sự lựa chọn như thế.”

Cô sẽ bảo vệ anh.

Không một ai có thể làm tổn hại đến thiên sứ mà Tiểu ma nữ đã thề sẽ bảo vệ!

* * *

Trong quán nước.

Minh Hiểu Khê đặt một túi hồ sơ lên bàn.

Tiểu Tuyền đôi mắt sáng rực nhào đến, mở nó ra, chỉ có vài trang giấy mỏng và một tấm hình, thế nhưng...

Đã đủ lắm rồi!

Cô thoải mái dựa vào ghế, cười với Minh Hiểu Khê:

“Chị em tốt, cảm ơn cậu nhé.”

Minh Hiểu Khê khuấy mấy viên đá trong ly nước cam, liếc nhìn cô vẻ không yên tâm:

“Tóm lại cậu đang muốn làm gì? Sao mà bí ẩn thế, bắt tớ phải nhờ Đồng giúp, lại không chịu nói là chuyện gì, túi hồ sơ chuyển đi chuyển lại cứ như đang làm gián điệp ấy. Này, chắc không phải là đang làm chuyện gì xấu đó chứ?”

Tiểu Tuyền lườm cô một cái:

“Xì! Tiểu Tuyền tớ đây là chính nghĩa nhất, hành hiệp trượng nghĩa, giúp yếu chống mạnh là nguyên tắc làm người của tớ!”

Một ngụm nước cam suýt nữa thì phun ra, Minh Hiểu Khê cười lẫn lộn:

“Đó là cậu hả? Phóng viên Tiểu Tuyền sở trường moi móc chuyện đời tư thiên hạ?”

Tiểu Tuyền phẫn nộ:

“Chuyện đó sao cậu cứ nói mãi thế hử?”

“Tớ thật đáng thương!” Minh Hiểu Khê than thở: “Bị người ta bán đứng n lần, mà nói một câu cũng không được!”

Tiểu Tuyền lay lắc cô:

“Được rồi được rồi, Hiểu Khê là người tốt độ lượng khoan dung nhất thế gian, sẽ không bao giờ nhớ mãi lỗi lầm bé xiu người khác phạm phải.”

Chậm rãi hút vài ngụm nước cam, Minh Hiểu Khê vẫn có phần lo lắng:

“Tư liệu cậu tìm được có làm tổn hại ai không?”

Tiểu Tuyền bắt lực giơ cao tay phải:

“Tớ xin thề, nếu tớ dùng những tư liệu này làm tổn thương người khác, thì để tớ...”

“Mãi mãi mất đi sự tin tưởng.”

Minh Hiểu Khê nhanh chóng tiếp lời.

Tiểu Tuyền chớp chớp mắt:

“Tớ cứ nghĩ cậu sẽ bảo tớ vĩnh viễn mất cậu.”

Minh Hiểu Khê mỉm cười:

“Một ngày là bạn, mãi mãi là bạn.”

Tiểu Tuyền cũng cười.

Trong khoảnh khắc cô nhận ra, thì ra mình là người hạnh phúc nhất thế giới.

“Còn một chuyện nữa.”

Minh Hiểu Khê nghiêm chỉnh nói:

“Lần trước có nhắc đến chuyện người của xã hội đen đeo bám uy hiếp Hạ Dạ Huân, cậu có biết nguyên nhân là gì không?”

Tiểu Tuyền lắc đầu:

“Tớ đã hỏi Huân nhiều lần rồi, nhưng anh ấy cứ bảo không cần lo lắng, chẳng chịu nói gì cả.”

Minh Hiểu Khê gật gù:

“Có lẽ anh ấy thấy nếu nói ra sẽ chỉ khiến cậu phiền muộn, hoàn toàn không giải quyết được vấn đề.”

“Tóm lại là tại sao?” Tiểu Tuyền biết bạn mình không phải vô duyên vô cớ mà nhắc đến chuyện này.

Minh Hiểu Khê nhìn cô:

“Chắc là người của bang Hải Hưng muốn đánh trống giương cờ đây mà, nhưng địa bàn và chuyện làm ăn trước kia đã bị Liệt Viêm Đường cướp mất, họ bèn chuyển mục tiêu vào ngành giải trí lấy được tiền nhanh nhất.”

Tiểu Tuyền nín thở lắng nghe.

“Hạ Dạ Huân là ngôi sao hiện nổi tiếng nhất, được hàng vạn người tung hô, nhưng trước nay luôn giữ gìn hình ảnh trong sáng, chưa từng có cảnh gì hớ hênh gợi dục.” Minh Hiểu Khê ngừng lại rồi thở dài: “Thế là bọn họ nghĩ, nếu có thể bắt Hạ Dạ Huân đóng một bộ phim XXX, chắc chắn sẽ kiếm được khối tiền”.

“Phim XXX?”

Tiểu Tuyền suýt ngất, cho dù trái đất này sẽ diệt vong ngay giây sau đó, thì Huân cũng tuyệt đối không đóng loại phim đó đâu!

Minh Hiểu Khê cười khở:

“Chính là vậy đó.”

“Thế thôi hả?”

“Ừ, tớ nói xong rồi, nhưng việc mà người bang Hải Hưng muốn làm thì vẫn còn đang tiếp tục.”

Tiểu Tuyền không nói nổi lời nào.

Minh Hiểu Khê nhìn bạn mình đang tái mét cả mặt, thở dài:

“Bảo Hạ Dạ Huân cẩn thận một chút nhé.”

* * *

Trong biệt thự của Hạ Dạ Huân.

Trên chiếc bàn dài bày đầy những món ăn đẹp mắt ngon miệng.

Ánh nến khê lay động.

Lãng mạn mà ấm áp.

Một chậu cúc đang kỳ nở rộ, lan tỏa hương thơm thanh thoát nhẹ nhàng.

Huân bưng món ăn cuối cùng ra khỏi nhà bếp – gà rán thơm nồng, màu sắc vàng rộm khiến Tiểu Tuyền chảy cả nước miếng. Anh ngồi xuống phía đầu bàn bên kia, mỉm cười giục:

“Bắt đầu được rồi.”

Huân đã thay bộ đồ mặc ở nhà, mái tóc sạch sẽ thơm mát, đôi mắt màu tím violet có mùi vị trong sáng thanh tân như đóa cúc nhỏ.

Tiểu Tuyền không nhúc nhích, lắc đầu:

“Không.”

Ánh mắt Huân đầy vẻ nghi hoặc, cô ấy không thích những món này ư?

Tiểu Tuyền cong môi:

“Chúng ta ngồi hai đầu bàn, xa quá, không vui!” Không thể ngồi gần bên Huân, món ăn ngon đến mấy cũng mất cả thú vị.

Huân cười: “Vậy phải làm sao?”.

Tiểu Tuyền ngoác miệng ra cười, dời ghế ra gần anh, đẩy hết món ăn ra đó, nển cũng đặt trước mặt hai người. Nhìn Huân ngồi gần ngay bên mình, cô cười tươi như hoa:

“Như thế này là tốt rồi!”

Thế là anh và cô tựa vai ngồi sát bên nhau, ánh nến dịu dàng tụ bóng hai người trên nền nhà, lay động nhập lại thành một.

“Ừ, tay nghề của anh đúng là tuyệt quá!”

Tiểu Tuyền khen mãi không ngớt.

Huân mỉm cười cúi đầu, cảm thấy ấm áp trong lòng. Có câu nói này của cô, anh suốt đời suốt kiếp nấu cho cô ăn cũng vẫn thấy vui sướng.

“Sao anh không nói gì hết vậy?” Tiểu Tuyền nghiêng đầu, cười toe toét với anh.

Huân đặt một miếng thịt gà vàng rộm vào đĩa của cô, nụ cười có phần ngại ngùng:

“Anh thích nghe em nói.”

Tiểu Tuyền trợn mắt:

“Em cũng thích nghe anh nói mà.”

“Nói gì?”

Tiểu Tuyền đặt dao nĩa xuống:

“Thì nói, có người dọa dẫm bắt anh đóng phim XXX.”

Huân chờ ra:

“Em biết hết rồi?”

Tiểu Tuyền gật đầu.

“Em thật giỏi quá.” Huân cười. “Anh cứ tưởng ít ai biết chuyện này.” Trừ anh và Bảo La ra, chắc chẳng còn ai biết được.

“Bọn họ uy hiếp anh thế nào?” Cô ngắt lời.

“Tiểu Tuyền...”

“Anh nói đi!”

Huân vò vò đầu, nói gọn:

“Họ nói, nếu anh không chịu đóng thì sẽ hủy hoại vẻ ngoài của anh, sẽ làm anh tàn tật, hơn nữa dù anh không muốn đóng cũng phải đóng!”

Hơi lạnh từ đỉnh đầu Tiểu Tuyền len lõi toàn thân.

Cô túm chặt lấy anh:

“Rồi anh trả lời thế nào?”

“Anh bảo cút đi.”

Tiểu Tuyền tròn mắt:

“Vậy thôi à?”

Huân mỉm cười:

“Anh không sợ bọn họ.”

Tiểu Tuyền mềm nhũn người. Trời ơi, Huân rốt cuộc là không biết hay là không sợ?

* * *

Mái tóc xoăn xoăn màu vàng, đôi mắt to xanh thẫm như nước biển, một đôi lúm đồng tiền đáng yêu tỏa sáng, chàng trai như thiên sứ đang cười vui vẻ với Huân và Tiểu Tuyền.

Tiểu Tuyền quan sát anh:

“Chính là cậu?”

“Đúng, là tôi.”

Để bảo vệ sự an toàn của Huân, cô đã nhờ Hiếu Khê tìm giúp một vệ sĩ thông minh, thân thủ bất phàm. Hiếu Khê đã nhanh chóng tìm thấy, đồng thời hẹn thời gian, địa điểm để họ gặp mặt nhau trước.

Nhưng mà...

Chính là cậu nhóc này?

Cậu chàng này là nam hay nữ thì khó thể phân biệt nếu chỉ nhìn ngoại hình, hơn nữa nhìn nước da mềm mại của cậu, yếu không chịu được gió thế này, quả thực làm người ta lo lắng quá.

“Tôi là Lan Dịch.” Chàng trai bắt đầu tự giới thiệu.

Tiểu Tuyền vẫn một mực nghi ngờ:

“Hiếu Khê bảo cậu đến phải không? Cậu có biết việc cần làm là gì không?”

Lan Định ngoác miệng ra cười:

“Biết, nhiệm vụ của tôi là bảo vệ Hạ Dạ Huân không bị uy hiếp và tổn hại.”

Tiểu Tuyền nhú mày, không biết sao mà vẫn không yên tâm được:

“Cậu có làm được không?”

Trong lòng Lan Định lầu bầu, chọn vật theo loại, phân người theo nhóm, bạn của cô nàng đáng ghét Minh Hiếu Khê quả nhiên cũng phiền phức chẳng kém. Cậu cố ý cười vẻ rất tự tin:

“Chắc chị biết Quỷ Đường của Liệt Viêm Đường chứ.”

“Ừ.” Quỷ Đường nghe đồn là tài giỏi xuất chúng nhất trong Liệt Viêm Đường.

“Địa vị của tôi và anh ta ngang nhau.”

Ánh mắt Tiểu Tuyền lóe lên:

“Cậu á?”

Lan Định thầm nghiêng răng, bà chị tóc đỏ này dám sỉ nhục cậu. Nhưng mà, vì đại cuộc...

Cậu cười lạnh:

“Cho dù không tin tôi thì cũng nên tin Minh Hiếu Khê chứ, là chị ấy bảo tôi đến.”

Chuyện này...

Tiểu Tuyền ngắc ngứ. Hiếu Khê làm việc gì thường không đến nỗi xảy ra sơ sót lớn, có lẽ cậu chàng Lan Định này không thể đánh giá chỉ qua vẻ bề ngoài.

Lúc này, Huân lên tiếng:

“Tiểu Tuyền, không cần thiết phải tìm người bảo vệ anh đâu, công ty có vệ sĩ chuyên nghiệp mà.”

Tiểu Tuyền thở dài:

“Nhưng mà, anh không thích vệ sĩ theo sát hai tư trên hai tư mà, cơ hội bọn xấu hạ thủ là quá nhiều.”

“Bọn họ có lẽ chỉ dọa dẫm thôi, không cần lo lắng thái quá.”

“Không sợ gì cả, chỉ sợ “lỡ như”...”

Huân cười khổ:

“Chẳng lẽ Lan Định phải theo anh suốt ngày?”

Lan Định cười hì hì thêm vào:

“Tôi cũng ý tứ lắm, nếu không nguy hiểm thì tôi sẽ trốn sang một bên...” Hi hi, vui thật. “Lúc Tiểu Tuyền đến tìm anh thì tôi sẽ biến ngay.” Nếu không sẽ thấy rùng mình vì sến mất.

Tiểu Tuyền trợn mắt:

“Cậu em nhỏ này cũng biết điều quá nhỉ.”

Lan Định cười toe toét không khép miệng:

“Còn phải nói à!” Nói xong, cậu ta mới sực nhận ra, mặt nhăn nhó, gào lớn: “Tôi không phải cậu em nhỏ!”

Lúc ấy, Tiểu Tuyền đã kéo Huân đi xa rồi, vắng vắng nghe thấy giọng nói hờ hững của cô:

“Biết rồi... em gái nhỏ...”

Lan Định cuống quýt nhảy chồm chồm, mặt đỏ bừng hét lên:

“Tôi cũng không phải em gái nhỏ! Tôi bằng tuổi Lưu Băng!”

Cô nàng đáng ghét!
Đúng là đồng bọn của Minh Hiểu Khê!
Phía xa kia.
Tiểu Tuyền phớt lờ Lan Định.
Cô ngấm Huân bên cạnh mình mỉm cười như một đóa cúc nhỏ, mặt cô nhăn nhó méo xệch...
Vệ sĩ nhóc con...
Có vấn đề gì không nhỉ?
“Sao vậy? Tiểu Tuyền.” Huân nhìn cô.
“Không có gì.”
Cô vội vàng cười giả lả

9. Chương 9

Tập đoàn Quất Tử.
Chung Vô Nhan gấp tài liệu lại, nhìn Tiểu Tuyền nét mặt kỳ quặc bước vào:
“Cô rất đúng giờ.”
Phải, còn một khắc nữa là đến giờ tan sở của ngày thứ ba.
Tiểu Tuyền ngồi xuống ghế, hai tay lần mò chiếc túi vải siêu lớn, ánh mắt sáng lấp lánh:
“Sếp à, nếu tôi thỉnh cầu chị đừng công bố những bức ảnh đời thường của Huân ra ngoài, tôi sẽ chuyên tâm làm việc, tôi sẽ tìm ra những tin tức đáng giá khác...”
Chung Vô Nhan khoát tay:
“Dừng.”
Tiểu Tuyền ngậm miệng.
Ánh mắt Chung Vô Nhan lạnh băng:
“Tôi cứ tưởng cô sẽ trở thành một phóng viên kiệt xuất, nên mới cho cô một cơ hội cuối cùng. Nào ngờ cô chỉ muốn lần lừa với tôi.”
Tiểu Tuyền bắt lực vò chặt chiếc túi.
Chung Vô Nhan cười lạnh lùng:
“Làm phóng viên thì phải vô tình vô nghĩa, trong mắt phóng viên không nên có bạn bè, chỉ cần có đủ tin nóng. Cô đã có tình cảm với Hạ Dạ Huân, đó là sự bắt đầu thất bại của cô.”
“Thất bại ư?” Tiểu Tuyền nghiêng đầu nghĩ ngợi: “Tìm thấy người mình yêu là thất bại sao?”
“Cái phụ nữ cần là sự nghiệp.”
Tiểu Tuyền gật đầu:
“Nói rất hay, một người phụ nữ hậu đậu thì sẽ sống rất mất tự tin. Mà một người phụ nữ không có tự tin thì đàn ông cũng sẽ không tán thưởng lâu dài được.”
Chung Vô Nhan cau mày.
Quả nhiên là phụ nữ đang yêu, lúc nào cũng nghĩ đến những từ như “yêu thích”, “tán thưởng” v.v...
Tiểu Tuyền đột ngột nhìn chằm chằm Chung Vô Nhan, nói:

“Sếp à, chị có biết tôi trước nay vẫn luôn thích và tán thưởng chị không?”

Chung Vô Nhan đôi lông mày càng nhíu chặt.

“Lúc chị chín tuổi song thân đã mất, từng lang thang đầu đường xó chợ để mưu sinh, lại có thể kiếm được một số vốn lớn để tiến quân vào lĩnh vực truyền thông. Tuần san Quất Tử chị tạo lập nên vừa bắt đầu đã đi tiên phong, cho dù là những tin tức đời tư đen tối như bản đến đâu, chị cũng can đảm phơi bày nó ra, để mọi người nhìn thấy sự thật xấu xa ghê tởm nấp sau vẻ ngoài đẹp để nổi bật. Một tuần san Quất Tử dừng cảm như thế đã trụ vững, lại có thể phát triển đến quy mô như ngày nay, tôi luôn khâm phục chị có một khả năng xuất chúng như thế!”

Về mặt Chung Vô Nhan lãnh đạm.

“Không cần nịnh nọt, tôi chỉ là một người kiếm tiền, những tấm ảnh đời thường của Hạ Dạ Huân tôi nhất định sẽ đăng tải lên trang đầu tờ báo.”

Tiểu Tuyền cười khổ:

“Không suy xét nữa ư?”

“Phải.”

“Tôi nói gì cũng vô ích?”

“Cô có thể ra ngoài được rồi.”

Chung Vô Nhan mở hồ sơ ra, tựa hồ Tiểu Tuyền không còn tồn tại. Ánh nắng chiếu vào vết sẹo bên má phải của cô ta, dịu vợi và lạnh lẽo.

Tiểu Tuyền liếc nhìn, đột ngột lên tiếng:

“Thực ra, tôi luôn thấy hứng thú với vết sẹo trên gương mặt chị.”

Chung Vô Nhan không ngẩng đầu lên.

“Có thể do bản tính trời sinh của phóng viên lá cải chẳng...” Tiểu Tuyền cười. “Có một hôm tôi gặp một người trên mặt cũng có vết sẹo cực kỳ giống chị, có điều là sâu hơn chị nhiều. Thế là, tôi bỗng có một liên tưởng kỳ diệu.”

Chung Vô Nhan như đang lắng nghe.

Tiểu Tuyền lắc đầu: “Nghe nói, anh ta là người lăn lộn giang hồ, chị lại kinh doanh chính đáng, không thể có liên hệ với nhau được... Nhưng, tôi rất tò mò, nên đã đi tìm tòi khắp nơi... Nào ngờ... Tôi lại...”

Thân người Chung Vô Nhan cứng lại, ánh mắt như dao nhìn cô chằm chằm!

Tiểu Tuyền cười hì hì:

“Tôi lại phát hiện ra, Quỷ Đường của Liệt Viêm Đường và bà chủ Chung của Tập đoàn Quất Tử có mối quan hệ khá là lỏng lẻo...”

Chung Vô Nhan lạnh lùng:

“Chỉ dựa vào mấy câu này mà cô muốn dọa dẫm tôi à?”

Tiểu Tuyền mỉm cười:

“Muốn đăng tin “hot” thì chỉ dựa vào suy đoán là không thể. Có điều, hi hi...”

Cô móc từ trong túi ra mấy tờ giấy in, đặt trước mặt Chung Vô Nhan, cười rất kỳ dị: “Chị xem thử những thứ này đã đủ chưa? Hi hi, chị chắc chắn không nghĩ tôi chỉ có một bản thôi chứ?”

Chung Vô Nhan tiện tay lật thử, lập tức sắc mặt thay đổi:

“Sao cô...”

Tiểu Tuyền cười với vẻ ăn năn:

“Hi hi, tôi là phóng viên thiên tài một tay chày đào tạo ra cơ mà, lên trời xuống đất có gì mà tôi tìm không ra đâu! Ha, ai mà ngờ bà chủ Chung lạnh lùng mạnh mẽ giỏi giang đã... lại còn đã...” Cô lại đưa cho Chung Vô Nhan một tấm hình đã hơi ố vàng. “Một cậu bé đáng yêu biết bao, không biết cha mẹ nó tại sao...”

Một cậu bé trên tấm hình.

Mái tóc đen dựng đứng, khóe môi mím rất chặt.

Chung Vô Nhan thất thanh hỏi:

“Nó đang ở đâu?”

Tiểu Tuyền sững sờ:

“Bà chủ Chung vô tình vô nghĩa cũng biết quan tâm đến một đứa trẻ ư?”

“Tiểu Tuyền!”

Giọng nói Chung Vô Nhan nguy hiểm và nặng nề.

Tiểu Tuyền cười nhẹ nhõm:

“Không biết nếu dùng nó để giật tin “hot” thì, danh tiếng của tôi sẽ càng lấy lòng hơn nhỉ? Cho dù Tập đoàn Quất Tử không cần tin này, thì những báo đài khác cũng sẽ giành nhau đăng tải thôi.”

“Cô muốn thế nào?”

“Làm phóng viên thì cần vô tình vô nghĩa mà, đó chẳng phải quan niệm của chị hay sao? Thế nên, sếp à, đừng nên trách tôi, lật tung đời tư người khác có thể vô tư không kiêng nể gì, thì bí mật của mình đương nhiên cũng có thể lấy ra để làm thú tiêu khiển cho kẻ khác mà thôi.” Tiểu Tuyền cười khà khà.

“Nói điều kiện của cô!”

Đôi mắt Chung Vô Nhan nheo lại.

Tiểu Tuyền vỗ tay: “Ôi đây là chị đang thỉnh cầu tôi đặt điều kiện đấy, hi hi, cái tôi cần cũng rất đơn giản...”

Ánh mắt cô như ngọn lửa chiếu thẳng vào Chung Vô Nhan:

“Bảo vệ Huân! Không để bất kỳ tin tức, bất kỳ bài báo nào tổn thương đến anh ấy! Chỉ cần chị làm được chuyện này, tôi sẽ lấy tính mạng mình ra thề rằng, bí mật của chị tuyệt đối sẽ không bao giờ được hé lộ.”

Chương 9-2

“Thế là tớ đã thành công!”

Tiểu Tuyền trong quán nước lộ thiên trên phố, lắc lắc ly trà sữa trân châu, đắc ý kể lại những chuyện vừa xảy ra với Minh Hiểu Khê.

“Cũng tức là, cậu đang uy hiếp chị ta?” Minh Hiểu Khê dùng thìa nhỏ xúc kem.

“Phải.”

Minh Hiểu Khê cười cười, không nói gì.

“Này, chắc không tính là làm tổn thương chị ta chứ, tớ có nói ra đâu!” Tiểu Tuyền căng thẳng hét lên: “Cậu xem, tóm lại là bí mật gì của chị ta, đến cậu tớ cũng không nói. Nên, không tính là tớ làm hại chị ta, cậu không thể bảo rằng tớ không giữ chữ tín”.

Minh Hiểu Khê trừng mắt:

“Nói nhỏ chút thôi, người khác lại tưởng tớ đang bắt nạt cậu.”

Tiểu Tuyền vội bịt miệng.

“Tớ đã nói gì đâu, tại sao lại căng thẳng thế hử?” Minh Hiểu Khê nghĩ ngợi: “Cậu làm tốt lắm. Nếu có người muốn làm hại người mà cậu quan tâm, thì phải chiến đấu với người đó! Chẳng lẽ cứ để người ta bắt

nạt mình à? Có điều, nếu như Chung Vô Nhan không đồng ý điều kiện cậu đưa ra, cậu thực sự sẽ công bố bí mật của chị ta ra chứ?”

Vấn đề này...

Tiểu Tuyền đảo đảo mắt, cười nói: “Ồi dào, sao tớ lại để tình huống đó xảy ra được? Đánh rần phải đập đầu, một nhất là chí mạng, hơn nữa chuyện chị ta muốn biết lại nằm trong tay tớ, sao lại không thể chịu thua được?”

Minh Hiểu Khê đưa ngón tay cái ra, tán thưởng:

“Tuyệt!”

Tiểu Tuyền cười rất đắc ý:

“Được Minh Hiểu Khê thiên hạ đệ nhất khen ngợi, đúng là vinh hạnh hết chỗ chê!”

Hai cô gái xấu tính cười nghiêng ngả.

Một lúc sau, Tiểu Tuyền cắn trần châu, nói:

“Hiểu Khê, cảm ơn Đồng hộ tớ, chị ấy đã giúp tớ nhiều quá.”

“Ừ.”

Minh Hiểu Khê gật đầu, Đồng là một cô gái bên ngoài thì lạnh lùng, nhưng thực ra trong lòng lại tốt đến không thể tốt hơn với bạn bè.

“Còn nữa, cảm ơn cậu đã giúp tớ tìm vệ sĩ cho Huân.”

“Hôm ấy tớ có việc nên không đến được... Thế nào, Thanh Mộc giỏi đó chứ, không nói nhiều mà thân thủ lại rất tuyệt, làm việc gì cũng nghiêm túc, Đồng nói anh ấy là người khiến mọi người an tâm nhất Liệt Viêm Đường...”

“Đợi đã!” Tiểu Tuyền kinh ngạc mở to mắt. “Cậu nói anh ấy tên gì?”

“Thanh Mộc.” Minh Hiểu Khê giật mình.

Đầu Tiểu Tuyền ùng một tiếng:

“Tiêu rồi, người đến không phải tên đó...”

Minh Hiểu Khê dờ ra.

“Cậu ta nói tên là Lan Dịch.” Tiểu Tuyền chụp mạnh lấy tay Hiểu Khê. “Cậu ta có phải là gián điệp bang Hải Hưng phái đến không?”

“Lan Dịch?” Ánh mắt Minh Hiểu Khê lóe lên ánh sáng ranh mãnh, sau đó là bất lực. “Lại là cậu ta? Thôi yên tâm đi, cậu ta không phải gián điệp, mà là...”

“Là gì?”

“Một đứa ngốc ham chơi.” Lan Dịch suốt ngày dạo tới dạo lui trong Liệt Viêm Đường, rảnh rỗi nên cứ đến làm phiền người khác. Chắc đến tám phần là cậu ta nghe trộm được chuyện này nên mới nghĩ cách thay thế Thanh Mộc.

Tiểu Tuyền lo lắng:

“Một thằng ngốc có bảo vệ nổi Huân không?”

Minh Hiểu Khê xấu hổ quá:

“Xin lỗi nhé, Tiểu Tuyền, là do tớ bất cẩn quá nên mới để Lan Dịch lợi dụng.” Tên Lan Dịch đáng ghét, thấy cậu ta là phải đâm lence mũi mới được! Cô càng nghĩ càng thấy lo, Lan Dịch là tên chuyên gây họa, nhưng đừng có mà... Cô lủi điện thoại ra. “Bây giờ tớ gọi điện cho Lan Dịch!”

Tiểu Tuyền mệt mỏi dựa vào ghế, hoang mang nhìn dòng xe cộ và người bộ hành tấp nập trên đường phố.

Tên gốc ư?

Mà còn lại là một tên gốc ham chơi?

Huân của cô bị một người như thế bảo vệ, có khi nào gặp nguy hiểm không? Đáng sợ hơn cả là, cô cứ ngỡ Lan Định thật sự ghê gớm như cậu ta nói, nên đã buông lỏng sự cảnh giác, để mặc Huân được tự do như thường ngày.

A, Huân...

Trong lúc đang lo lắng...

Một chiếc Benz màu xanh ngọc lao vút qua trước mặt cô.

Cửa xe hơi quay xuống để lộ một kẻ hở, một ánh sáng màu tím violet đang chống cự, Tiểu Tuyền thoáng chốc thấy mắt mình như bị hoa lên, vì cô bỗng cảm thấy Huân đang cố gọi cô! Nhưng rõ ràng không nghe thấy gì, cũng không nhìn thấy Huân đâu cả! Chỉ là một thoáng mà thôi!

Nhưng nỗi bất an cứ mỗi lúc một lớn, cô vô thức ghi nhớ biển số xe...

Số đuôi là 7474...

“Cậu nói gì hả?”

Minh Hiểu Khê hét lên thất thanh vào điện thoại...

“Bắt cóc?”

Tiểu Tuyền nhảy xổ lên như tên lửa, đôi mắt tròn tròn nhìn Minh Hiểu Khê đang bàng hoàng đến nỗi trán rịn mồ hôi.

Bắt cóc?

Huân bị bắt cóc?

Trực giác chết tiệt của cô lúc nào cũng đúng!

Không đúng! Trực giác! Chiếc xe ban nãy! Sắc tím violet thoáng lướt qua!

“Mercedes Benz màu xanh ngọc?” Minh Hiểu Khê chỉ muốn bóp chết tên Lan Định bên kia điện thoại rồi ăn tươi nuốt sống cậu ta!

Trong tích tắc...

Tiểu Tuyền kinh ngạc mồ hôi ướt đẫm, cô kéo cánh tay Minh Hiểu Khê đến chỗ dựng chiếc mô tô!

Minh Hiểu Khê vừa chạy vừa gào lên với chiếc di động:

“Nói tôi biết biển số xe... 7474?”

* * *

Chiếc mô tô gầm lên!

Minh Hiểu Khê vịn tay ga hết cỡ, từng đợt gió thốc tới khiến mắt cô và Tiểu Tuyền đau rát phải nhắm cả lại!

Chiếc mô tô đến con đường người xe nườm nượp, như một con rồng bạo chúa đang nổi giận lao vút đi nhanh như điện chớp!

Minh Hiểu Khê đã từng diễn tập xe bay khiến bọn bạn phải cam tâm chịu thua, trong tiếng gió gào thét lướt qua, tim như bị bóp nghẹt lại! Do cô lơ đãng hồi hợt, khiến Lan Định thừa cơ chen vào, làm cho Hạ Dạ Huân lâm vào cảnh nguy hiểm, khiến cho Tiểu Tuyền thót tim lo lắng!

Thế thì...

Hãy để cô cứu vãn vậy!

Trước mặt là một ngã tư!

Lòng bàn tay Minh Hiểu Khê rịn mồ hôi, phải đuổi theo hướng nào đây!

Tiểu Tuyền cắn chặt môi, nhắm nghiền mắt, hét lên...

“Rẽ trái!”

Chiếc mô tô lướt nhanh như bay!

Tuyệt chiêu siêu cấp của Ngọn Lửa Tiểu Ma Nữ – Trục giác!

Trong thời khắc nghìn cân treo sợi tóc này, tuyệt đối tuyệt đối không thể để xảy ra sai sót!

* * *

Tấm rèm cửa khung cửa sổ lớn chạm đất được kéo kín.

Trong căn nhà ngay giữa ban ngày lại âm u như đêm tối.

Bảy tám gã đàn ông khoanh tay, nhìn chăm chăm Hạ Dạ Huân ngã soài trên đất một cách xảo quyệt.

Một gã đàn ông to con trên mặt có xăm hình bướm bướm tiến đến, cúi xuống nhìn anh:

“Hạ Dạ Huân! Do cậu không biết điều trước, đưa cậu một số tiền lớn như thế để quay phim, thế mà kiêu căng hợm hĩnh quá thể, dám từ chối ta đây! Ngôi sao lớn nhất thì hay hóm lăm hủ, cũng bị ta bắt đến đây thôi? Nói cho cậu biết, bộ phim đó cậu đóng chắc rồi! Không muốn đóng cũng phải đóng!”

Hạ Dạ Huân cố gượng đứng dậy, ánh mắt lạnh băng:

“Mày là đồ *****!”

Tên bướm bướm cười giễu:

“Thế hả? Vậy hôm nay ta đây sẽ cho cậu thấy ***** là thế nào!”

“Phụt!”

Hạ Dạ Huân nhổ một ngụm nước bọt vào mặt hắn!

Tên bướm bướm nổi giận, gầm lên:

“Đưa thuốc lại đây!”

Một chiếc lọ đầy thuốc ngủ được đưa đến tay hắn, hắn dốc ra một lúc mười mấy viên, nhét thẳng vào miệng Hạ Dạ Huân đang liều mạng chống cự, cười vẻ xảo quyệt:

“Chuẩn bị máy quay phim! Hạ Dạ Huân, đợi sau khi cậu mềm nhũn ra rồi, thì tôi muốn quay thế nào thì quay thế đó, xem cậu còn khả năng nào để làm phách với tôi nữa?”

* * *

Trong một căn nhà ẩn khuất ở ngoại ô.

Chiếc Benz màu xanh ngọc có số đuôi 7474 đậu im lìm bên ngoài.

Tiểu Tuyền và Minh Hiểu Khê đưa mắt nhìn nhau.

“Chắc là đây rồi.”

Minh Hiểu Khê cuống cuống lôi di động ra: “Mau báo cảnh sát”.

“Đừng!”

Tiểu Tuyền ngăn bạn mình lại, lên tiếng với vẻ do dự: “Huân là ngôi sao, nếu báo cảnh sát thì mọi việc sẽ vỡ lở ra, rất có khả năng bị xào nấu thành scandal, sẽ tổn hại đến anh ấy”.

Minh Hiểu Khê nhìn cô:

“Cậu quyết định rồi ư?”

Tiểu Tuyền ánh mắt thoáng một tia sáng:

“Chuyện của giới xã hội đen, tốt nhất hãy để xã hội đen giải quyết.”

Minh Hiểu Khê gật đầu.

Vì Tiểu Tuyền, cô sẽ tìm người ấy.

“Còn nữa...” Tiểu Tuyền nhìn chăm chăm Minh Hiểu Khê. “Tớ nghi ngờ bọn họ sẽ cưỡng ép Huân chụp những thứ đại loại như ảnh sex, vậy nên bắt buộc phải xông vào ngay để cứu anh ấy! Có điều... sẽ rất nguy hiểm...”

Minh Hiểu Khê cười chọc cô: “Nếu không có tớ giúp thì cậu có thể cứu Huân ra khỏi đây không?”. Cô đi về phía ngôi nhà đó.

Tiểu Tuyền đuổi theo phía sau:

“Thực sự rất nguy hiểm mà, tớ không mong cậu...”

Một chiếc súng cao su nhỏ.

Minh Hiểu Khê biến hóa ra một chiếc súng cao su nhỏ gọn chắc chắn, bắt đầu cúi xuống nhặt mấy viên đá trên đất:

“Nhanh lên, nhặt nhiều một chút!”

Tiểu Tuyền kinh ngạc:

“Đây là vũ khí của cậu á? Sao mà yếu đuối thế này?”

Minh Hiểu Khê lườm cô một cái:

“Tớ là Minh Hiểu Khê bách chiến bách thắng đó! Nếu không thể giúp cậu cứu Huân ra, tớ sẽ tìm một miếng đậu phụ đập đầu chết ngay trước mặt cậu!”

* * *

Bọn kia bắt đầu cười ranh mãnh xé quần áo của Hạ Dạ Huân ra!

Hạ Dạ Huân cố gắng chống cự, nhưng anh nào phải là đối thủ của bọn đàn ông sống vì đánh nhau này, y phục của anh bị xé thành từng mảnh từng mảnh! Hơn nữa trong người dần có cảm giác bải hoải, tứ chi cũng trở nên mềm nhũn, đầu óc nặng nề buồn ngủ, giống như đang chìm trong một màn sương mù, không còn minh mẫn nữa.

Tầm nhìn của anh cũng bắt đầu nhòe nhạt...

Không được! Chút tỉnh táo còn lại đang gào thét dữ dội, anh không thể ngủ thiếp đi được, nếu mất đi ý thức, nếu để bọn họ được thể làm tới, nếu cứ mặc cho họ muốn làm gì thì làm, cuộc đời anh mãi mãi sẽ ngập trong tủi nhục!

Lúc này, rèm cửa bị kéo ra thành một khe nhỏ.

Viên đá căng ra trên chiếc súng cao su...

“Cốp...”

“Cốp...”

“Cốp...”

Ba viên đá liên tiếp lao vun vút rất dũng mãnh nhằm vào thái dương của ba gã đàn ông!

“Bịch!”

“Bịch!”

“Bịch!”

Ba tên đó lăn ra bất tỉnh!

Mọi thứ diễn ra quá đột ngột!

Những gã đàn ông khác vẫn chưa phản ứng kịp, thì một viên đá khác đã lao đến như tên bắn!

“Bốp!”

Tên thứ tư thoáng chốc lăn đùng ra!

“Tránh ra mau!”

Gã Bướm bướm cuống quýt hét lên, ba tên còn lại vội vã tản mác trốn tránh, ánh mắt gườm gườm giận dữ nhìn về phía những viên đá xé gió bay tới!

Ngoài cửa sổ có hai cô gái.

Một cô tóc đỏ chói mắt, hai tay bưng những viên đá, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía Hạ Dạ Huân y phục đã bị xé rách.

Một cô tay cầm chiếc súng cao su, sức sống tràn trề như một yêu tinh, trên gương mặt tinh nhanh luôn nở nụ cười, nhưng không giấu nổi vẻ thất vọng tiếc nuối khi không kịp làm cả bọn cùng lăn ra bất tỉnh. Cô nhìn thấy gã Bướm bướm, kinh ngạc một phen, rồi gào lớn:

“Ê, Bướm bướm nhỏ, lâu quá không gặp!”

Bướm bướm nhỏ trừng mắt nhìn cô gái đó: “Minh – Hiểu – Khê?”. Lại là cô nàng này! Chẳng lẽ cô ta là khắc tinh trong cuộc đời gã? Cô ta đã từng phá hỏng bao chuyện tốt của gã rồi!

Minh Hiểu Khê héch càm lên, sững sờ:

“Í, ông còn nhớ tôi à! Trí nhớ tốt quá! Nể tình trước kia chúng ta từng quen biết nhau, bây giờ ông có thể đi được rồi đó!”

Bướm bướm nhỏ bùng lên giận dữ:

“Cô mò vào đây tìm chết mà lại còn kiêu căng! Các anh em, diệt nó cho tao!” Tay gã phát lên, bao vây lấy Minh Hiểu Khê từ các hướng khác nhau!

Minh Hiểu Khê thu súng lại, vận động làm nóng tay chân, cười với vẻ ngang tàng:

“Vậy thì tới đây, đừng bảo là bọn cô nương không cho các người cơ hội bỏ chạy đấy nhé!”

“Lên!”

Một trận quyết đấu bắt đầu!

Tiểu Tuyền nhân cơ hội đó lên đến bên Huân sắc mặt nhợt nhạt, vực anh dậy, cảm thấy toàn bộ sức lực của anh đều dựa vào người mình.

“Huân! Huân!”

Cô lay lắc anh.

Huân cảm thấy một trận lắc lư dữ dội, thân người mềm nhũn không có chút sức lực nào, đầu óc mơ màng nặng nề, vào khoảnh khắc đôi mắt dần dần khép lại, anh như nghe thấy có tiếng gọi quen thuộc...

“Huân! Anh sao thế? Em là Tiểu Tuyền đây!”

Tiểu Tuyền...

Huân cố gắng mở to mắt, một mái tóc đỏ như lửa, ánh mắt lo lắng quan tâm, là Tiểu Tuyền của anh, cô đến rồi, anh nhìn cô, cảm giác căng thẳng trong lòng dần dần được thả lỏng...

“Tiểu Tuyền...”

Tiểu Tuyền cuống quýt lay lắc Huân như đang trong cơn mộng du, hỏi liên tục:

“Nói mau, bọn họ làm gì anh rồi? Có chụp hình khỏa thân của anh không? Có bắt ép anh làm chuyện quá đáng không?”

“Không.” Huân vất vả nói.

Tiểu Tuyền căng thẳng quan sát anh, thấy y phục của anh bị xé nát rách tươm, có điều vẫn còn vẹn nguyên trên người, trên da thịt cũng có vết bầm tím vì bị trời giữ, cũng may mà không có vết thương nào nghiêm trọng, xem ra cô và Hiểu Khê vẫn đến kịp lúc.

Giọng của Huân rất yếu ớt:

“Tiểu Tuyền, anh...”

Tiểu Tuyền cười hi hi:

“Quần áo anh rách hết rồi, bị em nhìn thấy rất khó chịu phải không? Không sao, em không biết xấu hổ đâu!”

Đang nói thì, một tấm rèm cửa bay đến phía cô!

Minh Hiểu Khê vừa đâm vào cầm một gã, vừa gào lên với Tiểu Tuyền một cách không-thể-chịu-nổi:

“Đồ háo sắc, mau che cho anh ấy! Nếu không mắt tớ sẽ mọc gai đó!”

Tiểu Tuyền trợn mắt với bạn mình.

Hiểu Khê xấu, sao lại vừa đánh nhau vừa nhìn trộm Huân của cô?

Cô vội vã dùng tấm rèm cửa che lại kín kẽ cho Huân, Huân là của cô, không cho người khác nhìn!

Huân dựa vào trong lòng cô, đôi mắt lại dần dần khép chặt:

“Tiểu Tuyền, anh...”

“Rốt cuộc là anh bị sao hả?” Tiểu Tuyền cuối cùng cũng bắt đầu thấy nghi ngờ.

“Anh...” Huân lên tiếng đứt quãng, phút giây này vì có cô bên cạnh nên mới thấy ấm áp và an toàn. “Anh... bị ép uống thuốc ngủ... có lẽ phải ngủ một lúc...”

“Thuốc ngủ?” Ánh mắt Tiểu Tuyền đầy dấu chấm hỏi.

“Ừ...”

Huân như đã thiếp đi.

Tiểu Tuyền ngẫm nghĩ một lúc rồi lại căng thẳng hỏi tiếp:

“Trời ơi! Bọn họ bắt anh uống bao nhiêu viên? Anh có thấy khó chịu không? Có cần đi bệnh viện không?”

Không ai đáp lại.

Huân đã thiếp đi rất yên lành trong vòng tay cô như chàng hoàng tử ngủ say, hơi thở đều đặn và bình ổn.

“Huân!”

Tiểu Tuyền ôm lấy anh, tay chân bắt đầu lóng ngóng. Trời ơi, bây giờ phải làm sao đây? Bọn khốn vô liêm sỉ! Đồ đê tiện! Tại sao lại bắt ép Huân uống thuốc ngủ, lỡ như quá liều, hại Huân xảy ra chuyện thì phải làm sao?

Bên kia, Minh Hiểu Khê đã kết thúc trận chiến.

Cô vỗ vỗ hai tay, đắc ý nhìn lướt qua một đám gục ngã nằm la liệt trên đất. Bướm bướm nhỏ đã bị cô đánh đập thê thảm nhất, trên trán sưng lên một hàng u thật là đẹp mắt, có vẻ như đám bị đá bắn là bị thương nhẹ nhất. Ha ha, không thể trách cô mà, cô đã cho họ cơ hội rồi, ai bảo bọn họ không biết tự lượng sức mình không biết trân trọng cơ hội hiếm có làm chi?

Cô đang đắc ý thì...

Cửa ngôi nhà ầm một tiếng bị đập mở tung ra!

Một chàng trai tuyệt mỹ tóc đen áo đen bước vào, phía sau có một người áo đen theo sát gót, còn có Lan Địch về mặt lúng túng thăm thương.

Người của Liệt Viêm Đường đã đến!

Minh Hiểu Khê chớp chớp mắt. Tại sao lại giống trong phim thế, người đến cứu giúp lúc nào cũng xuất hiện sau khi anh hùng đã kết thúc trận chiến? Ủ, có lẽ vì để cho anh hùng một cơ hội biểu hiện chẳng.

Mục Lưu Băng đứng trước mặt cô, đôi mắt đong đầy buồn thương.

“Có bị thương không?”

Anh nhìn cô, như muốn ghi nhớ vào tận tâm khảm.

Minh Hiểu Khê quay đầu đi, cô không dám nhìn anh, ánh mắt anh luôn khiến trái tim cô tan vỡ. Nhìn về phía Tiểu Tuyền ở bên kia đang ôm Hạ Dạ Huân căng thẳng không yên, cô cười nói:

“Sao em lại bị thương được? Em là bách chiến...”

Không nói nổi nữa.

Thế nào gọi là Minh Hiểu Khê bách chiến bách thắng, trước mặt Mục Lưu Băng là chuyện nực cười nhất thiên hạ. Đối với anh, cô chỉ là một cô gái ngốc nghếch, tay chân lóng ngóng, đầu óc vùi vào đất cát mà thôi.

Tiểu Tuyền căng thẳng ôm lấy Huân, nói với Mục Lưu Băng với vẻ cảm kích:

“Học trưởng Mục, cảm ơn anh đã đến!”

Mục Lưu Băng vẫn nhìn Minh Hiểu Khê chăm chú, trong thế giới của anh chưa từng có người thứ hai. Tiểu Tuyền đã quá quen với phản ứng này của Mục Lưu Băng rồi, cô nở nụ cười với Minh Hiểu Khê, nói:

“Hiểu Khê, tớ phải đi trước đây, những chuyện còn lại giao cho cậu đó.”

“Được.”

Minh Hiểu Khê trả lời.

“Đợi đã!”

Lan Địch chặn trước mặt Tiểu Tuyền và Huân, đôi mắt to xanh thăm lấp lánh.

Tiểu Tuyền và Minh Hiểu Khê đều trừng mắt nhìn cậu ta với vẻ bất mãn!

Đây chính là người đã khiến mọi chuyện phiền phức xảy ra!

Lan Địch bĩu môi:

“Được thôi! Hai người không cần trừng mắt với tôi kinh khủng như thế! Tôi biết, họa tôi gây ra phải bị trả giá mà!”

Lời nói chưa dứt...

Bình một tiếng.

Cậu đắm một phát lên sống mũi chính mình, hai dòng máu tươi từ từ rỉ ra...

Lan Địch liếc nhìn Minh Hiểu Khê vẻ cam chịu:

“Cậu trước giờ vẫn thích đắm vào mũi tôi mà, lần này vui rồi chứ.”

Minh Hiểu Khê và Tiểu Tuyền cùng lúc quay đi.

Một tên nhóc ấu trĩ!

Chịu không nổi!

* * *

Hoàng hôn lãng mạn chiếu tỏa vào phòng bệnh từ kính cửa sổ của bệnh viện.

Tiểu Tuyền ngồi bên giường, cúi đầu ngắm Huân đang say ngủ, không biết anh đã bị ép uống bao nhiêu viên thuốc ngủ, nên cô đành phải đưa anh vào bệnh viện. Cũng may sau khi được kiểm tra và xử lý kịp thời, bác sĩ đã bảo với cô, không có gì nghiêm trọng cả, chỉ cần anh tỉnh dậy là ổn.

Lúc này anh đang lặng lẽ nằm trên giường bệnh.

Giống như hoàng tử say ngủ trong truyện cổ tích.

Rèm mi cong dài, gương mặt trắng bệch, đôi môi tái nhợt, thế nhưng cho dù đang chìm sâu trong giấc ngủ, tay của anh vẫn yếu ớt nắm lấy tay cô, dường như đó là chút níu giữ cuối cùng trong ý thức của anh.

Tiểu Tuyền ngắm nhìn anh thật lâu.

Cô khe khẽ xiết chặt tay anh, trong lòng bỗng trỗi dậy một cảm giác thương xót và dịu dàng chưa từng có, cô bỗng thấy mình không còn giống mình nữa – con người trời không sợ, đất không sợ, mưa kể ranh ma. Tại sao giờ đây chỉ cần lặng lẽ ngồi bên anh là đã cảm thấy hạnh phúc lắm rồi?

“Huân... Huân...”

Cô phũ người xuống, khẽ sát tai anh khe khẽ gọi. Cô cũng không rõ tại sao lại muốn gọi anh như thế, dù gì anh cũng có nghe thấy đâu, dù gì cử chỉ sến quá mức này của cô anh cũng sẽ không hay biết.

“...”

Huân nằm trên giường bệnh lại như nghe thấy! Cơ thể anh động đậy với vẻ bất an, như muốn vật lộn để tỉnh dậy, tay anh xiết chặt tay cô, đôi mắt cố sức mấp máy để mở ra, thế nhưng chút tác dụng còn lại của thuốc ngủ khiến những cố gắng của anh trở nên vô cùng vất vả.

“Huân, anh tỉnh chưa?”

Tiểu Tuyền hứng chí hét lên. Bác sĩ nói chỉ cần anh tỉnh dậy là ổn, vậy chắc anh đã không sao rồi?

“Tiểu Tuyền...”

Huân vật vờ gọi...

“Là em đây, em đang ở bên anh nè!” Cô đáp lại liền mấy tiếng, nụ cười chợt trở nên xấu hổ. Ai da, giống như cảnh trong phim ấy, đúng là lãng mạn quá.

“Tiểu Tuyền...”

Anh mơ hồ gọi, không thể tỉnh dậy, giống như đang lang thang trong giấc mộng.

Tiểu Tuyền chớp chớp mắt, tinh nghịch cười:

“Này, anh cứ gọi Tiểu Tuyền mãi, Tiểu Tuyền tốt cuộc là ai vậy?”

“Tiểu Tuyền...”

Huân vật vờ trong ranh giới giữa tỉnh và mê, khóe môi lại có nét cười, nụ cười như phát ra từ đáy lòng.

“Tiểu Tuyền hư...”

Mặt Tiểu Tuyền bỗng chốc dài ra! Hừ, gì chứ!

“Nhưng...” Giọng Huân đứt quãng mơ hồ, “... Tôi lại thích cô ấy...”

Tiểu Tuyền chờ người.

“... Tôi thích cô ấy... cho dù cuối cùng cô ấy... sẽ đẩy tôi xuống địa ngục... chỉ cần cô ở bên cạnh tôi... thì đã thấy rất vui sướng... rất hạnh phúc...”

Cô chờ đợi nhìn anh, trái tim vừa nóng rát vừa cháy bỏng, một hồi lâu sau, cô mới khe khẽ hỏi:

“Anh thích điều gì ở cô ấy?”

“... Thích... chỉ là thích cô ấy... rất thích... chỉ cần nhìn thấy cô... đã hạnh phúc...” Anh nửa tỉnh nửa mê lắm lắm.

Lòng ngực Tiểu Tuyền dịu dàng ấm áp.

Cô cúi người xuống, khẽ khàng ôm lấy anh.

“Nói cho anh biết một bí mật.” Cô dịu dàng hôn lên vành tai anh, khe khẽ nói: “Em cũng rất thích anh”.

Thế là, vào một buổi hoàng hôn ánh chiều tà đẹp như tranh vẽ.

Tiểu Tuyền đã quyết định, cô phải càng yêu thương người con trai này hơn nữa, cô phải bảo vệ anh, cô muốn mình và anh sống bên nhau thật hạnh phúc.

10. Chương 10

Cuối cùng Huân cũng thoát khỏi giấc ngủ ma mị đó, khi đôi mắt màu tím violet chậm chậm mở ra, thì đã là buổi tối rồi. Anh nhìn lên trần nhà bệnh viện trắng toát một màu, đờ đẫn một lúc, đầu óc vẫn nặng nề mơ màng, có một số cảnh tượng vụt lướt qua, như những người đó đang xé rách quần áo anh, như Tiểu Tuyền đã chạy đến cạnh...

Anh mở bừng mắt ra, bật dậy khỏi giường, suýt chút nữa đã va vào Tiểu Tuyền đang thò đầu ra!

“Tỉnh rồi à.”

Tiểu Tuyền tránh ra rất nhanh, thấy anh không sao cả thì thấy yên tâm hẳn, cười ranh mãnh ngồi khoanh chân trên giường, đôi mắt lóe lên ánh tinh nghịch.

Huân cuống quýt hỏi cô:

“Hôm qua em có bị thương không?”

Tiểu Tuyền vờ làm vẻ uất ức:

“Anh nghĩ thế nào?”

Đáy mắt Huân cháy lên tia căm hận và phẫn nộ, anh run rẩy sờ sờ gò má cô, sau đó mím môi bước xuống giường, toàn thân toát ra bầu không khí lạnh lẽo, bước về phía cửa phòng.

“Anh làm gì thế?” Cô vội vã kéo anh lại.

“Anh sẽ bắt bọn chúng trả giá cho hành động đó!” Giọng anh lạnh lẽo, phẫn nộ khiến bàn tay cũng lạnh như băng.

“Yên tâm đi nào, họ giờ đã rất thảm rồi!” Tiểu Tuyền hừ lạnh một tiếng. “Lại còn dám bắt nạt bạn trai của em, cũng không nghĩ xem Ngọn Lửa Tiểu Ma Nữ em là nhân vật nào, bây giờ chắc chắn bọn chúng đã hối hận chết đi được ấy! Ha ha, em chỉ lừa anh thôi, sao em lại bị thương được, em là tiểu ma nữ lên trời xuống biển chỗ nào cũng xông vào được cơ mà!”

“Em không sao thật chứ?”

Huân vẫn không yên tâm, quan sát kỹ lưỡng cô một lúc, thấy trên người cô không có vết thương nào mới dần dần thở phào nhẹ nhõm.

“Không sao mà! Có điều bọn chúng xấu xa quá, dám cho anh uống bao nhiêu là thuốc ngủ, làm em hết hồn!” Tiểu Tuyền thương tiếc nói, bỗng nhiên lại cười vẻ tinh ranh, liếc nhìn anh. “Huân, nếu bọn chúng không cho anh uống thuốc ngủ, mà là... là loại thuốc khiến anh không khống chế được bản thân, anh sẽ thế nào?”

Huân dờ ra.

Sắc mặt anh tái xanh, nghĩ đến khả năng đáng sợ đó, hoặc chỉ cần uống thuốc ngủ, trong mê loạn bị chụp quay những cảnh kinh khủng...

Cô tò mò chỉ chỉ vào ngực anh, hỏi:

“Nói xem, nếu anh bị bọn đó bắt uống thì sẽ ra sao?”

Anh trầm mặc một lúc rồi đáp:

“Anh sẽ chết!”

Tiểu Tuyền kinh hãi đến độ tóc tai dựng đứng:

“Làm ơn đi! Anh có nhầm không vậy? Chết á? Anh là người cổ thời nào thế hả? Làm gì có người đàn ông nào lại chết vì những chuyện này?”

Ánh mắt Huân rất yên bình:

“Nếu cơ thể anh nhơ bẩn rồi, thì sẽ không xứng với em nữa. Như thế thà anh chết đi còn hơn.”

Cô ngã vật ra giường, mệt mỏi bảo:

“Thôi bỏ đi... anh không cần nói gì với em nữa... em tức muốn chết đây này...”

Huân chồm đến, đôi mắt đáng yêu như một đóa cúc nhỏ:

“Thế nên...”

Tiểu Tuyền bất lực nhìn anh, không dám tin rằng trên thế giới này lại có một chàng trai “tiết liệt” như thế.

“Em phải bảo vệ anh, là thiên sứ của anh, đừng để anh có cơ hội đánh mất em.” Anh khẽ khàng ôm lấy cô. “Anh sẽ là một người hạnh phúc nhất trên đời.”

Cô thở dài ôm lấy anh.

Vì anh, cô sẽ hóa thân thành ác ma, cũng có thể hóa thành thiên sứ. Chỉ cần anh hạnh phúc.

Tất nhiên...

Anh bắt buộc chỉ sống hạnh phúc bên cô thôi!

Hì hì, điểm này rất quan trọng mà!

* * *

Ngày tháng trôi đi ngọt ngào như mật.

Tiểu Tuyền thấy mình sinh ra đã là bạn gái của Huân!

Bởi vì, cô và Huân quả thực quá – hợp nhau!

Quả thực là công việc – niềm vui đôi bên không trở ngại gì.

Phóng viên giải trí vốn phải bám theo sát gót các ngôi sao, cô có thể đường đường chính chính xuất hiện với Huân trong cùng một nơi; có mối quan hệ đặc biệt với Huân, có được những tin tức độc quyền hoặc ẩn tình từ phía Huân là dễ dàng như trở bàn tay, hì hì, tất nhiên là phải được Huân đồng ý.

Hơn nữa, dưới sự kiên trì khuyên nhủ của cô, Huân dần dần không còn bài xích phóng viên nữa, lúc trả lời những câu hỏi vô hại, thái độ cũng dịu dàng hơn nhiều. Những thay đổi này khiến mật độ anh xuất hiện trong các bài báo dày đặc hơn và những nhận xét tốt cũng cao hơn nhiều, thế nên được hâm mộ yêu mến cũng cuồng nhiệt hơn hẳn.

Tiểu Tuyền cũng đã quen với hình tượng khác hẳn nhau trước và sau khi xuất hiện trước công chúng của Huân.

Hạ Dạ Huân lạnh lẽo với đôi mắt u tối là thần tượng của mọi người; Huân với đôi mắt to màu tím violet, nụ cười trong sáng thân thiện là bạn trai thân mật của cô. A, cô yêu quá cái cảm giác này! Huân, Huân đáng yêu, chỉ là Huân của mình cô thôi.

Tiểu Tuyền thoải mái co người vào trong salon ngoài phòng khách xem ti vi.

Tiếng nói Huân từ nhà bếp vang ra: “Em có đói không, có cần ăn chút gì trước không?”.

Cô cảm điều khiển ti vi chuyển kênh, gào lại:

“Không đói! Anh có mệt không? Em nấu cơm cho anh nghỉ ngơi nhé.”

Một câu nói đã khiến Huân cảm thấy rất ngọt ngào, bàn tay thái rau cũng dịu dàng hơn: “Anh không mệt. Anh thích nấu cơm”.

Bên này...

Miệng Tiểu Tuyền cười ngoác tận mang tai, hê hê, anh thực rất dễ dụ mà, chỉ cần một câu đơn giản thôi cũng khiến hai người hạnh phúc lắm rồi. (Vì thực ra cô là người lười biếng siêu cấp mà...)

Từng cảnh trong ti vi lướt nhanh.

Tiểu Tuyền vừa xem vừa lắc đầu, gần đây trong giới giải trí chẳng có tin nào thực sự chấn động cả, nói đi nói lại cũng không ngoài những chuyện như ngôi sao nào đã từng phẫu thuật thẩm mỹ, người mới nào đang gây scandal, bộ phim nào sẽ lãng xê cho ai, chẳng có tin nào “hot” cả.

Haizzz, xem ra Tiểu Tuyền nếu không chuyên tâm làm việc, thì giới nhiều chuyện cũng sẽ cô đơn lắm lắm!

Cười trộm, cô lại đổi sang tiết mục Tin sốt giải trí của Tập đoàn Bạo chế tác.

Tập đoàn Bạo và Tập đoàn Quất Tử luôn tranh đua kịch liệt, giành nhau các kênh truyền hình, hai bên giành mục tin tức đến vỡ đầu chảy máu. Tập đoàn Bạo dựa vào tác phong “độc ác vô tình”, “không có lửa vẫn có khói” để chiếm giữ ngôi vị đầu bảng trong thế giới truyền thông.

MC Tiểu Mỹ của Tin sốt giải trí, gương mặt vô cùng thần bí và hưng phấn, khiến Tiểu Tuyền cũng cảm thấy hứng thú.

Một vài bức ảnh cũ.

Một vài đoạn phim cũ.

Tiểu Tuyền cứng người ngồi thẳng dậy.

Trước ống kính, vẻ mặt Tiểu Mỹ ác độc và châm biếm, cô ta cầm một vài tờ báo cũ chỉ chỉ trỏ trỏ...

Tiểu Tuyền nín thở.

Cô giật mình liếc vào nhà bếp, nghe thấy Huân trong đó đang khe khẽ hát với vẻ vui sướng.

Cô liền tắt phụt ti vi.

Ngồi chờ đợi ở đó.

Huân không nghe thấy động tĩnh gì ngoài phòng khách nên cao giọng hỏi:

“Tiểu Tuyền, sao không xem nữa? Tiết mục chán quá hả?”

Tiểu Tuyền túm mái tóc đỏ của mình, cắn môi thật chặt. Làm sao đây? Mọi việc xảy ra quá đột ngột, cô nhất thời cảm thấy đầu óc mình mơ hồ quá.

Vào lúc ấy...

Điện thoại phòng khách réo lên điên cuồng!

Di động của Huân réo lên điên cuồng!

Tiếng chuông điện thoại đột ngột khiến không gian yên tĩnh thoát nhiên trở nên rối loạn và bất an!

Tiểu Tuyền bỗng nhanh nhẹn hẳn, chồm đến rút đầu dây cắm điện thoại ra, tắt di động của anh đi. Cô chỉ nghĩ bằng đầu ngón chân thôi cũng biết rằng, nội dung những cú điện thoại đó là gì.

Huân thối mác lau tay rồi bước ra khỏi nhà bếp:

“Tiểu Tuyền, có gì xảy ra hả?”

Cô ấy thật sự kỳ quặc quá.

Tiểu Tuyền đứng giữa phòng khách.

Cô liếc nhìn Huân, cuối cùng hạ quyết tâm. Việc này không thể che giấu được, thế thì, hãy để cô và anh cùng đối mặt với nó vậy!

Cô mở miệng: “Huân, anh có nghe nói Tập đoàn Dương Thị chưa?”

Sắc mặt Huân lập tức trắng bệch.

Một bí mật lớn kinh thiên động địa!

Tuần san Báo độc quyền hé lộ xuất thân hoang đường của siêu sao Hạ Dạ Huân.

Có sự thực chứng minh rằng, Hạ Dạ Huân chính là “đứa con rơi” Dương Dạ Huân đã trở thành tiêu điểm trong vụ scandal sex giữa chủ tịch Tập đoàn Dương Thị – Dương Tĩnh Sâm – và người tình của ông ta làm chấn động một thời của mười năm trước kia. Năm ấy, Dương Tĩnh Sâm vốn trước nay hành động nghiêm túc, tác phong bảo thủ đã bộc lộ bên ngoài rằng mình có một tổ ấm riêng, thoáng chốc trở nên nóng bỏng. Hơn nữa, cô người tình Hạ Oanh của ông ta là gái quán bar, lại còn sinh cho ông ta một đứa con trai. Trong nước tập đoàn này vốn lớn mạnh, Dương Tĩnh Sâm và vợ ông ta kết hôn đã lâu mà chỉ có một đứa con gái, vấn đề về người kế thừa tương lai của Tập đoàn Dương Thị bỗng trở nên thú vị hẳn.

Năm xưa phóng viên mọi báo đài đều vào cuộc, thăm dò đời tư, quá khứ của cô tình nhân Hạ Oanh rõ như lòng bàn tay. Trong quá trình moi móc, cánh phóng viên bỗng phát hiện ra Hạ Oanh còn có một người bạn trai ngấm ngầm qua lại đã lâu, tên là Thạch Hải, còn Huân có phải là huyết thống của Dương Tĩnh Sâm hay không, hay là mưu kế Hạ Oanh bày ra để thâm tóm tài sản của Dương Tĩnh Sâm, chân tướng lập tức trở nên mơ hồ không rõ ràng.

Cuối cùng, mọi điều tiếng đều thống nhất lại là: Hạ Oanh là một người phụ nữ trăng tráo, vì muốn đạt được phú quý danh vọng đã không tiếc đổ vỡ ố người khác ăn lên đầu Dương Tĩnh Sâm, còn ông ta chỉ là một người đàn ông yếu lòng hồ đồ.

Hạ Oanh trở thành tiêu điểm bị mọi người nhiee móc sỉ vả, không bao lâu sau đã cắt cổ tay tự vẫn. Huân bị đưa vào cô nhi viện, sau bao năm vật đổi sao dời, đã biến mất hẳn trong tầm nhìn của mọi người. Chưa một ai liên tưởng siêu sao Hạ Dạ Huân nổi tiếng và cậu bé trong scandal năm xưa là một.

“Hạ Dạ Huân!”

“Hạ Dạ Huân!”

Khoảnh đậu xe rộng rãi đã bị cánh phóng viên chen chúc đến nước chảy cũng không lọt, có người còn nhảy lên nóc xe của chiếc kế bên, có người còn cam tâm bị chèn ép đến nghẹt thở cũng quyết vượt lên hàng đầu; ánh đèn flash như ánh chớp trong đêm mưa bão, nhá sáng liên tục khiến người ta lóa mắt; máy quay phim chỉ cách gương mặt Hạ Dạ Huân non nửa tấc, micro liên tục hướng về phía anh.

Phóng viên của tuần san Báo gào lên:

“Hạ Dạ Huân, anh có phải là con riêng của Dương Tĩnh Sâm không?”

Hạ Dạ Huân xô anh ta ra, đánh mặt lại đi về phía chiếc BMW của mình.

Đám phóng viên chen chúc dày đặc trước mặt anh, bắt đầu chiến đấu với các vệ sĩ, gào hỏi:

“Hạ Dạ Huân! Anh có yêu cầu xét nghiệm ADN với Dương Tĩnh Sâm không?”

“Anh có muốn kiện Dương Tĩnh Sâm ác ý bỏ rơi anh?”

“Nghe nói Dương Tĩnh Sâm phủ nhận mối quan hệ với anh, anh nghĩ thế nào?”

“Anh có yêu cầu được thừa kế sản nghiệp của Tập đoàn Dương Thị không?”

“Anh có định đưa Dương Tĩnh Sâm ra tòa?”

...

Lửa giận trong mắt Hạ Dạ Huân bùng cháy. Anh cố gắng co chặt nắm đấm, kiềm chế để không phải đánh người!

Các vệ sĩ vệt ra một con đường trong đám phóng viên để bảo vệ anh đến chiếc BMW an toàn.

Nhìn thấy Hạ Dạ Huân sắp sửa bỏ đi, vòng vây công kích lại vô hiệu thêm lần nữa, một phóng viên mới vào nghề trong lúc cấp bách đã nói thẳng tuột:

“Này, Hạ Dạ Huân, mẹ của anh vì tham phú quý mà không từ thủ đoạn, cứ khẳng khẳng bảo anh là con trai của Dương Tinh Sâm, anh có cảm thấy nhục nhã vì đã có một người mẹ như vậy không?”

Câu vừa thốt ra.

Không gian bỗng tĩnh lặng một cách kỳ quái.

Hạ Dạ Huân như bị đông cứng.

Đám phóng viên không dám thở mạnh, mỗi đôi tay đều khư khư giữ chặt micro, máy ảnh, máy quay phim, bút ghi âm...

Hạ Dạ Huân chậm rãi quay người lại, đôi mắt đen âm u tựa như không thể nhìn thấy đáy:

“Chết đi!” Tiếng gầm của anh như con sư tử bị chọc giận, không thiết nghĩ nhiều, anh vung tay ném món đồ trong bàn tay mình về phía người đó!

“Ai da!”

Người ấy ôm lấy đầu, một dòng máu tươi rỉ ra từ kẽ tay anh ta.

“Tang!”

Một chùm chìa khóa vấy máu rơi xuống mặt đất lạnh lẽo.

Cánh phóng viên bùng nổ.

Hạ Dạ Huân siêu thần tượng đã công khai ẩu đả với phóng viên?

* * *

Ngoài cửa sổ sắc đêm đã đậm màu.

Huân dựa vào khung cửa sổ, nhìn về phía cửa nhà.

Vì đã xảy ra sự cố đánh trọng thương phóng viên, nên công ty Mỹ Hoàng bảo anh về nhà để tránh sóng gió tiếp tục bùng phát.

Anh đã về nhà từ rất sớm rồi.

Cô lại chưa về.

Huân nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt màu tím nặng nề trĩu buồn.

Anh biết cô đang bận, sẽ không về sớm như thế, nhưng bây giờ anh rất muốn gặp cô, muốn ôm lấy cô, không, anh muốn cô ôm anh, muốn cô an ủi anh.

Anh muốn gặp cô.

Trái tim anh dần rối loạn trong sự mong chờ ấy.

Tiểu Tuyền, cô ấy đang ở đâu?

Cô có biết rằng anh đang đợi cô không?

* * *

Tập đoàn Quát Tử.

Tiểu Tuyền tay giữ chặt cạnh bàn, trừng mắt nhìn Chung Vô Nhan:

“Chị phải giúp tôi!”

Chung Vô Nhan cười lạnh, lật giở những công văn trên bàn:

“Tiểu Tuyền, điều gì khiến cô thấy có thể uy hiếp tôi lần nữa?”

Tiểu Tuyền nghĩ ngợi:

“Không phải uy hiếp, mà là vì tôi tin tưởng chị!”

Chung Vô Nhan như nghe thấy chuyện cười hài hước nhất thế giới:

“Ha ha, tin tưởng? Tại sao cô phải tin tôi? Hơn nữa, tôi cũng không cần niềm tin đó của cô!”

“Thực ra, chị vốn không ác độc như vẻ bề ngoài chị cố tình tạo ra.” Tiểu Tuyền nhìn chằm chằm. “Nếu không, trên má chị sẽ không có vết sẹo đó.”

“Cô đi được rồi đấy.”

Tiểu Tuyền đã hơi nổi cáu:

“Này, chị có thể giúp không? Có gì tổn thất cho chị đâu? Các báo tạp chí đầy đường đều nói hết như nhau, tuần san Quất Tử nếu viết ngược lại thì biết đâu lại nâng cao số lượng tiêu thụ ấy chứ?”

“Chính xác.” Chung Vô Nhan gật đầu. “Nhưng, những tư liệu cô đưa tôi đều là tự tạo ra, nếu đăng tải có thể khiến tập đoàn bị đưa ra tòa.”

Tiểu Tuyền nghiêng răng, trời ạ, sếp của cô đúng là quá lợi hại. Bản báo cáo xét nghiệm của bệnh viện này, dù cho ai xem qua cũng không thể phát hiện ra sơ hở, nhưng chị ta lại...

Nhưng sao kỳ vậy!

Tiểu Tuyền chớp chớp mắt:

“Tại sao chị lại nói là tôi tạo ra?”

Chung Vô Nhan dựa người vào ghế, bóng tối nuốt chửng toàn bộ người cô ta. Cô lặng lẽ quan sát Tiểu Tuyền, hồi lâu sau mới đột ngột lên tiếng:

“Tôi cũng phái người đi tìm Thạch Hải rồi.”

“...” Tiểu Tuyền há hốc mồm.

Chung Vô Nhan cười càng lạnh nhạt hơn:

“Ông ta rất có vấn đề, nhưng bất luận uy hiếp dọa dẫm thế nào, ông ta vẫn khẳng định chắc nịch rằng Hạ Dạ Huân là cốt nhục của ông ta, tuy rằng...”

Tiểu Tuyền tiếp lời:

“Tuy rằng có người hiểu nội tình vụ việc đã tiết lộ rằng, Thạch Hải vốn không thể khiến phụ nữ mang thai được!”

Điểm này là kinh khủng nhất! Trực giác của cô mách bảo rằng, chắc chắn có người đã ngầm đưa ra một cái giá cao cho Thạch Hải, khiến ông ta cự tuyệt không chịu làm xét nghiệm ADN, cũng không chịu nói ra sự thực, thế nên không còn cách nào khác cô mới phải nghĩ ra hạ sách này!

Chung Vô Nhan cười lạnh lùng:

“Thạch Hải liệu có chịu đi cùng cô đến bệnh viện chứng minh chuyện này? Quá hoang đường!”

Tiểu Tuyền ừ ừ đáp:

“Phải. Báo cáo xét nghiệm này không phải của Thạch Hải.”

Cô nàng Tiểu Tuyền làm chuyện gì cũng không từ thủ đoạn này, quả nhiên giống hệt Chung Vô Nhan thời niên thiếu.

“Có điều!” Tiểu Tuyền ưỡn thẳng ngực. “Tôi cũng không phải là làm bậy làm bạ, tôi cũng có nghĩ đến hậu quả rồi. Nếu Thạch Hải chịu đứng ra phản ứng lại, thì phải có một tờ xét nghiệm mới để lật đổ tờ này! Nhưng...” Tiểu Tuyền cười đắc ý: “Hề hề, cho dù ông ta có làm một trăm lần đi nữa thì kết quả cũng thế này mà thôi”.

Chung Vô Nhan nhướn mày.

Tiểu Tuyền ngồi xuống ghế, ánh mắt lấp lánh:

“Bảo vệ Huân, nhưng không thể chữa lợn lành thành què, đương nhiên là tôi rõ điểm này! Nói cho chị biết, tôi đã lần lượt mua đứt hai người tình của Thạch Hải, tin tức họ tiết lộ ra y hệt như kết luận của tôi!”

Một nụ cười không kìm được đã nở ra trên gương mặt Chung Vô Nhan, cô ta thấp giọng cười khẽ:

“Tiểu Tuyền, quả nhiên cô rất biết cách làm việc!”

Tiểu Tuyền chờ người ra.

Chung Vô Nhan khi mỉm cười lại trở nên trẻ trung, xinh đẹp như thế, chị ta đã bao nhiêu tuổi nhỉ? Ngẫm lại thì, ôi trời, hình như mới có hai mươi chín thôi mà.

Tiểu Tuyền lúc lắc đầu, kéo tư duy trở lại vấn đề chính:

“Sếp à, thế nào, bây giờ đã đồng ý chuyên đề này của tôi chưa?”

Chung Vô Nhan vẫn lặng thinh.

Tiểu Tuyền vỗ vỗ ngực:

“Tin tôi đi! Có bao giờ tôi để xảy ra sơ suất chưa? Nếu có phiền phức gì xảy ra thì chỉ việc đẩy hết sang cho tôi là được!”

Chung Vô Nhan nhìn cô, cuối cùng cũng nở nụ cười:

“Được, đồng ý!”

Tiểu Tuyền reo hò nhảy nhồm lên, vung vẩy nắm tay:

“Yeah! Thành công rồi!”

Cô vừa cười vừa chạy ra cửa văn phòng!

Tay vừa đặt lên nắm đấm cửa, Tiểu Tuyền bỗng quay người lại, khom lưng cúi người thật thấp với Chung Vô Nhan trong bóng tối:

“Sếp, xin cảm ơn chị. Cảm ơn chị đã phái người đi tìm Thạch Hải.”

Chung Vô Nhan khoát khoát tay.

Khoảng thời gian niên thiếu tràn đầy sức sống, có thể liều mình vì người yêu, đã quá xa xôi với cô rồi...

* * *

Màn đêm dần buông.

Rèm cửa sổ bị gió lay động.

Huân co ro người ngồi bên cửa sổ, màu tím của đôi đồng tử đã ảm đạm dần.

Anh mãi đợi cô.

Cô thì mãi không quay về.

Anh có phần hoảng loạn, có phải cô cũng cười giễu anh như mọi người, thấy anh giống như một thằng hề không. Năm xưa mẹ anh lúc nào cũng khóc, khóc và trách móc anh tại sao lại nhiều chuyện như thế.

Anh không quan tâm cha mình có phải là Dương Tinh Sâm hay không, chỉ muốn để mọi việc này qua đi, để người mẹ đã khuất của anh không còn bị quấy nhiễu, để anh và Tiểu Tuyền có thể sống bình yên.

Nhưng mà, Tiểu Tuyền mãi vẫn không xuất hiện.

Có tiếng mở khóa cửa.

Huân nín thở!

Tiếng mở cửa, rồi tiếng cởi giày, sau đó là tiếng nói của cô!

“Huân! Anh có ở nhà không?”

Huân nhắm nghiền mắt, cô ấy đã về, gió đêm cơ hồ cuốn đến một mùi hương ngọt ngào thanh tân.

Tiểu Tuyền nhìn thấy Huân ngồi co ro bên cửa sổ như một cậu bé, đặt mọi thứ trong tay xuống, thở dài bước đến trước mặt anh, vỗ vỗ vai anh:

“Sao anh lại ở đây? Cũng chẳng thèm bật đèn.”

Huân lặng lẽ nhìn cô:

“Cuối cùng em cũng về rồi.”

“Nói thừa, em không về mà anh nhìn thấy em được à?”

Tiểu Tuyền quan sát anh, í, sao anh khác với bình thường quá. Tròng mắt đảo lia lịa, rồi cô vươn đôi tay ra:

“Huân, để em ôm anh nhé, được không?”

Dựa vào cửa sổ.

Cô ôm lấy anh, nhẹ nhẹ lắc lư, một tiết tấu kỳ quặc nhưng dịu dàng.

Huân tựa vào lòng cô, ấm áp đến muốn thiếp ngủ.

“Hôm nay anh lại nổi điên rồi, đánh toác cả đầu phóng viên người ta.” Tiểu Tuyền cười rồi thở dài: “Anh đúng là thích gây chuyện quá, chuyện của Dương Tinh Sâm vẫn chưa đi đến đâu thì lại phát sinh vụ đánh người rồi”.

Giọng của Huân đành lại:

“Em đang chỉ trích anh à?”

Tiểu Tuyền càng ôm anh chặt hơn, cười khê:

“Ày da, anh là tên gây họa, bày ra cả đống chuyện phiền phức thế này khó giải quyết quá.”

Anh vùng vẫy muốn rời khỏi cô.

Cô kẻ sát tai anh, cười hi hi: “Có điều, em thích thế”.

Anh ngẩn ngơ.

“Sự việc độ khó càng cao, thì càng thể hiện bản lĩnh thông thiên của Ngọn Lửa Tiểu Ma Nữ em đây!” Cô hôn lên vành tai anh, cười: “Vả lại, càng thể hiện rõ em quan trọng với anh nhiều thế nào, em đối xử với anh tốt như thế nào”.

Huân lẩm bẩm:

“Tiểu Tuyền...”

Cô hôn lên hõm cổ anh:

“Huân, nếu Dương Tinh Sâm thật sự là bố anh, anh sẽ thế nào?”

“Anh đã không còn cần đến bố nữa.” Anh nắm chặt tay cô. “Bố là ai chẳng còn ý nghĩa gì với anh cả, chỉ có ý nghĩa với mẹ anh thôi, vì ông là sinh mệnh của bà.”

Tiểu Tuyền gật đầu.

Huân nhìn cô:

“Em, cũng là sinh mệnh của anh.”

Tiểu Tuyền lắc đầu:

“Em là tiểu ma nữ bảo vệ thiên sứ.”

“Thiên sứ có thể hôn ma nữ không?”

“Không được.”

“...”

“Vì ma nữ đói rồi.”

“Anh đi nấu cơm!” Huân nhảy lên.

Tiểu Tuyền kéo anh xuống:

“Ma nữ đói đến nỗi muốn ăn thịt thiên sứ!”

Huân đỏ mặt.

Tiểu Tuyền chồm đến, đẩy anh ngã xuống nền nhà, bắt đầu “giày vò”.

* * *

Ngày hôm sau.

Tuần san Quất Tử công bố bản xét nghiệm của Thạch Hải – nhân vật đóng vai phụ trong scandal sex giữa Dương Tĩnh Sâm và tình nhân của ông ta, chứng minh rõ ràng rằng Thạch Hải vốn không có khả năng làm phụ nữ mang thai được. Lời đồn đại Hạ Dạ Huân là con của Hạ Oanh và Thạch Hải đã sụp đổ.

Thạch Hải từng tức giận lên giọng tuyên bố sẽ kiện tuần san Quất Tử đã dám công bố đời tư của ông ta khi chưa được sự cho phép, nhưng về sau không biết vì sao mà không thấy động tĩnh gì nữa. Nghe những người thông hiểu sự tình phân tích thì, ông ta đã mất đi giá trị lợi dụng, lại có được một khoản hời từ việc thỏa thuận ngầm với tuần san Quất Tử, nên càng biết điều mà chọn im lặng.

Sự kiện Hạ Dạ Huân đánh phóng viên cũng chỉ dấy lên trong một khoảng thời gian ngắn.

Về sau, Hạ Dạ Huân đã trả tiền thuốc men viện phí và cả tiền bồi dưỡng cho gã phóng viên bị đánh kia, đồng thời giải thích tâm trạng anh khi ấy đang rơi vào trạng thái kích động cực đoan, và đồng thời cho phép tạp chí mà anh chàng kia làm việc có được tư cách xuất hiện cùng ê kíp quay MV mới nhất của anh. Thế là, mọi vướng mắc đã bay biến như mây trôi trong sự “thông tình đạt lý” của mọi người.

Tiểu Tuyền gác điện thoại, liếc nhìn Huân đang ngồi bên cạnh gảy guitar: “Anh có biết ai gọi đến không?”.

Huân cười nhẹ, người đó đã nhờ người đến tìm anh mấy lần rồi, nhưng anh đã tỏ rõ ý của mình.

“Dương Tĩnh Sâm nói muốn gặp mặt anh.”

“Bảo ông ta xem ti vi là được, anh thường xuất hiện trong đó.”

Tiểu Tuyền cười:

“Này, anh không định gặp ông ta thật à?”

Ngón tay Huân vờn trên dây đàn:

“Thạch Hải không có quan hệ gì với anh, thì không có nghĩa Dương Tĩnh Sâm chính là bố của anh.”

“Ông ta muốn làm xét nghiệm ADN.”

“Bảo ông ta tự đi mà làm.”

Tiểu Tuyền giơ ngón tay cái lên:

“Đúng! Huân tuyệt quá!”

Phải vậy thôi, năm ấy ông ta chưa điều tra kỹ đã vứt bỏ Huân và mẹ anh, mặc kệ Huân thui thủi lớn lên trong cô nhi viện, đúng là máu lạnh. Đến bây giờ phát hiện ra Huân có thể là con trai mình, thì lại trở trên bầu vào, thế gian này làm gì có chuyện dễ dàng như thế.

Bầu trời đêm giăng đầy những ngôi sao.

Ánh mắt Huân là ngôi sao tím đẹp nhất.

Anh gảy guitar, dịu dàng nói với Tiểu Tuyền:

“Anh có bài hát này, muốn hát cho em nghe!”

Cô chạy đến, gối lên đùi anh.

Anh là một người bước đi trong đêm

Không sao

Không đèn

Chẳng ai thêm quan tâm nụ cười của anh

Gương mặt dần cứng lại

Rồi dần lạnh lẽo như băng

Người yêu ơi

Anh đi tìm đôi mắt của em

Hãy cho anh một phương hướng

Anh muốn làm một đứa bé con bên cạnh em

Cười cho em nghe

Khóc cho em nghe

Anh muốn ngủ yên bên cạnh em

Không đắp chăn

Để đợi em đắp lại cho anh

Anh muốn làm rất nhiều chuyện xấu

Em chỉ tức giận

Bảo với anh như thế không hay

Nhưng anh đành chịu thua

Bên cạnh em

Anh muốn trở thành đứa trẻ

Ngoan ngoãn nghe lời

Để em yêu anh

Mãi mãi không rời xa

Người yêu ơi

Đừng buông anh ra

Đừng để anh trở lại là kẻ cô độc bước đi trong đêm

...

Âm nhạc tuyệt diệu.

Giọng hát tuyệt diệu.

Bầu trời đêm tuyệt diệu.

Và còn có Huân tuyệt diệu.

Tiểu Tuyền mỉm cười ngủ thiếp đi.

Mái tóc đỏ của cô xoắn tung trên chân Huân, nổi bật và sáng rực, trong một thoáng như có ánh hào quang của thiên sứ...

- - - Hết - - -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-vi-tra-chieu>